STAR TREK

GENERAȚIA URMĂTOARE

SUPRAVIEȚUITORII

JEAN LORRAH

super 4 FILM

OLIMP

STAR TREK

GENERAŢIA URMĂTOARE

SUPRAVIEȚUITORII

de
JEAN LORRAH

Versiune în limba română de
ROXANA ENE

Coperta reproduce ilustrația ediţiei originale

© Editura Olimp Ediţia I 1995
Copyright © 1989 by Paramount Pictures
ISBN 973-9180-12-4

Colecția SUPER FILM 4

Editura OLIMP

Bucureşti • 1995

— DATA! TOTUL E ÎN ORDINE?

— Da, totul e în ordine, răspunse el. Sunt puţin necăjit. Am venit să te salvez pe tine.

— Problema este dacă am cerut sau nu să fiu salvată, îi spuse Tasha, care nu părea să fie prizonieră. Purta o rochie lungă şi largă, galben aurie, mai plăcută decât uniforma.

Se întoarse spre bărbatul sprijinit de cămin.

— Data, dă-mi voie să ţi-l prezint pe Adrian Dareau, cunoscut mai bine ca…

— Cunoscut mai bine ca fost comandant al Flotei Stelare, sub numele de Darryl Adin, continuă Data, cel mai căutat criminal din Federaţie.

Neluând în seamă cele patru arme îndreptate spre el, Data făcu un pas înainte.

— Ca reprezentant autorizat al Flotei Stelare, te arestez. Acuzarea: douăzeci şi una de crime, două conspiraţii şi trei acţiuni de trădare împotriva Federaţiei Planetelor Unite.

Tasha oftă.

Darryl Adin îl privi pur şi simplu cu gura căscata.

Apoi îşi lăsă capul pe spate şi începu să râdă în hohote.

Cuvânt înainte

Aş vrea să-i mulţumesc lui Gene Roddenberry, creatorul lui Star Trek, care a avut o influenţă atât de mare în viaţa mea; lui Joseph Stefano şi lui Hannah Louise Shearer, autorii povestirii „Pielea Diavolului” şi lui Dave Stern, editorul meu.

*Am fost un fan al **Star Trek-**ului încă din 1966, când au apărut primele episoade ale seriei clasice. Am învăţat să scriu prin intermediul fanzinelor şi mi-am făcut foarte mulţi prieteni datorită Trekfandomului. Şi acum, în mod incredibil, domnul Roddenberry ne-a dat nouă, Trek-fanilor o întreagă lume şi nişte personaje noi în Star Trek: Generaţia Următoare.*

*S-ar putea să cunoaşteţi foarte bine romanele clasice ale seriei **Star Trek, Criminalii Academiei Vulcaniene şi Epidemia IDIC.** Dacă vă întrebaţi cum pot să scriu despre personaje noi, despre o navă nouă, după ce am petrecut atâţia ani împreună cu personajele iniţiale, răspunsul este că aceste episoade sunt o continuare, nu o înlocuire. Spiritul lor este mai viu ca niciodată – aşa cum sper că vă veţi da seama.*

*Mare parte a acţiunii din Supravieţuitorii se petrece în perioada de început a seriei **Star Trek: Generaţia Următoare,** între episoadele „Arsenalul libertăţii” şi „Simbioza”. În acel moment, membrii echipajului noii nave Enterprise se cunoşteau destul de bine şi locotenentul comandant Data, unul din personajele principale ale romanului, cunoscuse oamenii mai bine faţă de momentul de început al seriei. Locotenent Tasha Yar, celălalt protagonist, reuşeşte în carieră şi nu speră ca soarta să-i mai ofere ceva. Pare mult mai mulţumită şi mai liniştită decât în episoadele de început – şi această carte va arăta de ce.*

*Dacă ani de zile aţi fost un fan al seriei **Star Trek,** sunt convins că ştiţi de existenţa fandomului. Dacă sunteţi numai un fan prin intermediul ultimelor serii, bine aţi venit! Paramount*

sponsorizează un club al fanilor care vă informează bilunar asupra ultimelor noutăţi în materie de film, seriale T.V, actori şi creatori:

The Official Star Trek Fan Club
P.O. Box 111000
Aurora, CO 80011

Dar Trekfandomul nu se limitează numai la clubul fanilor. Dacă scrieţi, desenaţi sau compuneţi muzică, creaţi costume sau dacă vreţi să luaţi legătura cu alţi fani, dacă doriţi fandomul original, să vă faceţi prieteni, să scrieţi altor fani, dacă vreţi să primiţi fanzine, costume, cântece, postere, insigne, calea către acest fandom nu este prin intermediul meu şi nici prin al altui autor de romane. Va trebui să vă adresaţi la ***The Star Trek Welcommittee.*** *Aveţi grijă să puneţi, în plicul pe care îl trimiteţi, un alt plic timbrat, cu adresa voastră, pentru că aceasta este o organizaţie voluntară a celor care iubesc* ***Star Trek*** *şi sunt dispuşi să răspundă întrebărilor voastre sau să vă pună în legătură cu alţi fani. Adresa este:*

The Star Trek Welcommittee
P.O. Drawer 12
Saranac, MI 48881

Atunci când scriu la seria ***Star Trek*** *sau alte povestiri ştiinţifico-fantastice, am încredere în legătura dintre fani şi scriitori. Autorii au nevoie de comentariile voastre constructive. Ei nu pot colabora cu voi, nu pot scrie povestirile pe care aţi vrea să le scrieţi (va trebui să le scrieţi singuri), nu vă pot comenta romanele (sunt ocupaţi să le scrie pe ale lor). Au viaţă personală, familii, au şi ei o slujbă – de exemplu, eu sunt profesor de engleză la Murray State University. După ce predau o săptămână întreagă, îmi petrec weekendul scriind următorul roman pe care voi îl veţi citi. Nu mai am timp să răspund la scrisori în care să vă dau sfaturi. În orice caz, aşa nu veţi învăţa să scrieţi romane. Trebuie să învăţaţi scriind. Scrieţi pentru fanzine, dezvoltaţi-vă talentul aşa cum au făcut mulţi dintre noi. V-ar fi de mare ajutor să scrieţi pentru atelierele pe care autorii le-au creat tocmai în*

acest scop.

Toţi autorii sunt fericiţi când le sunt comentate cărţile şi mulţi vă răspund la întrebări. Ştiţi că majoritatea autorilor seriei ***Star Trek*** *scriu şi alte romane ştiinţifico-fantastice? Dacă romanul din această serie scris de un anumit autor v-a plăcut, s-ar putea să vă placă şi alte romane ale lui. Se întâmplă de multe ori ca temele tratate de un autor sau de o autoare în romanele* ***Star Trek*** *să fie tratate şi în alte cărţi. Cereţi în librărie şi alte cărţi scrise de autorii romanelor* ***Star Trek.***

Dacă doriţi să faceţi comentarii asupra acestui roman sau asupra celorlalte lucrări, îmi puteţi scrie la adresa: P.O Box 625, Murray, KY 42071-0625. Dacă doriţi să primiţi un răspuns, vă rog să introduceţi şi un plic timbrat cu adresa voastră.

Mergem mai departe?

Jean Lorrah
Murray, Kentucky

Capitolul unu

PLANETA SE NUMEA Noul Paris – emigranţii pământeni refugiaţi în spaţiu, după oroarea postatomică, doreau ca noua lume să fie o planetă a luminii. Ei intenţionau să fondeze o societate în care oamenii să fie liberi, sănătoşi şi fericiţi, o lume în care artele să înflorească, o lume în care să existe numai iubire iar ura să fie uitată.

Din fericire, atunci când Noul Paris a fost redescoperit de Federaţia Planetelor Unite, în secolul douăzeci şi patru, planeta nu prea semăna cu Parisul descris de Victor Hugo ci, mai curând, cu cel pictat de Toulouse-Lautrec. Visul murise cu multe generaţii în urmă; în lupta lor, mai întâi pentru supravieţuire, apoi pentru dominaţie, locuitorii planetei Noul Paris au luat asupra lor soarta pentru care strămoşii îşi riscaseră vieţile – când fugiseră în fragilele nave cu viteză subluminică.

Într-un oraş care fusese înainte un model pentru unitatea de formă şi capacitatea de a crea frumuseţe şi confort, o faţă de cincisprezece ani se ghemuia printre ruinele rămase după Ultimul Război. Acum nu mai existau războaie care să distrugă la o asemenea scară; lorzii de azi, şefi ai bandelor, deţineau puterea prin forţa trupurilor lor, prin număr, prin capacitatea de luptă sau prin controlul asupra proviziilor de hrană ori de medicamente.

Fetiţa zdrenţuită şi murdară ţinea în braţe singura mângâiere a vieţii ei, o pisică roşcată, cu care împărţea mâncarea furată; în schimb, pisica o apăra de şobolani când dormea. De fapt, numai aşa fetiţa îşi îngăduia să doarmă, ştiind că pisica o va trezi dacă s-ar apropia cineva sau ceva. Odată, pisica chiar se repezise miorlăind furioasă la gâtul unui bărbat care încercase să o omoare pe fetiţă; voia să-i fure pasărea friptă pe care o şterpelise. Aşa avusese timp să-şi scoată cuţitul şi, în timp ce pisica stătea agăţată de atacator, îl trimisese pe lumea cealaltă.

Nu mai e nevoie să spun că în ziua aceea pisica s-a înfruptat pe săturate din mâncarea furată de fetiţă.

Dar animalul, căruia fetiţa nu-i dăduse niciun nume, fiindcă nu ştia nimic despre obiceiurile de pe Pământ de a avea animale şi de a le numi, nu o mai putea ajuta acum. Fetiţa fusese depistată de una din bandele de violatori – şi ea îşi dădea foarte bine seama că, de data asta, nu vor renunţa s-o urmărească.

O mai prinseseră când avea doisprezece ani. Atunci o folosiseră numai pentru propria lor distracţie, apoi râseseră de ea şi îi dăduseră drumul. Era prea mică, prea slabă şi prea înfometată.

— Acum te lăsăm să pleci, fetiţo! Mai creşti şi ai grijă să ai şi ceva sâni. Atunci o să merite să-ţi umplem burta goală. Îs întotdeauna o grămadă care să plătească gras pentru carne proaspătă. Vei avea haine frumoase şi multe minunăţii care să te facă fericită.

Atunci a învăţat fetiţa să lupte. Erau şi fete în bande. De fapt, unele bande erau formate din femei şi fete. Dar, cum nu se născuse într-o bandă, nimeni nu o primea de vreme ce era mică, slabă şi înfometată. Singura posibilitate de a intra într-o bandă era să-ţi dovedeşti valoarea – iar ea nu avea nicio valoare, aşa cum tocmai îi demonstrase banda de violatori. Categoric, nu voia să devină valoroasă în felul ăsta. Singura alternativă era să ajungă puternică, pentru a se alătura femeilor războinice; astfel nu s-ar mai teme de bandele de violatori. Şocul şi teama se transformară în mânie şi mania în hotărâre.

Dar: hotărârea era una şi antrenamentul era alta. Fata nu avea nicio legătură cu vreo bandă. Mama o părăsise când avea numai cinci ani şi bătrâna căreia îi fusese milă de fetiţa moartă de foame era o femeie părăsită, o supravieţuitoare a propriei bande. A văzut în copilă pe cineva care să şterpelească pentru ea, să o încălzească în nopţile friguroase. Şi poate, mai ales, pe cineva cu care să stea de vorbă. O învăţase cum să fure lucruri mărunte dar, cel mai important lucru, să se descurce prin labirintul de clădiri în ruină.

O învăţase să citească puţin, să descifreze rarele semne încă lizibile din pivniţele şi tunelurile care supravieţuiseră holocaustului. Pentru oamenii de pe străzile Noului Paris – şi asta era marea majoritate a populaţiei – singurul scop de a cunoaşte

literele era de a evita zonele radioactive sau de a se descurca prin coridoarele fără sfârşit, toate identice. În lumea lor nu existau cărţi. Singurele care mai rămăseseră fuseseră arse cu multe ierni în urmă, pentru a se încălzi cât de cât. Nu se auzise de ziare, deoarece bogaţii lorzi ai drogului, care trăiau deasupra ruinelor schimbau între ei mesajele prin intermediul alergătorilor sau a pupitrelor de comunicare. În cele câteva clădiri înalte rămase în picioare, ei păstrau unele din tehnologiile existente. Jos, pe străzi, nu funcţionau nici electricitatea, nici apa curentă. Un asemenea lux era rezervat celor de la putere.

Deci, la vârsta de doisprezece ani, fetiţa nu avea nicio calitate care să determine o bandă să o hrănească şi să o apere. Şi astfel a trebuit să înveţe să se apere singură. Avea o armă, cuţitul bătrânei, singurul lucru pe care i-l lăsase moştenire.

„E mai mult decât am avut eu vreodată, mamă”, spusese fetiţa într-o dimineaţă când se trezise şi o găsise pe bătrâna ei tovarăşă moartă. Nu reuşise să-i scoată hainele, dar îi cotrobăise prin buzunare. Bătrâna se aşteptase la aşa ceva. Oricum, nu mai avea ce face cu cele două monede, bucăţea de pâine, cele trei ace şi acel briceag cu lama înjumătăţită.

Când banda de violatori o găsise pe fetiţă, la numai două zile după moartea bătrânei, arma nu-i folosise prea mult. Poate că durerea o făcuse să fie neatentă la mişcările umbrelor. Briceagul îi fusese smuls din mână de un bărbat care, râzând, îl folosi pentru a o obliga să se supună.

Îi puseseră o cârpă pe faţă, încât să nu se poată apăra, să nu muşte şi să nu ştie ce se întâmplă. Fetiţa aproape că se sufocă în timp ce ei o avură cu rândul.

Apoi, când totul se termină, şeful lor îi scoase cârpa de pe faţă şi aruncă briceagul lângă ea, ştiind că era prea slabă şi prea înspăimântată să-l poată folosi.

Fetiţa învăţă din această experienţă. Grija pentru femeia moartă o făcuse să fie prinsă; deci nu se va mai gândi niciodată la nimeni. Nu încercă să se împrietenească cu băieţii care o considerau „sclava bătrânei vrăjitoare”. N-ar fi suportat ca un bărbat să mai pună mâna pe ea, aşa că trebuia să înveţe să arunce cuţitul, să omoare de la distanţă. Asta putea învăţa şi singură, şi învăţă. În câteva săptămâni reuşi să nimerească o ţinti şi, din ce în ce mai des, să omoare şobolanii chiar atunci când se

furişau în întuneric.

Doi ani mai târziu, când salvase pisica din mâinile unor copii care voiau să-i dea foc la coadă, singurătatea i se păru parcă mai uşoară. Îşi spunea că nu-i pasă de animal, îl ţinea numai pentru că-i era de folos. Cum îi era şi cuţitul. Îi făcea bine să hrănească animalul, să-l mângâie, să se simtă liniştită când se trezea din vreun coşmar şi îl auzea torcând.

Felul, în care fugiseră copiii, care s-ar fi putut repezi la ea – erau mulţi – îi dădu încredere. După experienţa dureroasă pe care o trăise, învăţase să fie prudentă, asta îi era de folos noaptea, în piaţă, când fura cele mai bune bucăţi de mâncare, în loc să şterpelească ce se nimerea dimineaţa, împreună cu ceilalţi copii.

Cu toate că o urmăriseră, bandele de violatori nu mai reuşiseră s-o prindă. De două ori scăpase de ei, dar câte unul mai continua să o urmărească. Ea se întorcea, îl ataca, îl omora în tăcere cu cuţitul şi arunca trupul în puţurile fără fund care erau încă un pericol, în mijlocul ruinelor. Şi aşa crescu şi deveni mai puternică – apoi trupul o trădă, căci înflorise, căpătase linii feminine, cu toate că rămăsese slabă şi aspră.

Era momentul, hotărâse ea. Se va apropia de una, din bandele de femei, le va arăta ce ştie să facă cu briceagul, le va spune că a omorât doi membri ai bandelor de violatori – le va arăta cum a făcut fiindcă bineînţeles, bandele de femei şi cele de violatori era duşmani de moarte.

Se hotărâse asupra „Scorpiilor”, care stăpâneau patru blocuri ruinate, aveau electricitate în clădirea în care locuiau şi o păzeau ca pe o fortăreaţă. Desigur, ca toate clădirile în ruină, şi aceasta era plină de şobolani. Se gândise să ofere şi pisica odată cu persoana ei; printre ruinele infestate de şobolani o pisică era un dar de valoare. Probabil că de aceea copiii fuseseră atât de îngroziţi când îi prinsese chinuind pisica. Se gândiseră că ea făcea parte dintr-o bandă care i-ar fi pedepsit cu severitate. Cu grijă, îşi repetă discursul în care spunea cât de folositoare ar fi pisica pentru femeile din banda „Scorpiilor”, cum ea însăşi învăţase multe de la pisică, cum ştia să se lupte şi cum îi putea omorî pe duşmani…

În timp ce stătea întinsă pe o parte, cu pisica torcându-i mulţumită pe umăr, fata se gândea fericită la noaptea ce avea să

vină. În locul grămezii de zdrenţe ar putea avea un pat adevărat în fortăreaţa „Scorpiilor”. Se întreba dacă ele aveau mâncare caldă în fiecare zi. Stomacul îi ghiorăi şi gura i se umplu de salivă la gândul mâncării.

Nu, nu trebuia să se gândească la mâncare. În ultima vreme nu prea avusese ce să şterpelească. Nici măcar în piaţă nu era cine ştie ce. Mâncarea era atât de puţină încât nu mai îndrăznea să fure – bucăţile lipsă ar fi fost observate imediat.

Aşa că se gândi la haine călduroase care sa înlocuiască zdrenţele ce-i curgeau pe trupul în creştere. Trebuise să lege cu sfoară partea de sus a îmbrăcăminţii, care tot aluneca în faţă, nereuşind să-i acopere sânii – acum o făceau o pradă bună pentru bandele de violatori.

Câţiva bărbaţi o zăriseră azi şi o priviseră cu lăcomie, dar scăpase de ei, sperând că nu sunt membri ai vreunei bande. Atunci când nu o urmăriseră, presupusese că nu erau. Tot gândindu-se aşa, îşi aduse aminte de momentul prinderii…

Se întoarse, coborând pisica de pe umăr. Aceasta se întoarse la locul ei, îşi găsi o nouă poziţie şi începu, din nou, să toarcă. Fata o mângâie pe cap, cu un sentiment de mulţumire pe care i-l dădea căldura, moliciunea animalului şi felul în care îşi împingea capul în mână, de parcă i-ar fi spus că o să aibă grija de ea.

Brusc, pisica se arcui, apoi sări de pe trupul fetei, miorlăind şi scuipând.

Fata se ridică şi văzu o licărire în coridorul strâmb.

Nu era prinsă în capcană. Învăţase să aibă întotdeauna o portiţă de scăpare.

Luă animalul în braţe şi se furişă într-un tunel adiacent, unde îngenunche tremurând. Încercă să liniştească pisica, temându-se că s-ar repezi la urmăritor şi ar putea fi omorâtă. Atunci când fu sigură că avea s-o urmeze, o îndreptă în direcţia spre care voia să fugă, şoptindu-i:

— Acum, fugi! Locul ăsta nu mai e sigur deloc.

Aruncă o ultimă privire spre coridor, în direcţia luminilor; îi auzea pe bărbaţi strigându-i vorbe batjocoritoare…

În timpul nopţii, minele erau o capcană mortală, dar nu avea încotro. Trebuia să fugă, riscând să cadă într-unul din puţurile fără fund…

O mână se strânse pe umărul ei.

Se întoarse instinctiv şi avu un şoc când îl recunoscu pe şeful bandei de violatori care venise prin spate…

Pisica se repezi la el.

Bărbatul ţipă şi ceilalţi alergară înăuntru, în timp ce fata îl înjunghia în umăr.

Imediat îşi dădu seama de greşeală. Ar fi trebuit să fugă. Avea o şansă în tunelele întunecate.

Răzbunarea o făcuse să piardă această şansă – doi bărbaţi o prinseră pe la spate în timp ce căpetenia lor strângea pisica. Luă cuţitul din mâna fetei şi, în faţa acesteia, omorî singura fiinţă care ţinuse la ea.

Ea ţipă, se zbătu, muşcă, dar în zadar. Din nou îi traseră o glugă pe faţă şi în jurul gâtului. Mâinile îi fură legate la spate şi îl auzi pe bărbatul din faţa ei spunând:

— Te-am urmărit, fetiţo! Ai crescut tare frumos! După ce-o să ne distrăm, o să primeşti bani buni.

Apoi fu ridicată şi aruncată pe umărul cuiva în timp ce bărbatul continua:

— Să ieşim de-aici! Să văd de rana asta înainte de distracţie. Şi să nu vă gândiţi că o s-o aveţi înaintea mea!

Era inutil să se zbată. Singura şansă era să se prefacă leşinată. Trebuia să-şi cruţe forţele. Nu era prea uşor. La un moment dat, cel care o prinsese o lăsă jos să se odihnească o clipă. Cu mâinile legate şi cu gluga pe faţă ea sări în picioare şi o luă la fugă lovindu-se la picior, apoi la cap…

Durerea nu avea importanţă! Dacă ar fi căzut în vreun puţ fără fund, chiar şi moartea ar fi fost mai bună decât să se înjosească, să fie folosită toată viaţa împotriva voinţei ei. Dacă ar fi acceptat aşa ceva, nu i-ar mai fi păsat de nimic, nici măcar de copilul ei, aşa cum nu-i păsase nici mamei sale.

Ştia că totul e fără speranţă, dar se folosi de mânie pentru a nu fi cuprinsă de teamă.

Un picior fu întins în calea ei. Căzu, incapabilă să se ţină pe picioare. Fu cărată afară, în aerul răcoros al nopţii, care o făcu să se înfioare. Bărbatul care o ţâra înjura şi transpira din cauza efortului, dar nu făcu nimic să o încălzească. În ciuda hotărârii pe care o luase, o cuprinse teama. Fără să vrea, se cutremură.

— Să ne odihnim aici, auzi glasul căpeteniei. La dracu’! Mai sângerez încă!

Fata era căzută la pământ şi nu putu evita lovitura în coaste. Ţipă de durere şi simţi cum începe să tremure şi mai tare.

— Ce-i cu tine, fato? Ţi-e frig? Bine! M-ai făcut să sufăr, acum să suferi şi tu! Shunta te-a lovit – da’ nu vreau să-ţi rămână semne ca să-ţi scadă preţu’. Da’ ăsta nu-i un motiv să nu te simţi bine.

Fata simţi cuţitul la gât, dar fără să-i vatăme pielea. Sforile care-i ţineau partea de sus a rochiei fură tăiate şi aceasta căzu. Cuţitul coborî la sfoara din jurul mijlocului, smulgând restul de veşminte, de parcă ar fi curăţat-o de piele, în timp ce bărbaţii murmurau aprobator. Amintirea durerii şi umilinţei trăite odată nu voia cu niciun chip să dispară. Fata uită de mânie şi începu să tremure din ce în ce mai violent…

— Ce se întâmplă aici? Ce faceţi voi aici? se auzi o voce autoritară.

— Tu cine eşti? spuse căpetenia bandei de violatori. Chiar în starea de şoc şi de disperare în care era, fata prinse o urmă de uimire şi de teamă în vocea căpeteniei.

— Dumnezeule! spuse o altă voce. E o femeie! O violează! Opreşte-i!

— Ea mea! Tu ai femeia ta!

— Dă-i drumul. Poate să ne spună singură dacă e a ta sau nu.

Vocile străine erau greu de urmărit. Fata nu mai auzise pe nimeni să vorbească aşa, chiar dacă foloseau aceeaşi limbă.

— Ia uite! exclamă unul din bandă. Au cu ei o femeie, bijuterii şi aparate tehnice. Îs numai trei…

— Taci! Vrei să se răzbune lorzii drogurilor?

— Îi aruncăm în puţuri. N-o să ştie nimeni. Îs numai trei, Hafe! Zău, omule! Uită-te, poartă aur pe ei!

Cu faţa acoperită, fata nu-şi dădea seama exact ce se întâmplă, dar putea să înţeleagă că lăcomia era mai mare decât teama iar banda se repezise la cei nou-veniţi cu gândul să-i jefuiască şi să-i omoare.

Folosind această ocazie neaşteptată se târî departe de locul luptei.

Auzi un zgomot ciudat, foarte ascuţit, trupuri care se prăbuşeau şi paşi care se îndepărtau în fugă…

O atinseră nişte mâini. Se ghemui, apoi lovi, cuprinsă de teroare.

— Ei, totul e în ordine, spuse femeia. Noi nu vrem să-ţi facem niciun rău. Acum eşti în siguranţă.

Mâinile îi îndepărtară gluga de pe faţă, aşa că rămase nemişcată, dorind cu disperare să fie eliberată.

— Dumnezeule! E doar o copilă! spuse femeia. Draga mea, eşti în siguranţă. N-o să-i mai lăsăm să-ţi facă vreun rău.

Era lumină, nu de la torţe, ci o lumină electrică ciudat de strălucitoare care o făcu să lăcrimeze când se uită la noii ei stăpâni.

Femeia era alături dar ochii fetei trecură mai departe, privind în sus, spre picioarele lungi îmbrăcate în pantaloni negri, peste pieptul acoperit cu ceva galben-verzui şi se opriră pe chipul nou-venitului.

Fetei îngrozite i se păru că are o faţă crudă, care o privea cu nişte ochi întunecaţi, la fel de îngheţaţi ca un cer de iarnă. Buzele pline se deschiseră şi compasiunea – pe care fata o presupunea a fi falsă – îi îmblânzi trăsăturile când el se lăsă în jos, alături.

— Biata micuţă! Margie, nu poţi să-i dezlegi mâinile?

— Nu sunt legate, spuse femeia. Sunt prinse în cătuşe.

— Poţi să vorbeşti? întrebă bărbatul. Ne înţelegi?

— Eu… înţeleg, îndrăzni fata să răspundă cu teamă. Ochii i se obişnuiră cu lumina şi văzu trupurile a cel puţin patru membri ai bandei de violatori întinse pe jos, în raza ei vizuală. Erau oameni periculoşi, lorzi ai drogurilor.

— Bine… O să-ţi scoatem astea de la mâini, apoi… Dar ţi-e frig! spuse când fata fu cuprinsă de un nou val de frisoane. Bărbatul privi în jur, adună restul hainelor fetei dar le lăsă imediat să cadă, ştergându-şi praful de pe mâini. Atinse o broşă de aur ce-i strălucea pe piept. Aceasta scoase un sunet de clopoţel şi fata tresări.

Bărbatul îi zâmbi încurajator, dar ceea ce spuse nu îi era adresat ei şi nici celor de lângă el.

— Aici Adin. Am nevoie de un aparat de tăiat metale şi o pătură, pe coordonatele astea. Şi repede! Mai trimiteţi şi un medic – de preferinţă o femeie. Am găsit o fetiţă. O încercare de viol.

— Am înţeles, domnule, răspunse broşa.

— Este… o intercomunicaţie, spuse fata.

— Aşa este. Deci cunoşti cuvântul!

— Da. Dar unde e firul?

— Firul?

— Firul prin care trece sunetul, explică ea. O credea atât de proastă încât să nu ştie cum funcţionează intercomunicaţia?

Buzele lui se desprinseră din nou, de data aceasta ca şi când ar fi descoperit ceva.

— Deci de asta nu puteam primi niciun răspuns pe nicio frecvenţă! Ei nu au intercomunicaţie fără fir! Privi dincolo de fată, spre femeie; o întrebare se citea în privirea lui.

Ea ridică instrumentul ce-i atârna pe umăr şi îl îndreptă spre fată; acesta scoase un zumzăit şi ceva se aprinse înăuntrul lui.

— Datele indică fiinţe umane, spuse ea, şi traducătorul nu a menţionat. De aceea tot ce spun oamenii aceştia pare atât de ciudat. Limba noastră s-a schimbat atât de mult. Privi spre ruinele din jur. E clar că, odată, au avut un nivel tehnologic mai înalt. Am găsit oare o colonie pământeană pierdută?

— Slavă Domnului. Înseamnă că o putem lua pe biata copilă de aici.

— Dare, nu poţi… începu femeia. O străfulgerare de lumină apăru la mică distanţă de ei şi fata sări în picioare, uimită, atunci când, de nicăieri, apăru o pătură şi un aparat deasupra ei.

Al treilea membru al acestei bande atât de ciudate aduse mai aproape pătura şi aparatul iar femeia începu să lucreze în spatele fetei. Dintr-odată, mâinile îi fură eliberate. Fu înfăşurată cu blândeţe în pătură. Era minunat de moale, de curată şi de caldă. Fata o strânse în jurul trupului; lumina apăru din nou şi, de data asta, se transformă într-o altă femeie.

— Sunt doctor Munson, se prezentă ea. N-o să-ţi facem niciun rău, copilă. Ridică un obiect mic, argintiu. Instrumentul ăsta o să-mi spună cât de grav ai fost rănită.

Fata se dădu înapoi, întrebându-se ce avea de gând femeia, dar nu făcu decât să-l îndrepte spre ea. Obiectul scotea un bâzâit uşor în dreptul diferitelor părţi ale trupului. Apoi, doctorul privi instrumentul şi spuse:

— O uşoară contuzie, o coastă ruptă, câteva vânătăi şi starea de şoc sunt problemele care trebuie rezolvate acum. Domnule Adin, ai făcut bine că m-ai chemat. Fata este nehrănită, trebuie să i se facă lucrări dentare serioase şi are paraziţi interni şi externi. Te rog să iei notă de faptul că va trebui să ne

decontaminăm şi noi după ce ne vom teleporta înapoi.

— N-am nimic împotrivă, doctore, răspunse bărbatul căruia femeia i se adresase spunându-i „domnule Adin”, pe când cealaltă îi spusese „Dare”.

Asta înseamnă, se gândea fata, că unul era numele iar celălalt titulatura. Trebuie să fie căpetenia unei bande. El îşi frecă din nou mâna de haine şi întrebă:

— Pot să-i pun câteva întrebări înainte de a o duce la infirmerie?

— S-o duci la… Ochii femeii se deschiseră mari şi tonul vocii trăda protestul.

Cealaltă femeie spuse:

— Femeia şi bărbaţii pe care i-am urmărit vorbeau o variantă a limbajului nostru. Este o colonie pământeană, doctore.

Doctorul privi în jur. Zorii începeau să se ivească; se vedea oraşul în ruine.

— Îmi dau seama de ce primul impuls a fost să teleportezi copila pe navă, domnule Adin, dar va trebui să cerem permisiunea căpitanului şi pe cea a părinţilor ei.

În tăcere, fata le asculta cuvintele. Deci, domnul Adin/Dare nu era conducătorul bandei. Se trezi din starea de uimire când doctorul se întoarse spre ea:

— Părinţii tăi ştiu că eşti aici, copilă? Cred că sunt cumplit de îngrijoraţi.

— Părinţi? întrebă fata.

— Mama, tata, familia ta.

— N-am familie, răspunse fata ursuză. Nici nu ştia dacă mama ei mai era în viaţă, deşi se îndoia de asta. Dacă fusese în stăpânirea vreunei bande, probabil că nu supravieţuise nici măcar un an după ce-şi abandonase copila.

— Cine are grijă de tine? întrebă domnul Adin:

— Să aibă grijă de mine?

O studia dorind să întrebe ceva, dar în loc de asta spuse:

— Numele meu este Darryl Adin. Prietenii îmi spun Dare. Pe tine cum te cheamă?

— Tasha, răspunse fata. I se părea atât de ciudat! Nimeni nu-i mai rostise numele de la moartea bătrânei.

— Tasha! spuse Darryl Adin. Frumos nume pentru o fată frumoasă.

— Nu vreau să fiu frumoasă! spuse furioasă. Asta atrage bandele de violatori.

— Bandele de violatori? exclamă doctorul. Ce fel de oraş e ăsta?

— Nu e chiar o planetă pe care vrei să cobori, răspunse Darryl Adin. Apoi se întoarse către ea şi o întrebă:

— Tasha, mai ai şi alt nume?

Tasha se gândi rapid. Asta era o bandă foarte, foarte puternică. Avea mai multe obiecte tehnice decât văzuse vreodată iar bărbatul era important în ierarhia bandei, chiar dacă nu era căpetenia; voia s-o ia cu el. Ştia ce însemna asta, o ştiuse din momentul în care spusese că e drăguţă.

Cum putea să scape când ei aveau arme cu care să înfrunte o întreagă bandă de violatori fără ca vreunul să fie măcar rănit. Tasha era extenuată şi îi era frig, în ciuda păturii cu care se înfăşurase. Nu li se putea împotrivi iar cel mai bun lucru era să coopereze. Pentru moment.

În banda asta erau şi femei care păreau să fie tratate cu respect. Poate că reuşea şi ea să câştige acelaşi respect.

Doctorul spusese lucruri din care se înţelegea că Tasha putea fi tratată. Şi Darryl Adin spusese că o duce într-un loc – Infirmeria. Poate că n-o voia cu un ochi învineţit şi cu o coastă ruptă. Ea îşi aminti de căpetenia bandei de violatori: să nu i se lase semne.

Lorzii drogurilor aveau o grijă deosebită de femeile lor.

Asta o făcu pe Tasha să se hotărască. Era slăbită, obosită, rănită. Ar fi durat câteva zile să se facă bine. În timpul ăsta poate că or să-i dea mâncare mai multă şi alte haine. Lorzii drogurilor aveau mâncare pe săturate şi o grămadă de haine – ei aveau din toate pe săturate. O să ia tot ce aveau să-i ofere, o să-şi recapete puterea apoi, imediat ce se va simţi în puteri şi Darryl Adin va aştepta să-i fie dusă în pat, o să fugă.

Dar cu siguranţă că o vor omorî dacă nu cooperează cu ei acum, pentru că nu mai avea niciun pic de putere. Pentru moment era mult mai bine să fie cooperantă, foarte ascultătoare. Să fie drăguţă cu doctor Munson câtă vreme se va afla în acel loc numit Infirmerie; poate va înţelege cum puteau deveni femeile membre ale bandei, nu obiecte de plăcere pentru bărbaţi. Cele două femei erau îmbrăcate ca şi bărbaţii, cu singura deosebire că

îmbrăcămintea lor avea altă culoare în partea de sus. Asta însemna, cu siguranţă, că erau membre ale bandei. Felul în care îi răspundea doctorul Munson lui Darryl Adin demonstra clar că era membră a bandei.

Darryl Adin o întrebase dacă mai are un alt nume. El avea două nume. Probabil că şi ceilalţi membri din bandă aveau tot două nume. Ea nu-şi amintea numele mamei ei – şi dacă şi l-ar fi amintit, n-ar fi vrut să fie cunoscut. Atunci mai moştenise ceva de la bătrâna care o luase la ea pe fetiţa înfometată de cinci ani…

— Yar, răspunse cu îndrăzneală. Numele meu este Tasha Yar.

Capitolul doi

LOCOTENENTUL FLOTEI STELARE, Tasha Yar, şef al securităţii pe nava USS *Enterprise,* teleportată la bord de pe planeta Minos, avea un sentiment profund de linişte. De o vreme o urmărea un sentiment, ca o armă necontrolată. Se temea că ea şi oamenii pentru care era răspunzătoare aveau să piară. Dar, din nou, cooperarea dintre *Enterprise* şi echipa de cercetare îi adusese teferi la bord.

Cu toate astea, după ce introdusese raportul în calculator şi îndepărtase praful de pe ea, Yar se trezi că nu reuşeşte să se relaxeze.

Încercă să asculte înregistrarea unei cărţi, apoi o muzică plăcută, în speranţa că va adormi…

Se auzi soneria de la uşă.

— Intră, spuse Yar. Nu era nicio mirare – venise buna ei prietenă, consilierul navei, Deanna Troi.

— Eşti tulburată, Tasha, spuse consilierul, fără niciun preambul.

— Ai venit în calitate de prietenă sau de consilier? întrebă Yar cu prudenţă.

— Şi una şi alta, răspunse Troi cu un zâmbet nevinovat. Sau în nicio calitate, dacă vrei să plec.

— Nu, nu… cred că am nevoie de ajutor pentru sentimentele pe care le am acum, recunoscu Yar.

— Şi deteşti să ceri ajutorul cuiva, răspunse prietena ei, cu blândeţe. Ce-ar fi să stăm, pur şi simplu, de vorbă? Probabil că nici n-ai nevoie de talentele mele profesionale.

Yar o studie. Troi nu era acum de serviciu şi purta o robă moale, o combinaţie de albastru, verde şi violet, cu părul liber, ca o coroană de cârlionţi în jurul capului. Pieptănătura o făcea să pară mai tânără decât aceea cu părul strâns iar rochia, spre

deosebire de uniformă, îi reliefa trupul voluptuos.

Yar observă că şi Troi remarcase cu ce era îmbrăcată: o pijama albastră pe sub o jachetă mai lungă, albastru închis.

— O, fir-ar să fie!

Văzând zâmbetul de pe chipul lui Troi, Yar spuse:

— Nu mai zâmbi atât de mulţumită de tine! Da, văd ce-am făcut. Iar îmi ascund feminitatea. Ţie nu ţi se pare normal atunci când trebuie să port o uniformă unisex când sunt de serviciu?

— Tasha, termenul „normal” nu înseamnă nimic, aşa cum bine ştii. Nu e nimic grav dacă porţi asemenea pijamale de noapte. Anormal e că nu poţi să dormi, mai ales după ziua pe care ai avut-o.

— Poate că sunt mult prea obosită.

— Poate. Sau poate că, atunci când te-ai simţit lipsită de apărare pe planetă, ţi-ai amintit de lucruri urâte. Amintiri pe care încerci să le ascunzi şi de tine însăţi.

Asta era? Îi era teamă să adoarmă pentru ca amintirile despre bandele de violatori să nu-i revină în minte? Demult, într-o misiune, fusese obligată să stea şi să urmărească execuţia lui Wesley Crusher, de aceeaşi vârstă ca şi Yar atunci când fusese salvată de Flota Stelară.

— Ştiu, nu-mi place să pierd controlul asupra situaţiei, îi spusese Deannei. Căpitanul şi doctorul Crusher erau în pericol iar eu nici măcar nu puteam să-i găsesc, îşi ascultă încordarea din glas, încordare pe care nu şi-o stăpânea. Apoi… arma aceea care tot apărea, de fiecare dată mai puternică şi mai rapidă… şi pe care nu puteam s-o opresc…

— Vorbeşti de parcă răspunderea ar fi fost în întregime a ta, Tasha. Will Riker comanda echipa de cercetare şi Data…

— Securitatea este îndatorirea *mea!* Eram acolo să-i apăr, nu să mă apere ei pe mine. Dacă nu pot avea încredere în mine…

Troi tăcu.

Yar se ridică şi începu să se plimbe prin încăpere.

— Îţi repet. N-am încredere în nimeni! Numai în mine! Clătină capul. Dar asta fac în fiecare zi, las altora responsabilitatea. Am încredere în ceilalţi membri ai echipei de cercetare.

— Aşa este. O faci din obişnuinţă, din experienţă. Dar, poate că, în sinea ta, te temi că unul dintre ei te-ar părăsi în caz de pericol.

— Sunt doar oameni. Cu excepţia lui Data, fireşte.

— Interesant că aminteşti de Data, spuse Troi, ispitind-o să vorbească mai departe.

— N-are importanţă. Este un domeniu particular pe care nu-l discut nici măcar cu tine. N-are nicio legătură cu îngrijorarea mea de acum.

— Eşti sigură?

— Foarte sigură.

— Chiar dacă Data e tot ce ţi-ai dori tu să fii?

— Ce spui? întrebă Yar, uimită complet. Se gândea că Troi se referise la ziua în care ea îl sedusese pe android – fapt care, de vreme ce se petrecuse în intimitatea camerei ei iar Data se conformase cu scrupulozitate instrucţiunilor care spuneau „Nu s-a întâmplat niciodată”, nu exista înregistrat nicăieri. Nici măcar consilierul navei nu ştia. *Oh, fir-ar să fie! I-am spus instinctiv că între mine şi Data a rămas ceva nerezolvat!*

Dar gândurile lui Troi se îndreptau în altă parte.

— Tasha, ţi-ai revenit incredibil de bine de pe urma traumelor suferite în copilărie. Nu e de mirare că ţi-e greu să te bazezi pe alţii şi că aştepţi prea mult de la tine. Invidiezi puterea, rapiditatea şi cunoştinţele pe care le are Data?

— Nu toată lumea îl invidiază pentru asta? Dacă nu ar fi fost programat să fie şi umil, ar fi ceva de nesu…

— Nu este programat, să fie umil, Tasha! spuse Troi. Data ne invidiază pe *noi.*

— E ridicol! Are tot ce au oamenii şi chiar mai mult. De ce ar putea să ne invidieze?

— Ceea ce îţi spun nu este un secret. A mărturisit-o de faţă cu toată lumea. S-ar fi dorit om.

Yar se încruntă. Nu dăduse prea multă atenţie acestei aberaţii a androidului.

— Data a venit la tine să-l sfătuieşti?

— Este un membru al acestui echipaj. Are aceleaşi drepturi ca şi voi, ceilalţi.

— Dar este o *maşină,* protestă Yar. El nu poate avea… sentimente adevărate.

— Poate are. Uită-te la dosarul de admitere la Academia Flotei Stelare. Nu erau teste de inteligenţă, de navigaţie sau de rezistenţă fizică. Una din condiţiile de admitere era receptivitatea

la senzaţii. Nu trebuia să fie numai învăţat, ci şi sensibil. Asta implică existenţa sentimentelor. Computerele şi roboţii nu sunt admişi în Academia Flotei Stelare. Data a fost admis.

Oare ea simte acum sentimentul de vinovăţie care mă cuprinde? se întrebă Yar. *Asta înseamnă că eu l-am jignit... în orice caz, l-am tulburat. Şi a trecut atâta timp de atunci! Cum să-mi cer scuze?*

Ochii mari şi negri ai lui Troi o studiau pe Yar.

— Cred că în noaptea asta vei dormi netulburată.

— Aşa crezi? De ce? Abia am descoperit altă problemă.

— Da, dar e în legătură cu altcineva, nu cu tine însăţi. Tu te pricepi foarte bine să ai grijă de alţii, Tasha. Problemele se nasc când ceri prea mult de la tine. Acum îţi spun noapte bună. Şi încă ceva...

— Da?

— Vorbeşte cu Data. Înainte, ca Yar să protesteze în faţa aparentei încălcări a intimităţii ei, Troi continuă: Ar fi bine pentru amândoi. Tasha, tu vrei să fii o femeie de fier care să-i învingă pe toţi duşmanii, cu orice fel de armă, cu mâna goală, sau cu orice ţi-ar fi la îndemână. Data are puterea fizică şi cunoştinţe vaste pe care tu le invidiezi. Dar ar fi renunţat la toate, numai să fie om. Vorbeşte cu el. Cred că veţi învăţa mult unul de la celălalt.

— Este o recomandare, consilier?

— Este un sfat dat de o prietenă.

După plecarea lui Troi, Yar descoperi – dimineaţa, atunci când o trezi deşteptătorul – că dormise într-adevăr foarte bine, netulburată de vise îngrozitoare.

Locotenentul comandant Data era la post, pe punte, când sosi mesajul de pe Treva. Imediat căută datele: planetă de clasă M, cultură humanoidă, origine nedeterminată, nivel tehnologic comparabil cu mijlocul secolului douăzeci, preatomic, de pe Pământ, nu călătoresc în spaţiu, dar au avut legături prin spaţiu cu alte culturi, care nu ne aparţin, înainte ca planeta să fie contactată de Federaţie. Prima cerere de a deveni membră a Federaţiei a fost prezentată Consiliului cu cincisprezece ani (standard) în urmă. Raportul unei echipe de supraveghere a Flotei Stelare a acceptat o investigare în urma căreia, cu acordul cetăţenilor, planeta ar fi putut deveni membră a Federaţiei. Dar Treva nu a făcut niciodată o cerere categorică pentru această

investigaţie. Posibilitatea ca planeta să devină membră a fost dată uitării.

Spre dezamăgirea lui Data, căpitanul Jean-Luc Picard nu i-a cerut informaţii despre Treva. Data se obişnuise cu asemenea purtări, tipic umane. Construit să funcţioneze ca un sistem perfect de informare, i s-a întâmplat de foarte multe ori să nu-şi poată demonstra capacitatea maximă.

În schimb, căpitanul ceru să primească mesajul pe monitorul principal. Apăru o femeie: se numea Nalavia şi era preşedinta planetei Treva. Între un cuvânt şi altul, Data verifică rapid identitatea.

Pentru el nu era nicio problemă să înregistreze mesajul şi, în acelaşi timp, să studieze imaginea femeii cu intenţia ca, la un moment dat, să-l întrebe pe comandantul Riker dacă o consideră frumoasă. Pentru Data, toţi oamenii – toate fiinţele vii – erau frumoase, fiecare în felul ei. Abia de curând începuse să fie intrigat de standardele de frumuseţe, după ce descoperise că, dacă toată lumea era de acord când era vorba de frumuseţea unui peisaj marin, a unui apus de soare sau asupra peisajelor stelare, când era vorba despre frumuseţea fiinţelor inteligente, părerile erau foarte împărţite. Realizând că era inutil să compare preferinţele estetice ale oamenilor, vulcanienilor, klingonienilor sau andorienilor, se mărginise, pentru moment, să înţeleagă frumuseţea oamenilor – după a căror imagine fusese şi el creat.

Data nu găsi nimic la Nalavia care să-i facă pe oameni *să nu o* considere frumoasă. Dacă înălţimea era greu de judecat după imaginea de pe monitor, putea să-şi dea seama că nu era nici slabă, nici grasă, iar trupul proporţional conform cu ceea ce era, în general, considerat plăcut. Nu avea pete sau semne pe faţă, nu era saşie, nu avea riduri şi nu părea să aibă acea vârstă când, pentru motive care lui Data îi rămâneau de neînţeles, bărbaţii acordau femeilor mai curând respect pentru calităţile intelectuale decât admiraţie pentru fizicul lor.

Judecând după toate criteriile cunoscute, Data ar fi spus că Nalavia este frumoasă. Cu toate astea, descoperise că oamenii percepeau lucruri pe care el nu le vedea şi se contraziceau atât de des încât nu mai era în stare să descopere ce factori defineau frumosul.

Femeia de pe ecran avea părul negru, pielea albă. Trăsătura

distinctivă-a chipului o constituia o pereche de ochi mari, de un verde ciudat – dar atunci, Data nu era sigur că această ciudăţenie nu se datora transmisiunii. Mai văzuse ochi verzi la alţi oameni şi nu reuşea să-şi dea seama ce făcea ca aceşti ochi să pară de un verde… nenatural.

Hotărât să-l consulte mai târziu pe Riker, Data îşi concentra atenţia asupra vorbelor spuse de femeie.

— Planeta Treva trece prin grave dificultăţi politice. Guvernul ales în mod democratic este ameninţat de aşa-zişii seniori ai războiului care încearcă să distrugă guvernarea poporului şi să reinstaureze legea străveche a sabiei. Ei au omorât trei membri ai Consiliului Legislativ şi ne ameninţă pe toţi. Ca preşedintă a planetei Treva, cer ajutor militar din partea Federaţiei Planetelor Unite. Consiliul Legislativ doreşte să devenim membri ai Federaţiei – dar eforturile noastre sunt zădărnicite de aceste atacuri. În numele guvernului ales democratic, vă cer să trimiteţi o navă stelară care să pună capăt acestei insurecţii a seniorilor războinici, pentru ca Treva să-şi găsească locul în Federaţie.

— Mesajul s-a terminat, raportă Data.

Căpitanul Picard spuse:

— E clar că pe Treva nu se ştie foarte bine ce este Federaţia. Locotenent Yar, trimite un mesaj preşedintelui Nalavia în care să confirmăm primirea cererii ei şi să o informăm că a fost transmisă mai departe Comandamentului Flotei Stelare şi Consiliului Federaţiei. Transmite mesajul.

— Am înţeles, căpitane, răspunse şeful securităţii, cu eficienţa obişnuită şi Data citi imediat mesajele. Cu toate astea, pe el îl interesa răspunsul căpitanului.

Data se întoarse să-l vadă pe ofiţerul comandant care, ca de obicei, se ridica, citind mesajul pe ecran. Era una din acele deformări profesionale pe care el le notase fără să le înţeleagă; nu era nimic rău că Picard voia să vadă sau să audă mesajele, dar faptul că se apropia de ecran nu-l făcea mai impozant în faţa unei imagini înregistrate. De fapt, Nalavia oricum n-avea cum să-l vadă. Ea urma să primească un mesaj audio cu vocea Tashei Yar.

Dar androidul nu reflecta acum la acest obicei al căpitanului. Pur şi simplu spera să-l aducă pe Picard lângă el ca să-l poată întreba:

— Federaţia va trimite ajutoare pe Treva?

— Tu ai trimite, comandante? răspunse Picard.

Faptul că Picard folosise gradul şi nu numele îi dădu de înţeles lui Data că aceasta trebuia să reprezinte o lecţie, o experienţă. Brusca transformare din ofiţer comandant în profesor putea fi făcută de oricine din cei aflaţi pe punte, de la William Riker la Wesley Crusher. Data nu se supăra din cauza asta, deşi ceilalţi se mai supărau, uneori.

Într-o secundă află răspunsul.

— Informaţiile sunt insuficiente pentru a lua o astfel de hotărâre.

— Şi din informaţiile pe care *le avem,* ce crezi că se va întâmpla? continuă căpitanul.

— Un strigăt de ajutor nu poate fi ignorat. Consiliul va dori mai multe informaţii iar Flota Stelară va trimite pe cineva pentru investigaţii. De vreme ce *Enterprise* este cea mai aproape de Treva ar trebui să ne pregătim să schimbăm misiunea. Cu toate astea, continuă el, misiunea noastră era să ducem un transport de grâu droghenian pe Brentis VI. Grâul droghenian este rezistent la rugina fulgiană care le-a distrus holdele doi ani la rând. Dar grâul trebuie plantat în următoarele şaptesprezece virgulă trei zile. Noi trebuie să ajungem în cinci virgulă două zile. Dacă am schimba ruta spre Treva aceasta ar reduce foarte mult timpul în care seminţele ar mai putea fi plantate. *Enterprise* nu-şi poate schimba cursul decât după ce cargoul pe Brentis VI este descărcat.

— Corect, spuse Picard aprobator. Cu toate astea… îl invită el pe Data să continue.

— Dacă ceea ce spune preşedintele Nalavia este adevărat, aceşti seniori războinici omoară oameni nevinovaţi. Datele referitoare la Treva nu dau nicio informaţie despre poliţie sau despre forţele armate ale planetei. Nu ştim de ce insurecţia nu poate fi oprită fără ajutorul Federaţiei.

Picard se întoarse cu spatele la Data.

— Locotenent Worf, ce ar trebui să facă Flota Stelară?

— Să trimită o navetă de cercetare, domnule, răspunse ofiţerul klingonian. Comandant Data, mai există navete de cercetare ale Flotei Stelare în apropiere de Treva?

— Nu, răspunse Data.

— Atunci prevăd că Flota Stelară va cere navei *Enterprise o*

echipă de cercetare care să determine dacă situaţia este atât de gravă.

Locotenentul Yar îl privi pe Worf mulţumită, apoi spuse:

— Căpitane, un mesaj din partea Flotei Stelare. Trebuie să trimitem o navetă care să investigheze evenimentele de pe Treva şi să anunţăm Flota Stelară dacă situaţia ne impune să acţionăm.

— Spune-le că vom acţiona în consecinţă. Dar nu terminase încă lecţia: Subofiţer activ Crusher!

— Vreţi să mă duc eu, domnule?

— Nu, sublocotenent.

Data văzu cum reacţionează căpitanul în faţa băiatului.

— Vreau să-mi spui cum se aplică Prima Directivă în această situaţie.

Wesley roşi. „O cam încurcase”, cum spuneau oamenii.

— Nu ştiu, căpitane. Care e situaţia pe Treva?

Se uită disperat spre Data, dar nu întrebă direct, cum făcuse Worf.

Atunci când tăcerea ameninţa să nu se mai sfârşească, Data spuse, cu de la sine putere.

— Treva a cerut să devină membră a Federaţiei dar nu s-au făcut decât supravegherile preliminarii.

— Dacă raportul nu a fost negativ, încercă Wesley să găsească un răspuns, atunci, la cererea conducătorilor aleşi am putea să le oferim ajutorul cerut.

— Foarte bine. Şi, data viitoare, sublocotenent, nu mai ezita să ceri informaţii fie de la comandantul Data, fie de la computer. Computerul nu se va oferi niciodată să-ţi răspundă de bună voie şi nici să nu te aştepţi ca vreunul din membrii echipajului să o facă. Dacă era un moment de criză, întârzierea răspunsului ar fi fost crucială.

— Am înţeles, domnule, spuse băiatul, încântat pe de o parte de a fi dat răspunsul corect şi, încurcat, pe de altă parte, că nu-l dăduse în cele mai bune condiţii. În timpul ăsta, căpitanul vorbi:

— Comandant Data, locotenent Yar, luaţi naveta şi porniţi spre Treva. Mesajul Nalaviei nu ne oferea niciun fel de informaţie folositoare. Aflaţi ce naiba se întâmplă, de fapt, acolo.

Tasha Yar se gândi: câteva zile împreună cu Data, într-o navetă, i-ar fi dat ocazia să stea de vorbă cu el, aşa cum îi

sugerase Deanna Troi. Trecuse foarte mult timp de la acea întâmplare. Dacă îl făcuse să sufere pe Data, atitudinea lui lăsa să se înţeleagă că se vindecase. De fapt, lipsa oricărei reacţii o făcuse să se întrebe dacă acea comandă a ei: „Nu s-a întâmplat niciodată” ştersese, într-adevăr, întâmplarea din memoria lui.

Posibilitatea era mai rea decât aceea de a-l fi făcut să sufere. Dar, cu toate că ar fi vrut enorm de mult să ştie, Yar nu era convinsă că o curiozitate a ei ar fi apreciată, mai ales după ce îl descoperiseră pe Lore – din momentul în care Data aflase că nu este unic, că fusese, de fapt, creat deliberat mai puţin uman decât prototipul lui.

Cu toate astea, soarta – şi ordinul căpitanului Picard – îi adusese împreună, într-o navetă, fără altă treabă decât să se uite la stele, din momentul în care *Enterprise* avea să dispară în neant. Naveta nu putea înainta cu mai mult de un warp; mişcarea era imperceptibilă de la un minut la altul, când nu era în interiorul unui sistem stelar. Yar privea pupitrul de control.

— În şapte minute vom atinge viteza maximă, spuse Data, fără să ridice privirea.

— La calităţile tale ai adăugat şi telepatia? întrebă Yar.

Întrebarea aduse mirarea în ochii lui galbeni.

— Este o presupunere logică, locotenent, răspunse el. Fireşte, ai fi putut deduce şi singură răspunsul, de pe monitorul pupitrului de informare.

— Dar nu aşa de repede. Ai început să răspunzi din ce în ce mai des din proprie iniţiativă, Data.

— Da. Va trebui să învăţ când este cazul şi când nu. N-ar fi trebuit să fac asta pe punte, pentru Wesley.

— El te-a întrebat.

— Nu în mod direct. Mi-am dat seama că este un fel de lecţie şi ar fi trebuit să aştept, să-i dau ocazia să se poarte potrivit situaţiei unui ofiţer al Flotei Stelare, aflat în practică.

— Eu, pe de altă parte, îl asigură Yar, am învăţat lecţia asta, cu ani în urmă. De altfel, pe punte deţii un post de comandă.

Data o privi cu zâmbetul lui plăcut pe chip.

— Tu eşti un ofiţer care nu mi-a pus niciodată la îndoială gradul.

— De ce să o fi făcut? Ţi-ai meritat gradul, altfel nu l-ai fi căpătat. Flota Stelară e destul de zgârcită cu avansările.

— Sunt mulţi cei care cred că în cazul meu nu a fost zgârcită. Apoi continuă, observând încruntarea de pe chipul ei. Problema promovării mele într-un grad superior a fost discutată înaintea unei întâlniri a Comandamentului Flotei Stelare. Nici hotărârea finală nu a fost unanimă. Sunt şi unii care consideră că un android nu trebuie să comande o navă.

— Asta ţi-ai dori să faci? întrebă Yar, fascinată de întorsătura pe care o lua discuţia.

— Nu, răspunse Data. Ăsta e visul comandantului Riker, nu al meu. Eu n-am fost creat să-i comand pe oameni. Se lăsă pe spătarul scaunului, cu o mişcare mecanică a capului, care arăta că este la fel de derutat ca orice om. Eu nu înţeleg dorinţa de putere, Tasha. Toată viaţa, de când am devenit conştient, am presupus că un android nu poate avea o asemenea dorinţă; noi suntem creaţi să-i servim pe alţii, nu să conducem. Şi apoi… l-am găsit pe Lore.

— Lore a fost o greşeală, spuse Yar. Tu eşti o copie îmbunătăţită a lui, Data.

— Poate. Dar dacă defectele mele nu sunt atât de evidente?

— Atunci eşti ca noi toţi. Încerci să-ţi depăşeşti defectele, să devii mai bun. Când îi văzu privirea uimită, începu să râdă. Ştiu că vrei să fii om, Data.

— Nu! spuse el.

— Nu? Dar credeam că ai spus…

— Aşa s-a exprimat comandantul Riker atunci şi nu mi s-a părut potrivit să discut terminologia folosită de el. Aş *dori* să fiu om, o corectă Data. A *voi* imposibilul înseamnă să te înfrângi singur şi de aici nu poţi ajunge decât la frustrare. Să *doreşti* să atingi o ţintă imposibil de atins poate însemna să realizezi lucruri mai aproape de posibilităţile tale.

Yar îl aprobă din cap.

— Îmi place ce spui. Am să ţin minte vorbele tale, Data, pentru că ele au redat în cuvinte ceva învăţat dar greu de exprimat până azi. Uneori m-am întrebat care este ţelul meu. E, într-adevăr, acela de a deveni un ofiţer ideal al Flotei Stelare? Perfect. Să nu iau niciodată o hotărâre greşită, să-mi păstrez întotdeauna onoarea. Aşa ceva nu există. Dar, la un moment dat, am crezut că există.

Data o privi din nou zâmbind, de data aceasta încercând să o

necăjească.
— Nimeni nu e… perfect?
— Nu. Nici măcar tu, râse ea. Gluma, mai ales ironia şi fantezia, existau în datele emoţionale ale androidului, pe când umorul fin – care-i făcea pe oameni să râdă – era peste puterile lui de înţelegere. Dar Yar nu se îndoia că acea experienţă de o zi, avea să-i aducă lui Data darul de a râde… şi atunci avea să fie mai uman decât mulţi oameni pe care îi cunoştea.
Data aprecia compania Tashei Yar. De foarte multă vreme, chiar de la acel incident care „nu s-a întâmplat niciodată” – el s-a întrebat dacă îl evita deliberat, înţelese că, uneori, oamenii trăiau un sentiment neplăcut, numit, jenă”, legat de activităţile sexuale, dar era încă una dintre emoţiile pe care nu putea decât să le observe, fără a participa sau a înţelege.
Cu toate astea, Tasha părea că se simte în largul ei împreună cu el, aşa încât hotărî că ei nu reuşiseră să aibă asemenea discuţii interesante şi înainte, pur şi simplu din cauza diferitelor obligaţii pe care le aveau şi care făcuseră să nu se întâlnească decât pe punte, în câteva misiuni grele ale echipei de cercetare.
După o vreme Tashei i se făcu foame şi ceru un meniu cu tot ce era disponibil pe navetă.
— Ce este asta? întrebă ea. Vin Alderban? Prăjituri cu brânză? Stridii?
Data era preocupat să descopere mânia în vocea ei. Se întoarse spre ea explicându-i:
— Aici sunt toate programele standard. Pe astea le-am adăugat pur şi simplu; ştiu că îţi plac.
Ea se uită o clipă la el, nehotărâtă dacă să fie furioasă sau uimită. Apoi, dintr-odată, o cuprinse o stare de bună dispoziţie şi începu să râdă.
Desigur, Data… n-aveai de unde să ştii ce implică aceste mâncăruri.
Ce implică? întrebă el fără nicio inflexiune în glas.
Tasha roşi dar continuă să vorbească.
Ai făcut programul pe mâncărurile pe care le aveam în cameră atunci când… te-am invitat la mine. Tu nu aveai de unde să ştii că toate aceste mâncăruri au reputaţia de a fi… afrodisiace.
Dacă Data ar fi putut să roşească, de data asta ar fi roşit.
— Îmi… îmi pare rău, se bâlbâi el.

— Nu-i nimic. Ţie îţi place vreuna din mâncărurile astea?

— Nu ştiu. N-am avut niciodată ocazia... Data se opri din nou, posomorât. Acesta, îşi dădu brusc seama, era sentimentul de jenă. Poate că mai târziu avea să cunoască plăcerea de a înţelege şi alte trăsături umane. Pentru moment, nu era pregătit să resimtă o senzaţie într-adevăr neplăcută. Nu-i veni în minte altă soluţie decât să spună exact ce-l auzise pe William Riker spunând odată, mai mult pentru sine decât acelei femei, într-o situaţie oarecum similară:

— Oh, fir-ar să fie!

Tasha îl privi o clipă apoi izbucni în hohote de râs. Dar foarte repede se forţă să fie serioasă şi îl linişti:

— Nu-i nimic. Vina e numai a mea. Trase adânc aer în piept apoi continuă: Ce vrei să-ţi programez?

— Orice combinaţie de proteine, carbohidraţi şi electroliţi potrivită pentru oameni; poate fi folosită şi în fluizii mei nutritivi.

— Dar nu ai nicio preferinţă?

— Un sandviş cu carne de pui, un măr şi un pahar cu lapte, revenind la combinaţia pe care învăţase, cu mulţi ani în urmă, să o ceară la Academia Flotei Stelare, pentru a scăpa de comentariile colegilor.

— Mm-hmm. Aşa îi păcăleai la Academia Flotei Stelare!

— Ce spui?

— Când eşti o persoană ciudată, ca ţine şi ca mine, înveţi foarte repede să nu atragi atenţia asupra ta.

— Acum tu practici telepatia. Dar, adăugă, tu nu eşti ciudată, Tasha.

— Atunci eram. Când am intrat în Academia Flotei Stelare aveam optsprezece ani, dar numai trei petrecuţi în lumea civilizată. Nici măcar trei. Eram foarte slaba şi foarte stângace pe vremea aceea. În aceşti trei ani am învăţat din răsputeri, dar n-am avut timp pentru a deveni sociabilă.

Data o privi întrebător:

— De ce? îţi cunosc trecutul. Ai fost salvată de pe planeta Noul Paris la vârsta de cincisprezece ani, dar de ce trebuia să faci asemenea eforturi ca să înveţi?

— Flota Stelară. Era tot ce-mi doream, Data. Sunt convinsă că şi tu cunoşti acest sentiment. Şi tu ai fost salvat de Flota Stelară şi ai dorit să faci parte din ea la fel de mult ca mine.

— Flota Stelară este singurul loc în care pot funcţiona la capacitatea mea maximă.
— Da, fu de acord Tasha.
Dar Data simţi că ea se gândise la altceva, mult mai profund. Nu mai spuse nimic, aşteptând să continue.
Apăru mâncarea şi Tasha ridică tava pe care se aflau mici containere. Nu era de mirare că durase atâta programul. Nu le fusese oferit numai un sandviș cu pui, un măr și un pahar cu lapte.
— Am hotărât să încerc niște feluri noi, spuse Tasha. Tu la ce te-ai gândit? Se încruntă. Cu tine nu e la fel, nu-i așa, Data?
— Pot să deosebesc diferite gusturi și arome, probabil chiar mai bine ca tine dar nu pot să spun dacă ceva îmi place sau nu. Eu caut numai cantitatea de substanțe nutritive.
— Oh! Data observă că Tasha e dezamăgită, și încercă să ascundă acest sentiment.
Adăugă:
— Am descoperit totuși că, în timp, am reușit să asociez anumite mâncăruri cu anumite evenimente. Lecții stimulatoare, probleme interesante, o companie plăcută. Când, mai târziu, am întâlnit aceleași arome, am descoperit că le prefer. Zâmbi. Cred că or să înceapă să-mi placă toate mâncărurile astea.
Ciudat, Data își lăsă atenția să călătorească în timp ce se ocupa de mâncare. El avea nevoie de puţine calorii să-și mențină funcțiunile organismului și pentru substanța care ținea loc de sânge, dar considera mesele o acțiune socială.
Data nu avea emoţii puternice, gândindu-se la această alegere a Flotei Stelare sau la toţi anii petrecuți la Academie – cu toate că, dacă ar fi fost conştient atunci de sarcasmul uman, aşa cum era acum, ar fi reușit să și-l dezvolte. Categoric, Tasha era sarcastică. Data considerase că toate experiențele ei de viață fuseseră pozitive. Ea spusese întotdeauna că fusese salvată de Flotă și de loialitatea față de idealurile Flotei; semăna cu devoţiunea unui adevărat credincios faţă de cea mai bună dintre religii.
Curiozitatea era cel mai puternic sentiment al lui Data. Când devenise pentru prima dată conștient, nu făcuse nicio discriminare – înregistrările despre secole de statistici referitoare la baseball erau la fel de fascinante ca ale teoriei unei stele pe

cale de a deveni nouă.

Începuse să înveţe să aibă priorităţi în ceea ce învăța, și, mai de curând, o prioritate personală devenise înțelegerea acestor oameni pe care începuse să-i numească prieteni. Acum simți că era ceva între Tasha Yar și Flota Stelară, ceva ce el nu ghicise, și, brusc, dori să știe.

Terminară de mâncat; în timp ce strângeau containerele şi le puneau în dispozitiv, spuse:

— Cu toate că masa asta a fost foarte nutritivă, la Flota Stelară toată lumea s-ar fi uitat la noi.

— Azi nu m-ar fi deranjat, răspunse liniștită Tasha. A fost o nebunie când am fost admisa la Academie. Inițial a fost numai o acceptare de încercare. Nici acum nu ştiu cum am reuşit să fiu trimisă pe o navă din primul an. Am căzut la cursurile de etică și de principii de morală. Pur și simplu nu puteam accepta, nici măcar ipotetic, afirmația și credința că *Viața este sacră. Oriunde.*

Data se uită la ea, clătinând din cap.

— Și eu am căzut prima dată la cursul acesta. Mi s-a părut imposibil să înfrunt această doctrină, cu toate că instructorul meu îmi ceruse să iau poziția opusă în dezbatere.

Tasha se încruntă:

— Ai învățat să o contești?

— Da, s-o contest, căci, cu fiecare înfruntare, adevărul devenea tot mai pregnant. Numai după ce am înțeles asta, am reușit să trec cursul.

Tasha dădu aprobator din cap.

— Am avut și eu o perioadă de contestări – imediat ce am început să pun întrebări și să nu mai presupun. Acolo unde am crescut eu, viața nu era considerată sacră. E greu să renunți la credințele copilăriei.

— Eu n-am de unde să știu toate astea. Am fost programat să cred în așa ceva. Data se încruntă. Fratelui meu nu i-a fost programată această credință. Lore gândea… Asta îl făcea mai uman decât mine.

— El greșea, spuse Tasha cu vehemență. Când am fost salvată de pe Noul Paris, în timpul primului trimestru petrecut la Academie, eram mai puțin umană decât tine, Data. Dacă n-ar fi fost Darryl Adin… Tăcu, strâmbându-se uşor, apoi pălind. Pumnii i se încleştară. Eu tot nu pot să accept…

Dar cuvintele refuzară să-i iasă din gură şi Data îşi dădu seama că nu voia să mai vorbească.

Dar, din momentul în care urcase la bord, el avusese acces la toate înregistrările referitoare la echipajul navei *Enterprise,* aşa că ştia.

„Darryl Adin, şef al securităţii pe nava USS *Cochrane,* navă de explorare, care redescoperise o colonie pământeană, pierdută pe Noul Paris. El a fost comandantul echipei de cercetare care te-a salvat. S-a întors cu tine pe Pământ şi a aranjat să-ţi faci studiile, în timp ce era plecat în alte misiuni. Erai în ultimul an la Academia Flotei Stelare când Adin s-a întors pe Pământ, la un curs despre ultimele descoperiri în materie de securitate a navelor. Tu…”

Se opri când îşi dădu seama că acest şuvoi de informaţii reprezenta tragedia unei iubiri şi a unei trădări, care făceau ca totul să fie mult mai trist. Personajul principal era femeia din faţa lui, o persoană pe care o considera prietenă.

Îşi blestemă banca interioară de date care aducea la suprafaţă mereu alte informaţii, fără să ţină seama de impactul emoţional, fapte care n-ar fi făcut decât să-i amintească Tashei Yar întâmplări dureroase.

Atunci când ea schimbase subiectul, de ce nu putuse să-i respecte dorinţa şi s-o lase în pace? Sau măcar să tacă până ar fi avut acces la informaţia integrală a relaţiei ei cu Adin? Atunci ar fi ştiut mai bine ce să facă.

Acum nu ştia cum să mai reacţioneze, poate doar să murmure câteva scuze.

Tasha clipea, luptându-se cu lacrimile ce-i umpleau ochii.

— Nu e vina ta, Data. Ar fi trebuit să-mi dau seama că, oricum, tu deţii toate datele. Acum înţelegi de ce nu prea vorbesc despre perioada petrecută la Academia Flotei Stelare. A fost atât de minunat acolo învăţând despre o viaţă ideală, cum nici n-am visat ca poate exista – scăpând de cochilia de cinism şi deziluzie în care mă ascunsesem pentru a supravieţui pe Noul Paris. Totul s-a năruit când omul care, pentru mine însemna chiar Flota Stelară, a trădat toate adevărurile în care învăţasem să cred.

Tăcu. Data se uită spre ea şi văzu că priveşte stelele… dar nu-şi putu da seama dacă vede şi altceva în afara de ele, ceva întâmplat cu foarte mult timp în urma.

Capitolul trei

CADETUL FLOTEI STELARE, Tasha Yar, stătea întinsa pe burtă, în noroi, pe malul unui râu. La câţiva metri distanţă se vedea o barcă. Nu o bărcuţă primitivă sau o canoe, ci un vas modern, uşor, construit dintr-un material sintetic, cu un sistem automat de propulsare. Aşa ceva nu putea să existe pe Priam IV; prezenţa lui era în conflict direct cu Prima Directivă.

Ceea ce însemna că nu aparţinea Flotei Stelare – asemenea puncte de observaţie erau acceptate pe Priam IV doar din ordinul Consiliului Federaţiei şi foarte bine deghizate ştiinţific. Printre vizitatorii admişi nu se afla şi extenuata, înfometata şi mâncata de insecte Tasha Yar cadet în Flota Stelară. Nu era aici din proprie iniţiativă. Când nava cercetaş USS *Threnody* explodase în mijlocul unei furtuni ionice, reuşise să supravieţuiască împreună cu încă doi cădeţi. Când senzorii de navigaţie nu mai funcţionaseră, aterizaseră forţat la peste o sută de kilometri depărtare de locul legal de aterizare, unde – dacă mesajul lor fusese recepţionat – Flota Stelară avea sa-i caute.

T'Pelak şi Forbus muriseră în momentul aterizării forţate. Numai Yar supravieţuise – şi încercase să găsească drumul spre locul de aterizare. Şi, pentru ca izolarea ei să fie şi mai mare, în momentul prăbuşirii, nici unul din echipamentele electronice nu rezistase. Ultima explozie, care o aruncase pe Yar la o asemenea distanţă, distrusese şi bateria principală. Forbus fusese strivit, T'Pelak electrocutat, fazerele, comunicatoarele, tricorderele, radioul şi întregul echipament mecanic de supravieţuire, deveniseră o masă informă, imposibil de folosit. Yar era singură şi neînarmată. Avea numai o macetă, dar era departe de a fi neajutorată.

Mediul era altul, dar situaţia ei era cu puţin deosebită de cea pe care o cunoscuse pe Noul Paris. Yar nu avea îndoieli că va

supravieţui. O preocupa numai dacă va putea supravieţui ca membru al Flotei Stelare. Fără un comunicator, singura ei şansă de a fi găsită, era să ajungă la locul de lansare. Dacă nu găsea vehicolul de cercetare, n-ar fi reuşit să termine ultimul an de studiu.

Trebuia să-i caute pe oamenii de ştiinţă ai Federaţiei, aflaţi pe Priam IV. Cunoştea frecvenţa radio pe care ar fi trebuit să-şi lase mesajul, verificată zilnic. Nu-i folosea la nimic fără un radio care să funcţioneze. Trebuia să le atragă atenţia într-un fel şi, apoi, să fie luată cu ei peste câţiva ani.

Între timp, va trăi asemenea lor, printre primitivii din junglă; aproape aceeaşi existenţă ca pe Noul Paris.

Nu! Era hotărâtă să ajungă la locul de lansare, o zona pustie pe care băştinaşii nu o vizitau din cauza nivelului înalt de radiaţii naturale, care lor le dăuna; oamenii o puteau suporta numai câteva zile.

Dar hotărârea ei se clătina cu fiecare zi care îi aducea mereu alte obstacole în drum. După şase zile pe planetă nu era nici măcar la jumătatea drumului spre destinaţie. Dacă nava de cercetare venise deja şi plecase? Pierduse ore întregi să se ascundă de animale, două zile îi fusese îngrozitor de rău şi vomase când, în ciuda vaccinurilor, trupul ei reacţionase la bacteriile de pe planetă şi apoi, nici nu mai ştia cât timp pierduse din cauza slăbiciunii provocate de acest atac.

În cele din urmă, ajunse la râul care o ducea la locul de aterizare. De-a lungul apei erau aşezări ale băştinaşilor şi Prima Directivă spunea că o micuţă femeie blondă nu putea apărea aşa printre băştinaşii cu păr verde şi cu pielea albă ca varul. De altfel, chiar dacă n-ar fi existat Prima Directivă, ei erau la un asemenea nivel de cultură încât, pur şi simplu, ar fi omorât o asemenea fiinţă ciudată.

Îşi petrecu ultimele două zile odihnindu-se în timp ce insectele încercau s-o mănânce de vie şi nopţile, continuându-şi drumul, lăsă satele în urmă, blestemându-şi norocul. Râul se umflase şi nu era navigabil pentru niciun fel de vas, cu excepţia minunii tehnologice la care se uita acum şi pe care tare şi-ar fi dorit-o.

Cine alţii puteau fi, dacă nu oamenii Flotei Stelare în căutarea supravieţuitorilor?

Nu; dacă Flota Stelară ar fi trimis o echipă de salvare, aceştia

ar fi fost deghizaţi asemenea băştinaşilor. Dar şi mai sigur, i-ar fi contactat pe cercetătorii Federaţiei, care se amestecaseră deja printre băştinaşi şi le-ar fi cerut să-i caute pe supravieţuitori.

Atunci al cui era vasul ăsta?

Yar se târî prin noroi, atât de acoperită de acel noroi încât, dacă ar fi văzut pe cineva în lumina palidă a zorilor, ar fi reuşit să „dispară" ţinându-şi răsuflarea, nemişcată, asemeni dâmburilor de mâl de pe mal. Încet, încet, se apropie tot mai mult de vas, departe de colibele băştinaşilor. Se ridică, sări peste bord şi se ascunse sub apărătoarea de soare.

Aparatele erau cele de pe orice navă a Federaţiei. Era un computer mic la bord, pe care exista o hartă a râului. Locul de aterizare era foarte clar marcat – dar cele câteva cuvinte existente nu erau în engleză şi nici în vreo altă limbă cunoscută. Erau trei programe, spunând, probabil, acelaşi lucru. Una dintre scrieri părea să fie în vulcaniană, alta într-un sistem total necunoscut iar ultima în klingoniană.

Klingonienii erau acum membri ai Federaţiei.

Membri recenţi. Acest vas, sau programul de pe computer, puteau fi anterioare acestei alianţe.

Iar înainte klingonienii fuseseră aliaţi cu…

Brusc, Yar îşi dădu seama că nu e în joc numai propria ei supravieţuire. Aici nu era vorba numai de un negustor liber care nesocotea semnalul de avertizare. Era o invazie a unor fiinţe care nu făceau parte din Federaţie. Flota Stelară trebuia anunţată! Acum avea motive în plus să ajungă la timp la locul de aterizare – şi singura ei speranţă era s-o facă cu ajutorul acestui vas.

În fond băştinaşii îl văzuseră deja.

— Computer… şopti ea.

Niciun răspuns. Cu toate astea ea recunoscuse grila care activa vocea. Ce naiba?

Oh, fir-ar să fie! Sigur că da! Translatorul universal nu mai funcţiona, cum nu mai funcţionau comunicatorul şi restul echipamentului electronic. Acest computer nu putea răspunde decât la una din cele trei limbi afişate pe ecran. Scrisul care se asemăna cu cel al vulcanienilor, părea al romulanilor. Dar chiar şi pronunţia ei în vulcaniană era execrabilă. Adresând în şoaptă o rugăciune spiritului inventatorului translatorului universal, încercă să se adreseze în klingoniană şi să fie şi înţeleasă.

Încercă de trei ori înainte ca aparatul să-i răspundă cu un cuvânt despre care spera să fie corespondentul în klingoniană al cuvântului „funcţionez”.

— Nu atât de… La naiba! Care era cuvântul pentru „tare”?

În timp ce ea căuta în minte cuvântul, computerul repetă şi mai tare.

— Shhh! spuse Yar…

… şi fu răsplătită cu sunete ca de claxon şi cu lumini orbitoare.

Din colibele de pe ţărm apărură o mulţime de băştinaşi cu părul verde şi pielea albă.

— Khest! exclamă Yar la fel de curgător şi de incorect ca orice klingonian – era o înjurătură klingoniană pe care o cunoştea, şi o folosea zilnic, orice cadet. Dă-mi controlul manual, ceru ea, fără să primească niciun răspuns la aceste cuvinte rostite în engleză.

În copertina şi pe laturile vasului se înfipseră suliţe.

— Încetaţi, idioţilor! O s-o găuriţi de tot! strigă cineva pe un ton gutural şi şuierător. Tonalitatea vocii îi dezvălui lui Yar unde greşise: limbajul pe care nu-l recunoscuse era orionian, în care semnalul de primejdie era un şuierat de şarpe.

Adrenalina îi stimulă gândirea – brusc îşi aminti termenul klingonian pentru „comandă manuală”. Apăsă butonul şi maşina prinse viaţă.

Vasul uşor aproape că ieşi din apă, răspunzând minunat atingerii ei – dar se răsuci brusc şi eşuă pe ţărm.

Yar înşfacă maceta şi se târî sub acoperiş…

… în timp ce proprietarul vasului urcă la bord.

Era un orionian uriaş, cu pielea feţei cenuşie, asemănătoare cu a unei reptile, cu ochi galbeni ce străluceau sub casca turtită. O prinse pe Yar de picioare şi o trase înapoi, înainte să reuşească să scape.

Yar se răsuci, încercând să întoarcă maceta şi să-l lovească.

Dar, în ciuda staturii de uriaş, bărbatul era agil. Se repezi asupra ei şi o mână de fier îi strânse încheietura. Mâna se strângea tot mai puternic.

Yar îşi răsuci un picior, îl eliberă şi-l lovi în plexul solar, tăindu-i răsuflarea.

Nu-i dădu drumul. Căzu pe spate, dar nu dădu drumul piciorului şi mâinii ei – şi, într-o străfulgerare de durere cumplită, îşi simţi mâna ruptă în strânsoarea mâinii lui. Maceta căzu pe

punte, cu un zgomot greoi.

Făcuse o greşeală fatală în lupta împotriva unui adversar mai puternic – îi permisese să pună mâna pe ea.

Dar pe o suprafaţă atât de strâmtă cum era puntea acelui vas…

Nu! Nu avea nicio scuză. Pierduse această rundă, dar lupta nu era neapărat încheiată, dar aşa trebuia să creadă orionianul.

Gemu şi se prefăcu că leşină, prăbuşindu-se peste pieptul lui.

Nu reuşi să-l păcălească, sau poate că el nu-şi permitea să rişte. Înainte să dea drumul mâinii rupte, o prinse cu cealaltă mână de mâna teafară, apoi i-o legă bine de unul din belciugele prinse de carena vasului – un vas de sclavi. Abia atunci îi dădu drumul.

— Computer, tună el, acostează la mal şi opreşte afurisitele astea de motoare!

Yar înţelese cuvintele spuse de el – translatorul *lui* universal funcţiona.

Orionianul îi aruncă o găleată cu apă în cap şi ea îşi recăpătă cunoştinţa.

— Ce-i asta? Un om? Ce cauţi pe Priam IV, femeie?

Era atât de murdară de noroi, încât uniforma îi era de nerecunoscut.

— Sunt un neguţător liber, răspunse ea. Nava mea s-a prăbuşit aici. Când ţi-am văzut vasul m-am gândit că m-ai putea ajuta…

— Şi te-ai hotărât să-l furi?

— Când am văzut că aparţine unui negustor de sclavi orionian.

El o aprobă din cap.

— Inteligentă mişcare. Mare păcat că n-ai putut-o pune în aplicare – mare păcat pentru tine, vreau să spun. Pentru mine, vei însemna un sclav în plus, continuă el prinzându-i bărbia în mână şi întorcându-i faţa spre el. O să te cureţi repede. Eşti mai puternică decât pari, altfel n-ai fi rezistat. Un miner singur va fi încântat să plătească bani frumoşi pentru o femeie arătoasă şi puternică.

Scoase o trusă de prim ajutor, cercetă încheietura cu un scaner, îi puse oasele la loc fără să dea atenţie ţipătului de durere, apoi îi bandajă mâna. Durerea începu să scadă.

În timpul ăsta, vasul se întorsese în matca râului şi trei băştinaşi curioşi se uitau la ei.

— Dumnezeule! Unul din cădeţi a supravieţuit!
— Taci, îl bombăni un altul, dar era prea târziu.
Aşa i se păru lui Yar. Din cauza durerii şi a şocului, ţipă.
— Faci parte din Federaţie!
Oh, la naiba, la naiba! De ce n-avusese atâta minte încât să se prefacă leşinată?
— Omoar-o! spuse primul „băştinaş”, ridicând suliţa.
Orionianul îl împinse înapoi.
— Lasă suliţa! O s-o vând undeva, departe, de unde n-o să mai vadă niciodată Federaţia – nicio grijă! Nici eu nu vreau ca Flota Stelară să afle despre înţelegerea noastră.
— E mai sigur s-o omori, spuse al doilea băştinaş.
— Atinge-o şi te omor *pe tine,* spuse orionianul. Valorează cât un vas plin cu priamieni.
— Dar ai spus...
— Am spus că o să-i încercăm ca sclavi buni de muncă. Sunt puternici, proşti, blânzi şi prolifici... aici, pe planeta lor. Dacă nu mor într-un alt mediu, atunci o să ne întoarcem să ne daţi cât de mulţi puteţi. O să vă trimit vorbă cam peste un an. O să aveţi grijă să nu ne deranjeze Federaţia iar Orion va face din voi oameni bogaţi. Trebuie să plec. Sunteţi siguri că patrula Federaţiei n-o să se întoarcă?
— Le-am spus că toţi cadeţii au murit – în orice caz, noi aşa am crezut. În capsulă nu puteau intra mai mult de trei şi am găsit două cadavre. Nicio grijă, acum nu va mai apărea nimeni. Flota Stelară va trimite o navă abia peste trei ani. Până atunci, noi vom câştiga suficient din comerţul cu voi ca să ne retragem şi să trăim în lux.
Inima lui Yar se opri. Nava de salvare a Flotei Stelare venise şi plecase fără ea. Era obligată să privească neajutorată cum, pe vas, erau încărcaţi băştinaşi cu mâinile legate. Orionianul pilota vasul spre locul de aterizare unde, probabil, îl aştepta nava, gata s-o ia şi pe ea împreună cu aceşti priamieni. Urma sclavia.
Chiar cu un vas atât de puternic, drumul dura două zile. Yar încercă să vorbească cu priamienii, dar fără un translator care să funcţioneze, nu se putea face înţeleasă. Nu prea vorbeau nici între ei. Se strânseseră, speriaţi, în partea din fund a vasului.
La căderea nopţii, orionianul ancoră la mal şi îşi hrăni captivii cu o fiertură fără gust. Yar stătea întinsă pe jos, împreună cu

ceilalţi, cu o mână prinsă de inelul din coca vasului; cealaltă o durea pe măsură ce se vindeca. Îi era foame, avea vânătăi şi era acoperită de noroi uscat.

În ciuda oboselii nu putea să doarmă; când orionianul păru adormit, se ridică fără zgomot şi examină cătuşa care o ţinea prinsă de inel. Fără cheia magnetică n-avea nicio speranţă.

Cu un gest inutil de furie, trase mâna cu putere şi inelul se desprinse din locul lui.

Rămase pe loc, uimită.

Noroc. Pur şi simplu un noroc prostesc, orb.

Cine ştie cum, bulonul care ţinea inelul fusese bătut strâmb şi nu trecuse prin bara de metal. Când trăsese destul de puternic, metalul slab cedase.

Înainte ca norocul să se transforme în ghinion, Yar se lăsă din nou să cadă în noroi şi de acolo se târî încet spre pădure…

Dar şi în necunoscut.

De aici nu era nicio posibilitate de salvare imediată – nava de cercetare a Federaţiei venise şi plecase. Cercetătorii Federaţiei ar fi omorât-o imediat. Dacă n-ar fi întreprins nimic şi s-ar fi mulţumit să supravieţuiască, negustorii orionieni s-ar fi întors peste un an şi ar fi luat şi mai mulţi priamieni în sclavie.

Dacă se apropia de priamieni – care, până la urmă, nu păreau că ar vrea să o omoare – ar fi încălcat Prima Directivă. Cu timpul, învăţându-le limba, ar fi scăpat, fără îndoială, amănunte despre lumea din care venise. Ar fi putut să reziste tentaţiei de a le arăta tehnici mai bune decât ale lor, chiar dacă se rezumau la arc şi săgeţi? Trebuia să-şi facă arme proprii. Orionianul îi anunţase pe cei trei cercetători trădători despre evadare şi ei urmau s-o caute.

Chiar prin existenţa sa aici viola Prima Directivă, în mod pasiv. Dacă i-ar fi contactat pe priamieni, ar fi violat-o într-un mod activ.

Dar dacă n-ar fi făcut asta, dacă n-ar fi învăţat cum să comunice cu ei, cum să-i avertizeze în privinţa negustorilor de sclavi orionieni?

Trei ani, spuseseră cercetătorii. Ar fi fost posibil să supravieţuiască singură în junglă toţi aceşti trei ani. Trădătorilor le-ar fi fost mai greu s-o găsească aici decât printre băştinaşi. I-ar fi putut urmări până la locul de aterizare şi ar fi raportat echipei care ar fi venit să-i ia.

Dar în trei ani câţi priamieni ar fi fost vânduţi orionienilor ca sclavi? Puternici şi pasivi – sclavii perfecţi. Orionienii erau în stare să le exploateze chiar şi sensibilitatea la radiaţii folosindu-i drept detectoare vii…

I se făcu rău.

Prima Directivă înclina împotriva vieţii fiinţelor conştiente, inteligente.

Ce era mai rău? Să te amesteci în dezvoltarea unei întregi culturi, sau să îngădui ca unii din membrii acestei culturi să fie duşi în sclavie? Înţelepciunea Flotei Stelare pretindea că, istoric, fiecare încercare de a interveni în procesul de dezvoltare a raselor, fusese un dezastru – de aici şi Prima Directivă.

Dacă amestecul ei binefăcător ar fi dus la dezvoltarea unei dependenţe a priamienilor faţă de alte rase? Dacă, descoperind acum felul în care au fost trădaţi ar fi declanşat un război între nişte oameni care până acum nu avuseseră niciun motiv să-l inventeze? Dacă, odată Prima Directivă încălcată, oameni de afaceri ar fi venit aici şi ar fi început să exploateze resursele naturale de pe Priam IV?

Mai mult decât atât, vaccinurile cu un spectru atât de larg inoculate lui Yar nu o apăraseră de îmbolnăvire pe Priam IV. Cercetătorii Federaţiei trecuseră printr-un stadiu complet de decontaminare înainte să aterizeze aici, pe când ea, nu. Dacă aducea cu ea bacterii şi viruşi mortali pentru priamieni? Dacă, în încercarea de a-i salva, sfârşea prin a-i omorî?

Toate acestea se întâmplaseră – şi nu numai o dată – în istoria Federaţiei.

Dar dacă se salva numai pe ea, sute, poate mii de oameni paşnici puteau fi duşi în sclavie înainte ca Federaţia să aibă măcar şansa de a şti şi de a-i opri pe orionieni!…

Mai bine să oprească acum această oroare decât să se teamă de posibile orori în viitor.

Şi dacă rezultatul ar fi fost exploatarea planetei Priam IV şi cultura ei locală distrusă? Dacă băştinaşii mureau de cine ştie ce boală care nu afecta oamenii? Şi toate acestea din cauza amestecului ei?

Dar şi orionienii se amestecaseră.

Din două rele, trebuie ales cel mai puţin rău. Negustorii de sclavi nu trebuiau să-şi extindă influenţa asupra triburilor de

băştinaşi.

În inima pădurii, Tasha Yar stătea, suferind din cauza încheieturii rănite şi întrebându-se de ce intrase în Flota Stelară.

În faţa privirii ei îngrozite, jungla se transformă în mici pătrate colorate care, la rândul lor, se transformară în două uşi mari de metal, care se deschiseră lăsând vederii un coridor şi trei oameni – o femeie vulcaniană şi un bărbat îmbrăcat în uniforma de medic al Flotei Stelare… şi negustorul de sclavi de pe Orion.

Yar se uita fără să-i vină a crede. Nu se putea aşa ceva!

— Tasha, spuse femeia vulcaniană, s-a terminat. Ieşi din starea asta. A fost un exerciţiu, Tasha. Eşti trează şi conştientă de realitatea din jur.

În jurul lui Yar, jungla de pe Priam IV dispăru şi în locul ei apăru un holospaţiu.

Stătea pe podea, în uniforma de cadet, fără să fie rănită, uşor transpirată şi cu inima bătând din cauza emoţiei şi a spaimei.

Încet, masându-şi mâna, acum teafără, Yar îşi aminti că nu fusese decât un test şi că acesta avusese loc într-unul din holospaţiile Academiei. Doctorul îngenunche lângă ea, trecu un scaner pe deasupra ei. Era doctor Forbus. Femeia vulcaniană era T’Pelak. Prin hipnoză ei o făcuseră să creadă că toate acestea se întâmplaseră cu adevărat.

— E numai un exerciţiu care pare real din cauza holospaţiului. Doctorul şi femeia îi creaseră această iluzie apărând ca tovarăşi ai ei, morţi în capsula de salvare.

— Dar… orionianul? Nu exista niciun orionian în Flota Stelară. Planeta Orion nu era membră a Federaţiei şi nu avea să fie niciodată dacă poporul de pe această planetă nu-şi schimba modul de viaţă.

Yar se înfioră în momentul în care orionianul se aplecă asupra ei, spunând:

— Ţi-ai urmat visul, pisicuţo.

Vocea aceea!

Îi blocă reflexele de atac, pentru că nu era vocea şuierătoare a negustorului de pe Orion, ci era o voce din trecut…

El îşi scoase masca de reptilă, lăsând să apară doi ochi căprui, surâzători, un nas mare, drept, imposibil de confundat, şi o gură senzuală, râzând de plăcere că nu fusese recunoscut.

— Dare! exclamă Yar sărind în genunchi pentru a-şi arunca

braţele în jurul lui. Darryl Adin! De ce nu mi-ai spus că eşti aici?

— Abia în dimineaţa asta am sosit. Când am aflat că vei da un test am vrut să văd cum te descurci şi am hotărât să particip. O ridică în picioare, spunând: Te-ai maturizat! Sunt mândru de tine, Tasha.

Faptul că mentorul ei, omul care îi schimbase tot cursul vieţii, era mândru de ea, încălzi inima lui Yar – şi totuşi…

— N-aş fi putut câştiga în lupta împotriva ta, chiar dacă eu eram înarmată şi tu nu.

— Nu ăsta era scopul testului, Tasha, spuse T’Pelak. Scenariul era programat astfel încât orionianul să te atace atunci când nu te puteai apăra.

— Ai luptat superb. Întotdeauna ai luptat splendid. Dar testul ăsta trebuia să arate ce vei face după ce vei învinge într-adevăr.

— Să înving? întrebă Yar. Dar eu n-am învins. Eu am scăpat printr-un noroc chior. Dacă mă gândesc mai bine, scenariul era destul de stupid. O coincidenţă după alta.

Doctor Forbus râse.

— Cadet Yar, a trebuit să adunăm tot ce ne-a trecut prin minte pentru a te aduce în situaţia asta.

— Şi apoi, spuse T’Pelak, ridicând o sprânceană, expresia tipică a vulcanienilor atunci când voiau să râdă, prea stimaţii mei colegi au descoperit că scenariul conceput de ei, făcea imposibilă salvarea ta.

— Când consilierul a scos în evidenţă lucrul ăsta, spuse Dare, le-am sugerat să introducă unele scăpări în scenariu ca să poţi şi tu să scapi.

Yar era fericită. Era atât de plăcut să-l vadă din nou; să-l vadă pe acest bărbat puternic, dur, cu un uimitor simţ al umorului. Parcă nu s-ar fi despărţit niciodată… şi totuşi, parcă îl vedea pentru prima oară.

Trecuseră şapte ani de când se întâlniseră ultima dată şi, în tot acest timp, putea număra pe degetele de la o mână comunicările pe care le primise de la el. Da… se pare că n-o uitase.

Ea categoric n-ar fi putut să-l uite. După ce o salvase de pe Noul Paris – fiindcă Yar considera că el fusese cel care o salvase, fără să mai pună la socoteală restul echipei de cercetare – Darryl îşi asumase răspunderea de a o civiliza în drumul spre Pământ.

Avusese noroc. *Cochrane* era gata să se întoarcă din misiune,

astfel că a petrecut două luni la bord, în loc să fie lăsată pe cea mai apropiată bază stelară, în tot acest timp, Tasha a învăţat că pe Darryl Adin nu-l interesa trupul ei ci numai mintea.

La început nu avusese încredere în nimic şi în nimeni de la bordul navei stelare, dar trăind în curăţenie, cu stomacul plin, dormind pe un pat moale şi având în jur un întreg echipaj care să o încurajeze să înveţe şi să descopere uşoare fisuri în armura ei emoţională… mai ales când era vorba de Darryl Adin.

De la teamă şi neîncredere Tasha Yar trecu la sentimente de veneraţie pentru eroul ei. Dacă dorea ca ea să înveţe să citească mai mult de douăsprezece cuvinte, făcea exact cum dorea el. Dacă dorea să încerce noi feluri de mâncare, se supunea. Dacă dorea să petreacă ore întregi spunând povestea vieţii ei unui tricorder şi apoi s-o discute cu consilierul navei, Tasha se supunea iarăşi, în ciuda durerii pe care i-o provocau amintirile atât de des evocate.

În schimb, el o ducea prin toate încăperile navei, acelea care nu erau interzise, o învăţa la ce folosesc toate aparatele, o învăţa să înoate şi, la insistenţele ei, o învăţase lupta corp la corp, despre care, însă, o asigurase că nu va avea nevoie într-o lume civilizată.

Dar Federaţia era un concept prea complex şi prea divers pentru a reprezenta ceva în mintea unei fete de cincisprezece ani, care ştia mult prea puţin despre istoria galactică. Flota Stelară însă captivă imaginaţia Tashei Yar – şi, la sfârşitul călătoriei spre Pământ îşi găsise drumul în viaţă. Niciodată nu mai întâlnise oameni care să lucreze împreună fără ca motivaţia lor să fie simpla supravieţuire. Şi niciodată nu visase că loialitatea putea avea la bază şi altceva decât nevoia sau lăcomia.

Când ajunse pe Pământ, Yar ştia că viitorul ei va fi Flota Stelară – şi că visul ei era ca, într-o zi, să fie şef al securităţii pe o navă… la fel ca Darryl Adin.

Dare îi ascultase visele şi planurile, încurajând-o să încerce tot ce dorea şi insistând asupra faptului că o bună educaţie era baza intrării la Academia Flotei Stelare, dar şi pentru orice altceva şi-ar fi putut dori în viitor. Aranjă să-i fie testate inteligenţa şi aptitudinile şi o înrolă într-o şcoală specializată, unde avea să compenseze anii pierduţi până atunci.

Apoi, lui îi fu încredinţată o altă misiune pe nava *Copeland,* apoi pe nava *Seeker* şi Yar nu-l mai văzu până în ziua acestui test de absolvire. În bucuria de a-l revedea, uită, pentru o clipă, că modul în care reacţionase avea să hotărască trimiterea într-o altă şcoală, pentru completarea studiilor universitare sau terminarea Academiei. După absolvire urma să fie ofiţer al Flotei Stelare.

Doctor Forbus spuse:

— Cred că amândoi sunteţi obosiţi şi înfometaţi. Ce-ar fi să vă duceţi să mâncaţi şi să vă aduceţi aminte de trecut după care să dormiţi bine? Cadet Yar, interviul va avea loc mâine dimineaţă la ora 9.

— Da, doctore, răspunse ea şi o cuprinse o stare de leşin. Nu reuşise să ajungă la o concluzie în privinţa lui Priam IV. Probabil că ei îi lăsaseră timpul admis, după care o treziseră. Asta însemna că nu reuşise? Era prea nehotărâtă? Dar care era răspunsul corect? Cum putea o fiinţă umană să hotărască dacă să lase ca fiinţe inteligente să fie luate în sclavie sau să încalce Prima Directivă?

Nu avea să găsească răspunsul în seara aceea. Dacă Dare îl ştia, nu avea să i-l spună. Ea ar fi putut la fel de bine să uite de test şi să se bucure de prezenţa lui cât îi mai era posibil.

Dare lepădă ce mai rămăsese din costumul orionian şi apăru în uniforma Flotei Stelare. Primul lucru pe care-l remarcă Yar fu faptul că, acum, purta costumul de comandant.

— Felicitări, comandante Adin, spus ea, apoi râse fiindcă Dare nu semăna deloc cu un orionian. Gradul lui era potrivit cu rolul pe care îl jucase pe *Seeker* atunci când trebuia să destrame un cartel ce opera în secret pe câteva lumi din afara Federaţiei.

Dare îşi scoase cizmele grele de neguţător orionian… şi, dintr-odată, deveni mai scund.

Nu, nu scund, ci de înălţime medie pentru un bărbat, dar oricum mult mai înalt ca Yar, care era scundă.

Ea îşi dădu seama că în şapte ani crescuse. Eroul ei nu mai era atât de impunător… dar rămăsese eroul ei.

— Ce cauţi aici? întrebă ea. Eşti în permisie între două misiuni?

— Sunt la un curs de perfecţionare. Câtă vreme am fost plecat la celălalt capăt la galaxiei, Flota Stelară şi-a modernizat tehnicile de securitate. Deci, sunt aici ca să învăţ ultimele noutăţi înainte de a primi o altă misiune. Voi fi cazat aici tot trimestrul. Zâmbi.

Acel zâmbet minunat, cald, care făcea ca trăsăturile sale ameninţătoare să devină nu frumoase, ci minunate.

Voi fi aici s-o văd pe protejata mea la absolvire. Sunt atât de mândru de tot ce-ai realizat, Tasha!

Yar simţi că roşeşte.

— Nu te grăbi cu laudele, îl avertiză ea. S-ar putea să fi căzut la testul Priam IV.

— Ce te face să crezi asta? întrebă el curios.

— N-am ştiut ce să fac. Dare, n-am reuşit să mă hotărăsc. Ce ofiţer al Flotei Stelare aş fi dacă nu pot să iau o decizie?

— Taci! Nu te mai gândi. Vom vorbi despre asta la interviul de mâine dimineaţă. Şi nu-ţi mai face griji. Dacă ai rămas micuţa încrâncenată pe care o ştiu, o să reuşeşti prin studiu – şi asta înseamnă că eşti pregătită pentru orice eveniment în care te-ar arunca Flota Stelată.

Şi s-a dovedit că el avusese dreptate. În dimineaţa următoare Yar a aflat că dilema ei etică era exact ceea ce testul Priam IV trebuia să provoace. După ce reconstitui modul ei de gândire, consilierul T'Pelak spuse:

— Am avut în vedere toate reacţiile, chiar şi aceea a propriei tale îmbolnăviri. Cadet Yar ai asimilat perfect cursurile de filosofie care ţi-au creat atâtea probleme şi le-ai pus excelent în practică.

— Nu înţeleg, spuse Yar, privindu-l pe Dare care participa la interviu fiindcă făcuse parte din scenariu. Erau acolo şi bărbaţii care jucaseră rolul trădătorilor. Eu n-am făcut nimic. N-am putut să hotărăsc ce trebuie să fac.

— Nici nu puteai, în timpul pe care ţi l-am acordat şi cu informaţiile pe care le aveai, o asigură T'Pelak. Dacă ai fi ştiut sigur ce hotărâre să iei, ai fi căzut la test.

— Vrei să spui că orice hotărâre aş fi luat ar fi fost greşită? întrebă Yar uimită.

— Nu, nu orice hotărâre, răspunse comandantul Erdman, unul dintre cercetători. Numai o hotărâre luată în grabă, o hotărâre bazată pe prea puţine informaţii, sau o hotărâre luată fără nicio rezervă. În cazul în care situaţia ar fi fost reală, fireşte, trebuia să iei o hotărâre – dar instinctul ţi-a spus să nu faci asta cât timp eşti rănită şi obosită. Am oprit scenariul în acest punct fiindcă aveam toate informaţiile necesare. Ai trecut cu calificativul

excelent. Cadet Yar, eşti acceptată oficial în clasa superioară.

Interviul încetă, iar ceilalţi se ridicară să o felicite, dar Yar era încă uimită când ieşi din sala de conferinţe. Dare o urmă.

— A fost ultimul test. Ce ai de gând să faci acum?

— Am o săptămână liberă înainte de începerea trimestrului. Cred că o să dorm cea mai mare parte a timpului.

El râse.

— Nu te-ai prea odihnit aseară, nu-i aşa? Îmi pare rău, Tasha. Aş fi vrut să-ţi spun că ai trecut din momentul în care mi-ai mărturisit că nu te-ai putut hotărî. Dar în dimineaţa asta trebuia să spui exact ce ai simţit. T'Pelak m-ar fi omorât dacă ar fi bănuit că ţi-am spus.

— Nu sunt nelămurită din cauza ta. Sigur că nu puteai să-mi spui. Nu reuşesc să înţeleg testul. La ce e bun un ofiţer de securitate care nu poate acţiona?

— N-ar fi bun, aşa cum n-ai fi fost bună tu la început, când erai nepregătită şi ai greşit.

Ea îl aprobă din cap cu tristeţe.

— Oh, da, cea mai frecventă greşeală a mea.

— În majoritatea situaţiilor o greşeală poate fi corectată şi după ce a fost făcută. Dar ai dovedit că, până şi acolo unde nu există nicio posibilitate de a schimba lucrurile tu nu sari cu arma în mână. Gândeşte-te la asta.

— Dar dacă situaţia ar fi fost reală?

— Dacă ar fi fost?

În cele din urmă, sub privirea pătrunzătoare a ochilor lui căprui şi calzi ea reuşi să treacă de senzaţia neplăcută pe care o trăise în junglă, acoperită de noroi, rănită şi incapabilă să facă o mişcare. Dacă ar fi fost o situaţie reală…

— Cred… nu, ştiu că aş fi găsit hrană şi adăpost şi m-aş fi gândit mai bine până mi s-ar fi vindecat încheietura mâinii şi m-aş fi ferit din calea trădătorilor care ar fi încercat să mă omoare. Dacă n-aş fi reuşit, probabil că i-aş fi urmărit pe indigeni o vreme şi pe urmă aş fi hotărât.

— Deşteaptă fată! Să supravieţuieşti, să supraveghezi şi abia apoi să acţionezi. Acum înţelegi de ce sunt atât de mândru că eu am fost cel care te-a adus la Academia Flotei Stelare?

Şi aşa începu ultimul an la Academia Flotei Stelare. Tasha Yar simţea că Darryl Adin este mândru ca un părinte de realizările ei.

Asta o încântă o vreme, dar încet, începu să se simtă tulburată.

Participară împreună la două cursuri. Tehnici avansate de securitate, la un seminar şi la cursurile practice, în clasă, Yar era, ca de obicei, eleva cea mai bună. Dare lua notiţe, dădea informaţii din experienţa lui personală atunci când i-o cerea instructorul dar niciodată din proprie iniţiativă. Yar fu uimită să-şi dea seama la examenul dat la jumătatea anului, că era tot cea mai bună din an. Darryl Adin era al doilea.

— De ce? Nimeni nu s-ar supăra dacă ai vorbi mai mult. Ştii bine că-mi place atunci când mă pui la încercare aşa cum faci în timpul practicii.

Dare îi explică:

— Nu e vorba despre asta, Tasha. Voi, tinerii, trebuie să discutaţi teoriile până când le aprofundaţi. Comandantul Zarh ştie că eu am trecut prin toate astea; eu pot asimila noul material în timp mai scurt decât voi, cadeţii.

— Atunci de ce media mea e cu trei puncte mai mare decât a ta? întrebă ea. Tu eşti ofiţerul cu experienţă, tu ar trebui să ai media mai mare decât un cadet.

El râse:

— Aş putea, dacă toate testele ar fi practice. Dar mai sunt şi lucrările scrise. Tasha – pur şi simplu eu nu pot scrie atât de uşor ca tine. Poate că ar trebui să-mi fie ruşine de asta, adăugă el, făcându-i cu ochiul, ceea ce însemna că nu-i e deloc ruşine, de vreme ce eu am beneficiat de o educaţie bună pe când tu, nu. Dar B+ e un calificativ destul de bun pentru mine la lucrările scrise, fiindcă adunat cu calificativul de la testele practice până la urmă tot A iese. În securitate contează aplicaţiile practice, nu proza pe care trebuie să o faci când scrii rapoartele.

— De asta eşti mereu în sala de exerciţii fizice? Aici situaţia lor era inversă – pentru prima dată, când au ajuns la activităţile fizice, Yar n-a mai fost prima din clasă.

— Trebuie, dacă acest trup bătrân vrea să ţină pasul cu cei tineri.

— Dare! Tu nu eşti bătrân!

— Am trecut de treizeci de ani.

— N-ai nici treizeci şi doi!

El clătină capul cu un zâmbet trist.

— În meseria noastră, vârsta îşi spune cuvântul dacă nu te

antrenezi în fiecare clipă. Reflexele mele sunt la fel de bune ca şi ale tale, Tasha, şi pot să trag mai repede decât tine…

— Exersez şi eu!

— … dar, chiar şi cu ajutorul medicinei moderne, rănile inerente muncii în securitate se fac simţite. Nu voi mai fi niciodată la fel de flexibil ca înainte din cauză că pe Twenginian mi-a fost ruptă coloana.

— Cum? Nu mi-ai spus niciodată!

El se încruntă.

— N-a fost afectată şi măduva spinării. M-au dus la infirmerie şi, după o lună, mă întorceam la datorie. Pot să trec toate testele medicale cu anumite toleranţe. Dar *eu* ştiu că nu mai ating vechile mele standarde. Dacă nu exersez zilnic, cu cei mai duri adversari posibili, capacitatea mea va scădea. Privi o clipă prin ea. Am văzut cum e când se întâmplă aşa. Nu vreau să mi se întâmple şi mie.

Cu toate că Dare schimbă repede subiectul, mai târziu, Yar, profitând de faptul că era în ultimul an la Academie căută toate înregistrările care vorbeau despre ce i se întâmplase lui Dare pe Twenginian. Toată lumea ştia că *Seeker* pornise spre cuibul secret al orionienilor de pe acea planetă a Federaţiei, dar amănuntele erau secrete.

Deşi şef al securităţii pe *Cochrane,* o navă mică de cercetare, în următoarele două misiuni Dare fusese secund, pe nave tot mai mari. În fiecare misiune care urmase avusese grijă de un personal tot mai numeros. Responsabilitatea era tot mai mare iar misiunile, în ciuda gradului, promovări.

Pe Twenginian, echipa de cercetare fusese condusă de şeful securităţii Venton Scoggins, un om cu o experienţă de peste douăzeci de ani în Flota Stelară. Din înregistrări reieşea faptul că, atunci când se întâmplaseră evenimentele acelea tragice, el nu ajunsese la timp pentru a evita rănirea subalternului său. Nu urmase nicio mustrare, nimic care să indice faptul că omul fusese în vreun fel vinovat.

Seeker îşi continuă misiunea împotriva orionienilor. Când au ajuns pe Conquiidor, Dare era din nou pe picioare şi Scoggins l-a trimis în fruntea echipei de cercetare care a eliberat peste două sute de cetăţeni ai Federaţiei din sclavia orionienilor, fapt care a făcut din el un erou. Când misiunea s-a încheiat, Scoggins şi-a

prezentat demisia şi s-a retras din Flotă cu toate onorurile.

Yar citea printre rânduri: Scoggins s-a simţit răspunzător pentru rănirea lui Dare şi şi-a semnat demisia înainte ca altcineva să mai fie rănit.

Dar Yar era prea tânără ca să se teamă că şi-ar putea pierde reflexele. Cât despre Dare – ei bine, niciun bărbat care era capabil să învingă o clasă întreagă de cădeţi ai Flotei Stelare în cele mai dificile exerciţii practice care puteau exista, n-avea de ce să se teamă.

Cu toate acestea, subiectul referitor la vârsta lui Dare revenea mereu în discuţie.

— Voi, tinerii, le spunea el colegilor lui de clasă, până când, într-o zi când lucrau împreună la o temă de teorie tactică, Yar îi plăti cu aceeaşi monedă:

— Foarte bine, bătrâne înţelept – arată-mi tu, cu experienţa ta vastă, cum să cuceresc dealul păzit de şaptesprezece mercaptani agresivi şi foarte bine înarmaţi când am numai trei oameni din securitate.

Războinicii mercaptani nu existau; acele fiinţe mereu ostile erau pur şi simplu imaginare, a căror ferocitate şi excentricitate sporiseră cu fiecare generaţie de cădeţi care trecuseră prin Academia Flotei Stelare şi care le adăugaseră mereu alte caracteristici. Acum erau înalţi de trei metri, erau acoperiţi cu solzi şi cu blană, aveau gheare şi atacau cu torpile fotonice.

— Reacţionează ca la şah.

— Ca la şah? Nu-i plăcea în mod deosebit şahul, pe când Dare câştiga fiecare partidă pe care o inventau ei. Exista chiar şi o poveste, pe care ea nu reuşise să o verifice niciodată, despre felul în care câştigase el un turneu *klin zha* în care toţi ceilalţi jucători erau klingonieni.

— Nu trebuie să le luăm toţi oamenii ca să câştigăm, explică Dare. Nu trebuie decât să-l prindem în capcană pe regele lor.

— Mercaptanii nu au rege.

— Dar *au* ceva similar, Tasha.

— Foarte bine, spuse ea bombănind, admiţând analogia. Ei ascultă de Comandantul Trupei, dar în acelaşi timp îl apără până la moarte.

— Deci cum îl găsim?

— Am sentimentul că tu ştii. Eu nu ştiu. Este înconjurat de

războinicii lui şi are şi un câmp de forţă personal. Nu există nicio posibilitate să ajungi la el.

— Nu trebuie să ajungem la el, trebuie numai să-l atragem în capcană.

— Dar cum…

— Gândeşte-te, Tasha. Dacă nu sunt călăuziţi de Comandantul Trupei…

— Războinicii mercaptani nu ştiu ce să facă – de parcă n-ar fi destul de răi şi aşa.

— Exact. Şi ce atacă ei?

— Tot ce le iese în cale, inclusiv pe ei înşişi. Ăsta e un truc vechi, Dare, dar noi nu avem suficiente trupe ca să-i obligăm să se aşeze în cerc sau pe două rânduri faţă în faţă şi, chiar dacă am avea, nu avem puterea de a-l distruge pe Comandantul Trupei pentru ca ei să se atace unul pe altul.

— Nu m-ai ascultat, Tasha. Eu am spus să-l prindem în cursă.

Ea îşi întoarse privirea de la ecranul strălucitor şi-l privi pe Dare:

— Cum? De ce? Nu văd nicio gaură de mină în care să-l rostogolim.

— Măcar eşti pe drumul cel bun, spuse el. Vrem să-l despărţim de războinicii lui – dar mai întâi vrem să-i aşezăm în aşa fel încât, atunci când Comandantul lor nu va mai exista, ei înşişi să fie prima ţintă întâlnită în cale.

Yar privi din nou spre ecran. Oare la ce s-o fi gândind Dare? Numai trei oameni din securitatea Flotei Stelare de care să te foloseşti! Curn ar fi posibil…

Brusc, mâna ei începu să se mişte rapid pe pupitru, dând descrierea celor trei oameni ai securităţii. Se încruntă, „Thonis, un andorian – dar care absolvise Academia de Ştiinţe de pe Vulcan. Asta e! Nivele înalte în tehnologia computerului, predate de Sarek de pe Vulcan, cel mai bun student în toate clasele. Cu asemenea calificări, Thonis poate să învingă orice computer – inclusiv pe Comandantul mercaptanilor. Nu-i trebuia decât un tricorder… Uite-l aici, în inventarul computerului! Deci, introducem datele lui Thonis în computer, ordonăm trupelor să ia poziţia pe care o dorim, după care scurtcircuităm circuitele Comandantului înainte ca acesta să se poată opune ordinului.”

— Asta era! spuse Dare, mulţumit de sine.

— Tu ai mai avut misiunea asta! îl acuză Yar.

Dare clătină capul.

— Nu. Pur şi simplu ştiu cât de important este să stabileşti capacităţile speciale ale fiecărui membru din echipa de cercetare. Nu uita un lucru, Tasha – oamenii care fac parte din echipa de cercetare nu sunt războinici mercaptani. Nu sunt forţe fără chip înarmaţi cu fazere.

Ştiu asta. Sunt şi eu una dintre ei, mai ţii minte?

— Dar cât de multe ştii despre capacităţile colegilor tăi, în afară de rezultatul testelor destinate instructajului? La ce instrument cântă Johnny?

— Uh… Nu ştiu.

— La pian. Şi Pringle… de ce este atât de dibace în arta cuvântului?

— Aşa este?

Dare zâmbi:

— Scrie articole, Tasha. De când e la Academie i-au fost publicate şase articole în diferite ziare care se ocupă cu horticultura.

— Horticultura? Nu e de mirare că n-am ştiut, spuse Yar. Pe mine nu m-a interesat niciodată grădinăritul.

— Dar, dacă ai fi fost în echipa de cercetare împreună cu Pringle şi ai fi rămas fără mâncare concentrată?

Yar îl aprobă cu un gest din cap:

— Dar dacă în jur ar fi fost plante carnivore… Da, Dare, te înţeleg. Tu ştii câte ceva despre toţi cei din clasă?

T'Keris e expert în arhitectură. Disciplina şi graţia Jessaminei provin dintr-o viaţă de balerină. Wokonski sculptează. Porprenicle e arheolog. Verne…

— Opreşte-te! M-ai făcut să-mi fie ruşine. Îi cunosc de trei ani şi nu m-am gândit să aflu ce fac în timpul în care nu au misiuni, sau când se întâlnesc cu prietenii. Ai dreptate, Dare. Voi avea grijă să aflu cât mai multe despre colegii mei *înainte* de a fi împreună într-o echipă de cercetare în care un talent nesperat ne-ar putea salva.

El zâmbi încurajator:

— Nu trebuie să te simţi prost. Eşti încă tânără, Tasha. Cu timpul…

— Încetează!

Se încruntă neînţelegând mânia ei.

— Ce să încetez?

— Nu mai vorbi ca şi când ai fi bătrân! Nu eşti tatăl meu, Dare!

— Nu. Nu sunt tatăl tău, Tasha. O privi în ochi. Lumina ecranului computerului se reflecta în ochii lui. Şi nici nu pot să mai pretind că sentimentele mele pentru tine vor mai fi multă vreme părinteşti.

Ea avu un sentiment ciudat, de durere şi de plăcere în acelaşi timp.

— Am crescut, Dare. Nu-i spuse că era pentru prima dată când îşi dădea frâu liber sentimentelor şi dorinţei fizice ascunse în anii de terapie cu consilierii Flotei Stelare,

Inima îi bătea nebuneşte când intră în apartamentul lui. El nu se putea înşela în privinţa dorinţei ei şi nici nu se prefăcea că n-ar înţelege-o.

— Tasha… şopti el şi braţele lui o înconjurară foarte firesc.

Ea îşi ridică faţa spre el, instinctul spunându-i ce doreşte. El zâmbi, un zâmbet minunat care îi alungă asprimea trăsăturilor pe care i le dăduse natura, îşi aplecă încet capul şi o sărută.

Cu Dare era simplu, firesc. Se simţea tot mai tulburată. Trecu de la sentimentul cald, plăcut, de întoarcere acasă, pe care îl avusese în momentul în care pusese pentru prima oară piciorul la Academia Flotei Stelare, la o lume întreagă de noi sentimente de o complexitate pe care nu o cunoscuse niciodată.

Şi, când buzele lor se despărţiră, el nu-i dădu drumul, ci o ţinu strâns la pieptul lui în timp ce-i şoptea în păr:

— Oh, da, Tasha… ai crescut, într-adevăr.

Capitolul patru

— TASHA? LOCOTENENT COMANDANTUL Data era îngrijorat. Tovarăşa lui rămăsese prea mult timp cu ochii aţintiţi la stele. Dar, când Tasha se întorsese, pe buzele ei zâmbetul persista. Oricare i-ar fi fost gândurile, acestea fuseseră plăcute. Era bucuros că nu-i readusese în memorie numai amintiri triste.

— Mă simt foarte bine, Data. Timpul vindecă toate rănile.

— Pare să fie…

— Un aforism, da. Dar tălmăcirile devin aforisme prin repetiţie şi asta fiindcă sunt adevărate. Nu-l voi ierta niciodată pe Darryl Adin că a trădat Flota Stelară… Dar el n-a fost numai rău, Data. Nimeni nu e numai rău. Acum mi-l amintesc cum a fost prima dată când l-am întâlnit: puternic, curajos şi inteligent.

— Şi frumos? Un cavaler în armură strălucitoare.

Ea râse:

— Nu prea. Semăna mai curând cu tine şi continuă… N-a fost bine!

Data fu uimit de reacţia ei.

— Atât cât pot să-mi dau seama, înfăţişarea mea este apropiată de normele bărbaţilor umani – statura, structura feţei, culoarea părului, totul este un amestec al mai multor rase umane. Evident, niciun om nu va semăna nu mine. E foarte clar că eu nu am fost conceput să păcălesc pe cineva că aş fi om… Culoarea pielii mele este cea mai eficienta pentru absorbţia de energie şi ochii mei sunt clar… Se opri. Iartă-mă, bat câmpii.

Dar Tasha îi zâmbea.

— Înfăţişarea ta nu este ideală. Sau poate că simt aşa fiindcă semeni puţin cu… cu primul bărbat pe care l-am iubit. Prima iubire nu se uită, Data.

El avusese sentimentul clar că ea vrusese să spună „singurul”şi nu „primul”. Dar era un subiect pe care el nu-l putea

redeschide, astfel încât spuse:
— Eu nu sunt frumos.
— Conform standardelor? Nu, dar asta nu te deranjează, nu-i aşa?
— A arăta bine este una. Frumuseţea înseamnă să ai pielea plăcută… Frumuseţea este în ochii…
Se opri când, aşa cum sperase, Tasha începu să chicotească. Atunci îşi dăduse pentru prima oară seama că, în momentul în care găsise în memoria lui o listă de definiţii sau de exemple care îi amuzaseră pe oameni – cu excepţia momentelor de încordare (atunci reacţia era inversă) –, repetarea unui şablon devenea un motiv de amuzament şi relaxare. De atunci Data folosise frecvent această tehnică pentru a ieşi dintr-o situaţie neplăcută.
Dar, de data asta nu schimbă starea Tashei. Ea continuă:
— De ce te-ar deranja că n-ai fost proiectat asemeni unui recrut de pe afişele Flotei Stelare, când femeile te doresc mai mult decât pe Will Riker?
— Femeile nu…
— Haide, Data, nu te preface că n-ai observat!
Fără să ştie cum să schimbe vorba, el spuse:
— Nu cred că femeile judecă bărbaţii după aparenţe aşa cum le judecă bărbaţii pe femei.
— Ca de obicei, observaţiile tale sunt foarte corecte – cel puţin în privinţa oamenilor. Îţi aminteşti ce-ai spus despre asocierea pe care o faci între anumite mâncăruri cu anumite ocazii fapt care îţi provoacă o plăcere deosebită să le simţi aroma când o întâlneşti din nou?
— Da, spuse Data nesigur, încercând să facă o legătură logică între mâncare-afrodisiace-frumuseţe. Apoi Tasha continuă şi el îşi dădu seama că voia să spună cu totul altceva.
— Cam aşa îi văd femeile pe bărbaţi. Noi îi considerăm frumoşi pe bărbaţii care seamănă cu bărbaţii pe care i-am iubit. Psihologii spun că femeilor le plac bărbaţii care seamănă cu taţii lor. Ei bine, eu n-am avut un tată aşa că, presupun că o să mi se pară întotdeauna frumos un bărbat care seamănă cu primul bărbat care a fost bun cu mine. Se încruntă. Cred că va trebui să te obişnuieşti cu gândul că eu te găsesc atrăgător, Data.
— Eu… o să-l consider ca pe un compliment, răspunse el şi încercă să găsească o ocazie de a discuta obiectul de studiu.

Printre oameni există mai curând standarde pentru frumuseţea feminină decât pentru cea masculină.

— Aşa este.

— Tu eşti minunată.

Ea păru emoţionată.

— Unii aşa cred.

— Toţi membrii echipajului de punte consideră că e aşa. Cu toate astea tu eşti diferită de consilierul Troi, care este şi ea admirată de toată lumea. Căpitanul Picard consideră că doctor Crusher e minunată, în timp ce fiului ei lucrul ăsta i se pare de neînţeles.

— Data! Ce-ai făcut? îl întrebă Tasha consternată, începi să tragi concluzii?

— Da, răspunse el cu sinceritate. Vreau să înţeleg idealul de frumuseţe al oamenilor.

— Chiar crezi în dorinţa de imposibil, nu-i aşa?

El îşi clătină capul:

— Chiar este imposibil? Îmi dau seama că nu va exista niciodată o înţelegere unanimă în materie de estetică, dar cu siguranţă trebuie să existe o formulă cu ajutorul căreia să pot determina asta. Să spunem că o majoritate de oameni va considera o anume persoană frumoasă. Comandantul Riker este un barometru folositor pentru frumuseţea feminină. Până acum eu n-am găsit majoritatea, nici măcar o minoritate semnificativă care să nu fie de acord cu judecata lui. Din nefericire, n-am avut posibilitatea să-l întreb ce părere are despre preşedinta Nalavia.

Tasha râse.

— Pot să-ţi spun eu ce părere are despre ea. Data, dacă ai întreba pe toată lumea de pe *Enterprise,* vei găsi o minoritate semnificativă care să nu fie de acord cu el.

— Nu înţeleg.

— Fiecare bărbat aflat la bord va spune că ea e foarte frumoasă şi fiecare femeie va spune că nu este. Mai mult decât atât, toate femeile vor minţi.

— Tasha, nu mai înţeleg nimic.

— Nalavia e genul de femeie care, prin natura ei atrage atenţia bărbaţilor. Este, practic, arhetipul mamei Pământ, dar tânără şi nemarcată de efort şi griji. Şi ea exploatează acest dar. Asta e diferenţa între Nalavia şi Deanna care are o frumuseţe fizică

asemănătoare. Deanna combină atitudinea de ofiţer al Flotei Stelare cu sentimentul matern, care e parte a îndatoririlor ei în calitate de consilier. Împreună, acestea formează trăsătura frumuseţii ei fizice.

— Trăsătura?

— Deanna e aproape *prea* frumoasă. Bărbaţilor le e teamă să se apropie de ea. Ea reuşeşte să treacă acest impas fiind prietenoasă şi eficientă. De asta femeile de pe punte o plac şi au încredere în ea la fel ca bărbaţii. Pe când Nalavia, chiar prin intermediul ecranului principal, a transmis o invitaţie fiecărui bărbat de pe puntea navei *Enterprise.*

Data îşi aminti scena. Da, bărbaţii o priveau atenţi, parcă împietriţi.

— Cu toate astea, niciunul nu a recunoscut.

— Flota Stelară îşi învaţă ofiţerii, femei sau bărbaţi, să nu gândească cu hormonii. Dar l-ai mai văzut pe Wesley Crusher vreodată să devină atât de agitat într-o situaţie normală? Bietul copil! El n-a primit această educaţie şi este chiar în perioada pubertăţii. El n-a reuşit să se stăpânească.

— Ah, acum înţeleg. Nu l-am auzit niciodată pe Wesley să facă presupuneri de genul aceleia că Picard l-ar putea trimite în echipa de cercetare pe o planetă necunoscută.

— Oh, Wesley voia să se ducă, numai că nu ştia de ce, dar toţi ceilalţi bărbaţi de pe punte ştiau, iar căpitanul Picard n-ar fi trebuit să fie atât de dur cu el. Wesley va fi un bărbat minunat, dacă va reuşi să trăiască să ajungă la vârsta asta.

Data se abţinu înainte să protesteze la afirmaţiile Tashei. Tăcu o clipă, cât să analizeze cele afirmate, savurând plăcerea de a discuta despre sentimentele umane cu o prietenă.

— Vrei să spui că această combinaţie de tinereţe şi intelect e iritantă şi că de aceea o persoană sau mai multe persoane din afară ar putea considera că pot dispune de el din plictiseală? În orice caz, ai făcut o afirmaţie în glumă.

— Foarte adevărat, Data, dar analizând, gluma nu mai este bună şi, de fapt, nici n-a fost foarte nostim.

El aprobă din cap.

— Umorul e destul de dificil, ca să nu mai spun că trebuie să deosebeşti gradele de amuzament.

Tasha râse.

— O să înveţi, Data. E vorba de experienţă, ca pentru toată lumea. Cât mai e până vom putea începe să monitorizăm transmisiunile de pe Treva?

— Nu mai mult de şaisprezece ore, asta în cazul în care nu ne trimit ei un mesaj prin subspaţiu. Se încruntă. Ce te frământă, Tasha?

— Nimic în mod deosebit. Numeşte-o intuiţie. Eu nu cred că Nalavia ne-a spus tot adevărul.

— Nici n-ar fi putut într-un mesaj atât de scurt.

— Nu… nu asta vreau să spun. I-aş spune intuiţie feminină, dar şi căpitanul Picard a remarcat acest lucru. E ceva la Nalavia care-ţi dă o senzaţie de neîncredere.

— Poţi să descrii despre ce e vorba?

— În primul rând, se aştepta ca Flota Stelară să-i accepte cererea fără o investigare completă.

— Cultura trevaniană e destul de primitivă. Seniorii Războiului protestează şi nu acceptă o formă reprezentativă de guvernare. Chiar şi un politician de pe această planetă poate părea prea puţin sofisticat conform standardelor noastre. Sau poate că ne lipseşte o informaţie. Există culturi în care un singur strigăt de ajutor din partea unuia mai slab, îi face pe cei puternici să-l apere.

— Camelot, spuse Tasha aprobând din cap şi referindu-se la o planetă fondată pe baza idealurilor cavalereşti care, după cum se ştia din istorie, nu fuseseră practicate decât într-o legendă. Da, s-ar putea să nu ne dăm seama că există o tipologie de bază pe Treva, dar dacă tu n-ai găsit-o în rapoartele Echipei Federale de Supraveghere, atunci nu-mi dau seama ce ar putea fi.

Incapabilă să afle mai multe, timp de şaisprezece ore, Tasha făcu exerciţii, dormi şi mâncă din nou. Uneori vorbeau, alteori rămâneau împreună, tăcuţi. Naveta îşi urma cursul. La fiecare douăsprezece ore, Data trimitea către *Enterprise* mesajul de rutină „continuăm conform programului”.

În cele din urmă, ajunseră la momentul în care Data putea să monitorizeze transmisiunile radio de pe Treva. Transmiterea sunetului pe deasupra întregului continent principal era aici o tehnologie binecunoscută. Noutatea consta în transmiterea imaginii odată cu sunetul, iar când Data testă frecvenţele şi configuraţiile, aproape că izbucni:

— Folosesc tehnica de transmisie a ferengilor!

— Ferengii fac comerţ peste tot. Până când vor intra în Federaţie, trevanienii pot face liniştiţi comerţ cu ei.

— Dar dacă fac comerţ şi cu Federaţia şi cu ferengii, dacă ne-au cerut şi nouă şi lor ajutor?

Data o văzu pe Tasha cum îşi încleştează maxilarele.

— Odată ajunşi acolo, vom acţiona în funcţie de situaţie. Probabil că ferengii nu consideră că ar avea vreun profit dacă i-ar ajuta pe trevanieni în problemele lor interne. Dacă faptul că au făcut comerţ cu ferengii şi cu alte culturi care nu aparţin Federaţiei a fost o barieră şi o motivaţie pentru ezitarea lor de a face cererea de a deveni membri, poate că vor deveni mai docili în cazul în care îi ajutăm să-şi rezolve problemele.

— Diplomaţia nu este unul din punctele tari din programul meu.

— Categoric nici al meu. Dacă mă gândesc mai bine, suntem o echipă de cercetare destul de ciudată.

— Nu ştiu ca vreodată căpitanul Picard să nu fi ales cu grijă.

— Nici eu nu ştiu. Haide să vedem ce transmit. Poate ne dau câteva indicii despre ce se întâmplă.

Şi aşa făcură.

Ocupanţii navetei îşi petrecură următoarele două ore ignorând splendoarea câmpului stelar din jurul lor, cu ochii fixaţi asupra unei imagini, care devenise din ce în ce mai bună, pe ecranul central.

Pentru început, au fost numai emisiuni distractive, un concurs de dans, un eveniment atletic şi câteva piese care, scoase din context, nu aveau niciun sens. Totul era întrerupt din când în când de anunţuri care încercau să-i convingă pe cei care urmăreau emisiunile să cumpere anumite produse. Data recunoscu sistemul „pieţei libere” a programelor de publicitate „sponsorizate” care plăteau costul realizării şi al transmisiei în schimbul promovării produsului lor.

— Seamănă cu transmisiunile de pe Minos.

Tasha îl aprobă din cap, întrerupându-l nerăbdătoare.

— Probabil că le-au luat de la Ferengi împreună cu echipamentul de transmisie.

Data încercă pe mai multe frecvenţe, dar nu dădu decât de aceleaşi reclame până la sfârşitul concursului de atletism. Începu

un program interminabil de reclame cu narcotice, arme, cosmetice, îmbrăcăminte şi transporturi particulare. Apoi alte narcotice – băuturi alcoolice ameţitoare, inhalante, tablete, toate promiţând o fericire imediată. Data remarcă brusca tăcere a Tashei şi, când se uită spre ea, o văzu încruntată.

— Asta te tulbură?

Ea îşi întoarse privirea de la ecran:

— Viaţa de aici este aşa de rea? Da, eu înţeleg cum poate să fie. Chiar mama mea a luat narcotice fiindcă viaţa ei era atât de dură şi fără de speranţă. Dar oamenii de aici au locuri de muncă, au mâncare suficientă, au cămine şi familii. Narcoticele nu pot decât să distrugă toate astea.

— Dependenţa chimică atât de larg răspândită nu era trecută în raportul echipei de supraveghere. Data sublinie asta, făcând legătura între afirmaţia Tashei referitoare la mama ei şi faptul că aceasta îşi părăsise copila de numai cinci ani.

Dar Tasha nu voia să mai vorbească despre trecut.

— În sfârşit, o altă emisiune! spuse ea şi îşi îndreptă din nou atenţia spre ecran.

Povestea filmată vorbea despre sosirea în ziua următoare a reprezentanţilor Federaţiei care să-i ajute să înăbuşe insurecţia rebelilor,

— Insurecţia rebelilor?

— Ce s-a întâmplat cu seniorii războiului?

În emisiune nu se făcea nicio referire la aceştia dar existau scene care arătau „Flota Stelară în acţiune” – o navă stelară veche, de clasă Constitution, care arunca foc asupra planetei, persoane în uniforme de acum un secol, folosind arme de teren împotriva klingonienilor, un film vechi, din primul război cu romulanii, în care un crucişător de luptă al Federaţiei distruge o Pasăre de Pradă.

— Ne fac să părem nişte agresori! Ca nişte huligani! Ca nişte criminali!

— Totul e destul de real, dar de mult dat uitării, deşi ei vor să facă ca Flota Stelară să pară o flotă de război.

Vocea celui care vorbea continuă „Aceasta este puterea care va veni în ajutorul vostru dacă le îngăduim reprezentanţilor lor să coboare. Reprezentanţii delegaţiei lor sunt comandantul Flotei Stelare Data şi şeful securităţii, Yar.”

— Noi suntem *singurii* reprezentanţi. Ai auzit cum ne-au spus gradele? De parcă am face parte din Comandamentul Flotei Stelare. Brusc spuse gâfâit: De unde au luat *asta?*

Pe ecran apăruse o versiune mai tânără a Tashei Yar pe puntea unei nave, cu un fazer în mână, ţinând la respect un atacator prea aproape de cameră pentru a fi văzut clar.

— Asta era de pe *Starbound.* Crucişătorul pe care mi-am făcut instrucţia. Dumnezeule mare! De unde au luat scena asta?

„Pentru tânăra Tasha Yar, continuă vocea de pe ecran, prima misiune a devenit o ocazie de a face fapte de eroism atunci când şi-a salvat tovarăşii după ce nava lor a fost atacată şi abordată de un duşman nemilos."

Focurile fazerelor explodau peste tot în jurul ei, dar Tasha rezista hotărâtă. Fără urmă de teamă în ochii ei tineri. Atacatorul se repezi spre ea, ea trase şi scena se încheie într-o izbucnire de lumină.

— N-au arătat şi restul când toţi membrii echipajului de pe punte cădeau în jurul meu, spuse Tasha încruntată. Într-adevăr, i-am salvat pe membrii echipajului, dar Dare a fost cel care...

Se opri brusc şi Data stocă informaţia pentru a o considera mai târziu şi atenţia lui rămase tot asupra ştirilor transmise de pe Treva.

Tasha era acum arătată în înregistrări mai recente, la datorie la bordul navei *Enterprise.*

Apoi fu arătat Data – într-un test făcut la Academia Flotei Stelare. Era arătat ridicând trei, patru, apoi cinci dintre colegii lui de clasă şi părând să nu înţeleagă de ce i se cere o asemenea demonstraţie. Îşi aminti, într-adevăr, fusese uimit de acest experiment neştiinţific, care îi punea la încercare puterea şi mobilitatea. Mai târziu, află că scena devenise parte a informaţiilor pe care Flota Stelară le realiza despre el pentru şcoli mai ales. Una dintre primele lui misiuni, înainte de a fi trimis să servească la bordul unei nave stelare, fusese aceea de Reprezentant al Flotei Stelare pe probleme de educaţie în şcoli în tot sistemul şcolar.

— Cel puţin eu ştiu de unde au informaţiile astea, îi spuse el Tashei. Probabil că Flota Stelară o trimite şi acum celor care întreabă despre mine. Nici informaţia asta nu mai e de mult valabilă şi... Nu-mi dau seama de ce, văzând-o acum, sunt

tulburat.

— Pentru că te tratează mai curând ca pe un obiect decât ca pe o persoană, îi răspunse Tasha imediat. Şi, apropo, Flota Stelară nu mai păstrează imaginile astea în dosarul tău actual. Eu nu le-am mai văzut. Sunt convinsă că sunt îngropate în arhive, ca ceva de care un comandant al Flotei ar prefera mai curând să uite. Acum eşti ofiţer de valoare, nu o maşinărie ciudată pe care ei nu ştiu cum s-o folosească.

Dar nici restul imaginilor referitoare la Data nu erau mai bune decât cele despre Tasha. Şi el era arătat luptând, trăgând cu arma, de fiecare dată părând agresiv şi foarte, foarte periculos.

— Cu ajutorul Flotei Stelare vom scăpa planeta noastră liniştită de rebelii care se opun modului nostru de viaţă şi care vor să aibă puterea asupra noastră, a tuturor. Chiar azi, în Tongaruca, rebelii i-au atacat pe sătenii care se adunaseră la târgul săptămânal…

Scena arăta o mulţime adunată într-o piaţă devastată, când o explozie izbucni chiar în mijlocul unor oameni bine înarmaţi, bărbaţi şi femei, care păreau să fie foarte încântaţi să înspăimânte oameni neînarmaţi şi să-i omoare pe cei care încercau să se opună.

Data se încruntă:

— Rebelii ăştia au fazere! De ce n-are Nalavia o forţă înarmată care să-i apere poporul de asemenea atacuri?

— E numai unul dintre lucrurile pe care trebuie să le aflăm. Trebuie să mai aflăm şi cum s-au transformat seniorii războiului în nişte rebeli. Împotriva a ce crezi tu că s-au răzvrătit?

Nu primi niciun răspuns la întrebare, dar în piaţa devastată apărură soldaţi bine înarmaţi, în vehicule şi îi luară pe rebeli. Niciunul din focurile lor de armă nu păreau să-şi nimerească ţinta. Atacatorii iniţiali scăpară şi soldaţii se întoarseră să-i ajute pe supravieţuitori.

Data îşi luă privirea de la ecran:

— Dacă şi ştirile astea sunt montate cu aceeaşi grijă ca şi cele despre mine şi despre tine…

— Înţelegerea pe care o căutai, spuse Tasha încruntată. Totul e trunchiat şi transformat. Mă întreb dacă există presă liberă pe Treva!

— Ei aşa pretind. Crezi că ziariştii se opun ajutorului Flotei

Stelare şi, de aceea, încearcă să ne arate ca pe reprezentanţii unei forţe militare?

— Poate cei care au pregătit aceste reportaje cred că urmăritorii *vor* să vină cineva şi să-i îndepărteze pe duşmani. Poate că aşa este. Propriii lor soldaţi sunt absolut ineficienţi.

— Dar ziariştii sunt remarcabil de eficienţi. Erau pregătiţi să înregistreze atacul înainte ca acesta să înceapă.

Ochii Tashei se măriră.

— Ai dreptate, Data! Pur şi simplu n-are sens! Doar dacă ziaristul nu este de partea rebelilor, încercând să ne arate că ei sunt invincibili… Atunci n-ar vrea să-i arate ca pe nişte terorişti. Dar încercând să ne facă pe *noi* ceva mai buni, atunci ar avea sens… Oftă. Nu mai înţeleg.

— Nici eu. Informaţii insuficiente. Se întoarse iar spre ecran, dar acum se prezenta un buletin meteo, urmat de un alt program muzical distractiv. Pe alte canale era cam acelaşi lucru, cu excepţia că pe unul dintre ele era şi o lecţie de botanică. El închise ecranul. Nu cred că vom înţelege mai mult până nu vom coborî pe Treva.

A doua zi, când se apropiară de Treva, locotenent Tasha Yar urmări din nou emisiunile. Erau aceleaşi programe distractive, numai ştirile erau diferite. Totul era pregătit pentru sosirea lor. Măsuri riguroase de securitate, ca şi când duşmanii poporului ar fi încercat să-i atace pe reprezentanţii Flotei Stelare.

— Interesant! Acum nu mai sunt seniori ai războiului, nu mai sunt rebeli, sunt duşmani ai poporului.

Mai mult decât atât, atunci când vechile date despre Data şi Yar fură din nou transmise, ele se referiră, de data asta, la înregistrări de pe Baza stelară 74, arătând-o pe Yar în jocul Parrises Squares.

Data era arătat demonstrând o răbdare inumană, învăţându-i pe copiii familiilor de pe *Enterprise* cum să lucreze pe computerele educaţionale.

— Şi acum asta… Probabil că asta le-a oferit Flota Stelară referitor la noi. În orice caz, o imagine diferită de cea de ieri.

— Adevărat. Poate că nu se aşteptau să urmărim programul de ieri…

— … Sau nu credeau că suntem în stare de aşa ceva.

— Naveta nu e capabilă de aşa ceva. Nu poate capta

semnalele slabe pe care le emit sistemele de pe Treva, eu le-am intensificat Dar la distanţa asta, ei sunt convinşi că îi putem urmări. Se uită la ea cu o mirare copilărească. De ce a prezentat ieri presa imagini false despre noi, şi azi, imagini reale dar incomplete?

— O presă liberă n-ar fi făcut aşa ceva, îi răspunse Yar. Este evident, deşi nu dovedit categoric, că Nalavia controlează tot ce este transmis.

Data aprobă mecanic din cap, ceea ce indica faptul că stoca informaţia pe care nu o analizase încă şi se întoarse spre ecran. Privindu-i profilul, Yar văzu din nou asemănarea cu fostul ei mentor – dar până ieri, când o afirmase, ea nu fusese conştientă de asta. Chiar dacă pielea lui Data era colorată asemeni cărnii, nimeni nu-l putea confunda cu Dare – dar aparţineau aceluiaşi tip – înălţime medie, puternici, cu trăsături asemănătoare. Amândoi aveau trăsături ascuţite, ochi cu pleoape obosite, nas drept, obrazul dur, cu toate că bărbia lui Data nu era la fel de dură ca cea a lui Dare. Gura era complet diferită, cea a lui Dare era plină, cu un zâmbet căruia nu-i putea rezista nicio femeie… dar când era furios, cu un rictus care speria orice bărbat.

Data nu avea niciuna din aceste expresii. Buzele îi erau pale şi subţiri – cu toate că Yar ştia din experienţă că buzele lui pot fi extrem de senzuale. Dar androidul nu zâmbea niciodată, nu se încrunta niciodată. Experienţa de viaţă nu îl învăţase încă să aibă sentimentele care să producă aceste expresii. Ea nu-l văzuse niciodată pe Data mai mult decât uşor furios, poate mai curând supărat. Oricine s-ar fi uitat la Data n-ar fi fost înspăimântat. Mânia lui Darryl Adin era înspăimântătoare şi ea o ştia pentru că îi rămăseseră în minte cele două ocazii în care îl văzuse aşa. Prima dată, mânia lui fusese îndreptată spre banda de violatori de pe Noul Paris, iar a doua oară şi ultima, fusese îndreptată spre ea.

Data se întoarse uimit şi Yar îşi dădu seama că se uita foarte atent la el. Ochii lui mari, aurii, cu pupilele largi erau cel mai puţin uman lucru de pe chipul lui. Se întrebă dacă, din dorinţa lui de a deveni cât mai uman, ochii lui nu şi-ar putea schimba aparenţa de platitudine şi nu ar putea căpăta adâncimea ochilor căprui care o mai urmăreau încă în vise. Era oare posibil pentru un android să se ridice pe asemenea culmi emoţionale şi să cadă

în adâncuri atât de devastatoare? Ea oftă. Probabil că programul lui avea şi asta în vedere – să-l împiedice să devină periculos, trădător, viclean şi nesincer... la fel ca „fratele” lui. La fel ca Darryl Adin...

— Tasha?

— Da? Ai calculat coeficientul ETA?

— O oră, şaptesprezece virgulă trei minute. Făcu o pauză, apoi adăugă: Eşti îngrijorată. Să trimitem un mesaj pe *Enterprise* referitor la cele ce am observat?

— Categoric, spuse ea, fericită că el îi interpretase greşit starea. Nu trebuia să transmită mesaje pe *Enterprise* decât după ce urmau să aterizeze... dar acum aveau timpul să compună un mesaj detaliat. Data incluse şi cele două emisiuni de ştiri şi amândoi încercară să-şi explice temerile.

Când fură mulţumiţi, Data transmise mesajul. În tot timpul ăsta, *Enterprise* se îndepărtase de ei cu viteză superluminică astfel încât, fiecare mesaj urma să ajungă tot mai greu până la navă. Până atunci primiseră două semnale de rutină „am primit mesajul”. Probabil că va mai trece o zi până când vor primi un răspuns la mesajul abia trimis şi, dacă nu erau la bordul navetei, computerul de bord îl va stoca pur şi simplu până la întoarcerea lor.

Apoi veni momentul în care să comunice cu aerodromul spaţial din oraşul capitală de pe Treva şi aterizară. Nava fu repede îndreptată spre un hangar unde Data şi Yar se treziră înconjuraţi de bărbaţi şi femei în uniforme negre cu combinaţii de roşu, albastru sau verde auriu. Ei nu încercau să copieze uniformele Flotei Stelare, dar, de la distanţă, Yar îşi dădu seama că aceşti oameni ar fi lăsat impresia unui pluton al personalului Flotei Stelare. Oare locuitorii aceste planete erau atât de proşti încât să-şi închipuie că toţi veniseră într-o navetă atât de mică?

Era o mulţime de oameni ţinuţi la respect de poliţişti la marginea tarmacului. Data şi Yar trecură grăbiţi prin faţa lor, la o oarecare distanţă, şi fură invitaţi să se urce într-un vehicul de teren care-i aştepta. Trecură pe străzi care fuseseră în mod evident închise traficului, urmaţi de alte vehicule în care se aflau ceilalţi oameni care-i întâmpinaseră la sosire. În spatele baricadelor, oamenii se aliniaseră să se uite la vizitatori.

Palatul prezidenţial era la scurtă distanţă în afara oraşului

aşezat în mijlocul unui minunat parc. Maşina trecu repede prin perimetrul de securitate. Yar observă automat producţia. Era un sistem pe care îl văzuse de nenumărate ori. Spre surprinderea ei, nimeni nu le ceru să predea fazerele nici măcar atunci când intrară în palat.

Nalavia îi aştepta într-o sală de recepţie, întinzându-le mâna după obiceiul oamenilor... în faţa unei mulţimi de aparate de luat vederi Yar îşi dădu seama că totul fusese regizat. Încerca să-şi amintească reguli de protocol care n-o interesaseră niciodată, cu excepţia protocolului militar din Flota Stelară. Trevanienii erau într-un fel de tranziţie de la un fel de tiranie umană la o democraţie parlamentară, schimbare care se făcuse cu două generaţii în urmă. Ca urmare, apărură diferenţele dintre clase, la fel şi între obiceiuri. Nu exista un set clar de reguli după care să interpretezi comportarea Nalaviei.

Cu excepţia uneia – cârmuitor ereditar sau ales, femeia era în fruntea guvernului acestei planete. Cu toate astea, îi întâmpinase personal în loc să aştepte ca ei să fie conduşi în sala de recepţie pentru ca apoi să-şi facă şi ea intrarea. I-a întâmpinat ca pe egalii ei, deşi nu erau. Asta însemna că voia ca poporul ei să-i considere ca atare.

Preşedinta Trevei purta o rochie roşie de culoarea vinului, rochie ce voia să pară o uniformă datorită epoleţilor şi a unui ciorchine de paftale prinse în partea stângă. Era o rochie în două piese, partea de sus strânsă tare cu o curea peste o fustă până deasupra genunchiului. La asta, Nalavia purta o pereche de cizme până la genunchi cu tocuri înalte şi subţiri care o făceau să fie cât Data de înaltă, şi o făceau pe Yar să se întrebe cum de reuşeşte să meargă cu ele.

Prins de o panglică lată purtată în jurul gâtului, Nalavia purta însemnul de aur al puterii... dar lungimea panglicii îl făcea să se legene între sânii care se întrezăreau prin tăietura adâncă a bluzei pe sub care nu mai purta nimic.

Culoarea, remarcă Yar, se potrivea pielii albe şi părului ei negru, dar nu se potrivea cu ochii. Ochi ciudaţi, verzi, fără viaţă şi, cu toate astea, „ca de reptilă” nu era descrierea corectă. Categoric, nu erau ochi de pisică, nu exista în ei nici urmă de claritate.

Ceva o deranja pe Yar în aceşti ochi, dar nu-şi putea da încă

seama ce nu era în ordine cu ei.

Întâlnirea fu scurtă şi foarte formală. Nalavia avea pregătit un discurs de întâmpinare. Data pregătise un răspuns. Yar fu bucuroasă că el e mai înalt în grad decât ea şi că trebuie să se ocupe de aceste amănunte ale întâlnirii. Ei nu-i plăcea să vorbească în public. Dar aşa avea ocazia să observe ceva la Nalavia, ceva care putea însemna teamă. Oare ce anume a putut provoca?!…

Atunci îşi dădu seama ce făcuse căpitanul Picard: pentru a face faţă unei femei atât de voluptuoase încât senzualitatea ei ajunsese la ei chiar şi prin mesajul înregistrat şi răscolise hormonii tuturor bărbaţilor de pe puntea navei *Enterprise,* el trimisese o femeie şi un android. Yar zâmbi gândindu-se la perspicacitatea căpitanului.

Când întâlnirea publică luă sfârşit, Data şi Yar fură conduşi în apartamentele lor. Fiecare din ele era format din două camere şi o baie şi erau situate la capetele unui coridor larg pe care se aflau picturi, statui şi gărzi bine înarmate.

Yar descoperi că lucrurile ei fuseseră deja puse în dulap, în toaletă şi în baie. *Şi, probabil, cercetate cu multă atenţie în acelaşi timp.* Dar nu aveau ce să găsească. Ea purta asupra ei fazerul, tricorderul şi un computer.

Masa împreună cu Nalavia era programată peste o oră şi jumătate, astfel încât Yar făcu o baie şi îşi puse rochia uniformă, având grijă să se fardeze puţin din respect pentru această ocazie oficială. Era bucuroasă că nu trebuie să poarte o rochie de ocazie, cu toate că ştia că Nalavia va purta una.

Cu câteva minute înainte de a pleca, Data apăru la uşa ei, pentru a o însoţi în sufrageria particulară unde sperau să afle mai multe din ceea ce se întâmplă pe Treva. Şi androidul era îmbrăcat într-o uniformă de ceremonie.

— Cred că e mai sigur să ne lăsăm fazerele în cameră, spuse el.

— Fără el te simţi la fel de nesigur ca şi mine, remarcă Yar. Ai verificat dacă ţi s-au pus în cameră aparate de ascultat?

— Aici nu e niciunul. Cu toate astea mi-aş fi dorit să fie aici şi consilierul Troi, răspunse el. Până şi eu simt că nu ni s-a spus tot adevărul. Nici nouă, nici poporului de pe Treva. Tu ce simţi, Tasha?

— Acelaşi lucru. Şi că ai speriat-o azi pe Nalavia.

— Am speriat-o?

— N-ai reacţionat în faţa farmecelor ei. Hmmm… Data, tu ştii să flirtezi?

— Sunt programat pentru o varietate largă de tehnici de a plăcea. Printre ele există şi 234 de moduri de a flirta.

— Atunci, îţi sugerez să foloseşti câteva dintre ele cu Nalavia. Dă-i să guste puţin din doctoria ei, şi să vedem ce se întâmplă.

— Ce se întâmplă? Tasha, dacă fac aşa, ea se va aştepta fără îndoială să…

— Nu! spuse Yar tăios. Apoi… Vreau să spun, nu în noaptea asta. Dacă-i dai imediat ceea ce vrea, nu va mai avea niciun motiv să-ţi dea *ţie* ce vrei.

— Şi anume ce?

— Adevărul. Ce se întâmplă cu adevărat pe Treva. Îţi dai seama că nu putem s-o întrebăm direct.

— Da, Tasha, răspunse el cu o urmă de zâmbet. Nici măcar eu nu sunt atât de naiv. Am trăit douăzeci şi şase de ani printre oameni.

Yar nu putu rezista:

— Ai mai trecut prin aşa ceva, nu eşti născut chiar ieri, şi nu mai eşti cu caş la gură… Şi avu plăcerea să vadă că Data zâmbeşte cu adevărat.

— Te rog să nu-mi furi rolul. Până acum e singurul pe care-l am.

— Nu-i adevărat, spuse ea şi îl sărută pe obraz. Era creat să fie plăcut la pipăit, aşa cum îşi amintea foarte bine, cald, moale, dar elastic. Până acum, Yar regretase că îl sedusese pe Data sub influenţa acelui virus. Poate că mai curând trebuia să regrete instrucţiunile pe care i le dăduse: „Nu s-a întâmplat niciodată nimic!”.

După ce misiunea lor se va termina, va urma o altă călătorie lungă în navetă, numai ei doi, singuri…

Îşi scoase aceste gânduri din minte şi începu să se pregătească pentru masa cu preşedinta Trevei. Nalavia îi întâmpină într-un salonaş oferindu-le vin şi cocteiluri. Yar acceptă un pahar cu vin. Data nu acceptă nimic. Era ciudat. Alcoolul nu avea efect asupra lui.

— Acum, când suntem singuri, spuse Nalavia, putem vorbi ca

între prieteni. Planeta mea e în mare pericol. Sunt sigură că aţi aflat cum cel mai trist dintre războaie i-a aruncat în luptă pe oameni împotriva propriilor lor fraţi. Asta se întâmplă pe Treva.

— Un război civil! spuse Yar. Ştia foarte bine ce pericol însemna gherila. Era o lume în care trăise şi ea. Federaţia află cu tristeţe că astfel de lucruri se întâmplă unui popor care speram să fie alături de noi.

— În cazul ăsta sunt convinsă că Federaţia ne va ajuta, spuse Nalavia. Oamenii vor pacea şi vor să aibă un cuvânt de spus în guvern, dar teroriştii îi omoară pe aleşii lor. Parlamentul a fost obligat să-şi suspende şedinţele chiar în momentul crucial în care noua Constituţie trebuia votată şi amendată.

Fură întrerupţi de cineva care îi anunţa că masa e servită – o masă somptuoasă în timpul căreia Nalavia jucă rolul unei gazde graţioase, refuzând să discute scopul vizitei lor până când nu ajunseră din nou în salonaş, sorbind dintr-un coniac saurian.

— Ce vor aceşti terorişti? întrebă Data.

— Întoarcerea la vechile obiceiuri, la vechiul mod de viaţă, când seniorii războiului dominau mai curând prin forţă prin intermediul unor aşa-zişi aleşi ai poporului.

— Seniorii războiului? întrebă Yar suspicioasă.

— Ei s-au unit sub steagul unui singur bărbat, le explică Nalavia Numele lui este Rikan. Mulţi s-au adunat sub flamura armatei lui, fie din teama de schimbare şi din dorul după vremurile vechi… fie din credinţa că el va câştiga şi din teamă pentru vieţile lor şi ale familiilor lor.

— Dar asta e o problemă internă, spuse Data. Ce poate să facă Flota Stelară?

Nalavia se aplecă spre el.

— Noi ştim unde se află fortăreaţa lui Rikan! Forţele terestre au încercat de mai multe ori s-o cucerească, dar Rikan are o poziţie inexpugnabilă. Pentru armele *noastre.* Dar pentru ale voastre… Nu trebuie decât să trimiteţi o singură navă stelară şi să-i distrugeţi fortăreaţa de sus, din cer! El nu poate să doboare o navă stelară aşa cum face cu navele noastre mici. În câteva minute ne puteţi scăpa de un tiran şi Treva o să vă binecuvânteze şi se va alătura bucuros Federaţiei voastre.

— Nu aşa acţionează Flota Stelară, spuse Yar. Noi credem în împiedicarea războiului. A fi obligaţi să folosim o armă înseamnă

o formă de nimicire.

Nalavia o privi cu un sentiment de teamă.

— Ne-ai lăsa să murim ca nişte câini, lăsându-l pe acest tiran să domine? Pieptul i se ridica de emoţie. Spuneţi asta fiindcă n-aţi văzut ce fac seniorii războiului oamenilor nevinovaţi. Ea se ridică şi se îndreptă spre un ecran, apăsă câteva butoane şi scenele începură să se deruleze. În prima imagine, bomba aruncată în piaţă, imaginea pe care o văzuseră şi ei la ştiri. Asta s-a întâmplat chiar ieri, spuse Nalavia.

— Armata ta nu pare prea eficientă, remarcă Data.

— Ce este o armată împotriva unui duşman care îi atacă pe civili? replică Nalavia. Trupele noastre nu pot fi peste tot. Dacă Rikan ar vrea să ne înfrunte într-o luptă cinstită, am putea avea o şansă. Dar astea sunt metodele lor.

O altă scenă se derula. De data asta părea să fie un omnibus plin cu localnici, aflat pe o stradă aglomerată a oraşului. Brusc, apărură oameni înarmaţi care împuşcară trecătorii la nimereală. Alţi oameni înarmaţi atacară o şcoală, obligând copiii, sub ameninţarea armelor, să se îndrepte spre nişte vehicule de teren. Un copil încercă să iasă din rând şi fu împuşcat. Alţii începură să ţipe iar cei care încercară să fugă speriaţi, fură împuşcaţi cu sânge rece.

Yar încercă să nu se mai gândească la scenele de siluire tocmai atunci când Data întrebă:

— Cum se face că erau aparate de filmat…

— Cum se face că în rândurile armatei tale nu există voluntari, întrebă Yar uşor răstit, când un duşman atât de cumplit îţi atacă poporul?

Data îi aruncă o privire şi o aprobă cu o mişcare a capului. Nu mai putea pune încă o dată întrebarea şi Yar speră din tot sufletul să nu încerce mai târziu. Nu trebuiau s-o lase pe Nalavia să ştie că ei remarcaseră că aceste „atrocităţi” erau, cel puţin puse în scenă, dacă nu false de-a dreptul.

Dar femeia era înaintea lor.

— De când au început atacurile, am instalat aparate de supraveghere în toată capitala, pentru a putea mobiliza cât mai repede posibil toate forţele şi a face faţă atacurilor. Cât despre voluntari, cetăţenii de pe Treva au fost liberi mai puţin de o generaţie; tradiţia le spune să-i lase pe conducătorii lor să le

poarte de grijă. Încercăm, prieteni, facem încercări disperate, dar, ca să nu cădem din nou sub tirania seniorilor războiului, adică sub domnia războiului veşnic, va trebui să ne ajutaţi. Nalavia vorbea de parcă s-ar fi luptat să-şi reţină lacrimile.

Yar se uită spre Data şi murmură:

— Acum!

El o privi o clipă uimit apoi aprobă din cap.

— Argumentul e hotărâtor, spuse androidul îndreptându-se spre Nalavia şi luându-i mâna de parcă ar fi dorit să-i insufle putere. Flota Stelară va fi foarte interesată de tot ceea ce ne-ai spus, şi de ceea ce am găsit aici. Dar în seara asta nu putem face nimic. Trebuie să dai uitării scenele astea tragice. Ai spus că suntem prieteni, Nalavia, şi eu sper să-ţi putem dovedi curând că îţi suntem într-adevăr buni prieteni.

Yar clipi. Doamne, ce priceput era Data! Nalavia îi luă mâna în mâinile ei, reţinându-şi cu un mare efort lacrimile. Yar îşi ascunse un surâs. Nici preşedinta Trevei nu era o începătoare în materie de flirt. Îi urmărise timp de o jumătate de oră pe cei doi, şi începuse să fie puţin îngrijorată. Desigur, Data nu putea fi dat gata de pieptul ei, nici de pleoapele ei, nici de teatrul ei destul de prost…

Nu… Data era o *maşină,* nu putea lăsa sentimentele să-i întunece mintea.

Cu toate astea, se purta de parcă ar fi avut sentimente.

Mai termină, Tasha! A trebuit să-ţi ceară părerea despre frumuseţea Nalaviei.

Îşi aminti şi îşi găsi o scuză pentru faptul că-şi mai turnase un coniac în ziua lungă şi în obiceiul pe care şi-l făcuse atunci când se scula în zori ca să se antreneze în lumina dimineţii.

Nalavia îi urase graţios noapte bună, dar atenţia ei era clar îndreptată numai asupra lui Data. *Trebuie să verific chiar eu programul ăsta de a face curte,* se gândi Yar în timp ce mergea pe coridoarele lungi pentru a se îndrepta spre apartamentul ei. Mintea ei de ofiţer de securitate înregistra amuzată faptul că paznicul de la uşa ei adormise în post şi ea rezistă tentaţiei de a-l trezi. Lasă să afle cel care o să-l înlocuiască, sau ofiţerul lui superior.

Deschise uşa, apăsă pe buton ca să aprindă lumina şi nu se întâmplă nimic.

Brusc se întoarse să iasă din nou pe coridor, fără să mai aştepte să se gândească la această ciudată întâmplare…

Era deja prea târziu.

Tasha se apăra instinctiv. Erau doi atacatori, căci cineva închisese uşa în urma ei în momentul în care ea se lovise. Altul o prinsese, scoţând un oftat de satisfacţie atunci când ea se lovise de genunchiul lui.

Draperiile pe care le lăsase date la o parte erau acum trase. Pentru câteva momente, atacatorii lui Yar avură avantajul, până când ochii ei se obişnuită cu întunericul. Dar Tasha exersase de mult lupta pe întuneric.

Şi nu erau decât doi. De obicei asta nu era o problemă, dar aceştia se mişcau asemenea unor luptători instruiţi şi amândoi erau mai înalţi şi mai spătoşi decât ea.

Nu mai pierdu timpul ca să se gândească. Răsucindu-se după prima lovitură şi repezindu-se spre cel de la uşă, îl lovi cu spatele de perete.

— Drăcia dracului! oftă el şi Yar zâmbi prin întuneric.

A doua lovitură nu-l nimeri pe celălalt atacant şi, în momentul în care ea îşi pierdu echilibrul, primul bărbat îi puse piedică.

Ea se împiedică dar reuşi să rămână în picioare.

Când îşi reveni, simţi nişte mâini care o prind de braţe şi, înainte să se poată elibera, o altă mână puternică începu să-i strângă gâtul.

Abia atunci se gândi să ţipe – era prea târziu. Nu reuşi să scoată decât un scâncet şi leşină.

Yar îşi reveni din cel mai cumplit coşmar. Era legată de mâini şi de picioare şi era cărată pe umărul cuiva, cu o glugă pusă pe cap.

Pentru o clipă se simţi din nou pe Noul Paris, în mâinile bandei de siluitori, apoi îşi reaminti ce se întâmplase. Fusese răpită din palatul Nalaviei.

La naiba – dacă ar fi încercat măcar să-l trezească pe paznic şi ar fi văzut că e mort! Nu! Acum niciun dacă nu-i va mai fi de folos.

Cât timp trecuse? Erau încă în împrejurimile palatului?

Verificându-şi legăturile atrase atenţia celui care o căra.

— Îşi revine.

— A spus el că e rezistentă, spuse cealaltă voce. Fir-ar al

naibii! O să merg şchiop o săptămână!

— Nici eu nu ştiu dacă coastele îmi sunt întregi dar nu mă mai plâng.

— Se laudă cu cicatrici, când n-a avut nicio rană!

Cel care o purta pe Yar râse şi o aşeză mai bine pe umăr.

— E grea pentru o femeiuşcă aşa de mică.

— Vrei s-o duc eu? Celălalt bărbat nu părea prea nerăbdător s-o facă.

— Nu… am şi ajuns.

După alţi câţiva paşi, Yar simţi că dau un colţ şi intră într-o cameră.

— Am adus-o, spuse cel care o cărase şi o aruncă fără nicio milă pe jos.

— Scoate-i gluga aia de pe cap! explodă o nouă voce furioasă.

Numai că nu era o voce necunoscută.

— Bine, bine, n-am vrut să vadă pe unde mergem, nu-i aşa? protestă cel care o cărase, îndepărtându-i gluga de pe cap.

Neîncrezătoare în acel *déja vu,* ea se trezi cu nasul într-o pereche de cizme strălucitoare, apoi reuşi să se răsucească pe spate, urmărind cu privirea linia picioarelor, urcă mai sus, trecu de torsul acoperit cu o haină negru cu cenuşiu şi ajunse la un chip crud care se uita în jos spre ea. Expresia era aceeaşi pe care ea o păstrase în memorie când o văzuse ultima dată…

Era faţa lui Darryl Adin.

Capitolul cinci

SUBLOCOTENENTUL TASHA YAR nu-şi putea imagina că poate exista cineva mai fericit în univers decât era ea. Absolvise Academia Flotei Stelare cu brio şi prima misiune pe un crucişător fusese un asemenea succes încât *Starbound* îi oferise alte răspunderi pe drumul spre Pământ. Dar nu succesul din noua carieră o făcea pe Yar să se întrebe dacă gravitaţia artificială încetase să mai funcţioneze.

După mizeria în care trăise în primii cincisprezece ani de viaţă, abia se obişnuise cu ideea unui viitor plin de speranţe când Imigraţia Federaţiei o ameninţa că o trimite în iadul de unde scăpase. Istoricii descoperiseră în documente că nimeni de pe planetă nu-şi amintea că momentul crucial pe Noul Paris fusese când acesta se despărţise *în absentia* de Federaţie şi o acuzase că abandonase colonia. Fără să ştie nimic despre războaiele şi despre prăbuşirea tehnologică ce avea loc pe Pământ, guvernul de pe Noul Paris s-a despărţit pentru a nu fi legat de aceleaşi legi a căror neglijare a dus Pământul la cel mai cumplit război şi la ororile post atomice. Ca o ironie, planetei Noul Paris i-a trebuit mai mult decât planetei mamă pentru a se scufunda în degradare. Dar rezultatul a fost similar şi, spre deosebire de Pământ, Noul Paris nu şi-a revenit niciodată.

Totuşi, Dare a reuşit să aducă în faţa Flotei Stelare cazul lui Yar. În cele din urmă, nu hotărârea consiliului şi nici elocventa descriere făcută de Dare despre viaţa din care o salvase pe „copilă”, nimic din toate astea nu au făcut ca ea să câştige dreptul de a rămâne pe Pământ. Cel mai puternic lord al drogurilor de pe Noul Paris, omul pe care Federaţia a trebuit să-l accepte ca purtător de cuvânt al planetei sale, pur şi simplu n-a vrut-o.

— La ce bun încă o copilă muritoare de foame? Dacă o vreţi,

păstraţi-o! De fapt, luaţi-le pe toate care vor să vină cu voi.

Numai după ce s-a simţit sigură în noua ei viaţă, a putut Yar să se transforme într-o persoană civilizată, să-şi împlinească visul de a ajunge la Academia Flotei Stelare. Se terminase cu lupta pentru supravieţuire. Perspective noi se deschideau pentru ea.

În sfârşit, se părea că soarta îşi întoarce un obraz mai blând spre tânăra femeie pe care o dispreţuiseră înainte. Când Darryl Adin s-a întors la Flota Stelară pentru un curs de perfecţionare în materie de tehnici de securitate, tot soarta a făcut să fie în aceeaşi clasă unde se redescoperiră unul pe celălalt. Diferenţa de vârstă, atât de importantă atunci când el era ofiţer al Flotei Stelare şi ea o adolescentă îngrozită, devenise neînsemnată acum. Yar avea aproape douăzeci şi trei de ani. Inevitabil, se îndrăgostiră unul de altul.

Nici n-ar fi putut alege un moment mai bun pentru asta. În trecut, căsătoriile în cadrul Flotei Stelare erau riscante, adesea nereuşite din cauză că erau puse în balanţă două cariere, greutatea de a alege între refuzarea unei promovări sau a unei despărţiri pe o perioadă foarte lungă. În oricare dintre situaţii, încordarea casnică se adăuga unui mod de viaţă şi aşa foarte încordat iar rezultatul era un număr foarte mare de căsnicii nereuşite.

Dar acum, ca recunoaştere a nevoii umane de a întemeia o familie, Flota Stelară construia nave noi, de clasă galactică, proiectate pentru călătorii lungi de explorare, în care familiile ar putea călători împreună. Darryl Adin ceruse permisiunea să se căsătorească şi să primească o misiune pe una din aceste nave. Prima cerere le-a fost repede acordată. Urmau să fie căsătoriţi la capela Academiei în momentul întoarcerii lor pe Pământ. Era prea devreme să se facă vreun anunţ referitor la cea de a doua cerere, dar Dare fusese asigurat de prietenii de la Comandamentul Flotei Stelare că, deşi lupta pentru nişte posturi era foarte dură, nu prea erau cereri pentru posturi de securitate. Cei care iubeau aventura şi doreau să-şi facă o carieră în securitatea Flotei Stelare, nu păreau totuşi tentaţi să plece pe o navă, oricât de sigură, care duce copii.

Deci, Yar avea mari speranţe că ea şi Dare vor pleca împreună într-o misiune şi că vor avea o familie, copiii lor urmând să-şi aibă părinţii alături, că vor fi o familie adevărată, singura familie pe

care o avusese.

Ca de obicei, într-o călătorie de instrucţie, nava *Starbound* era aglomerată în special cu cădeţi proaspăt absolvenţi ai Flotei Stelare şi cu câţiva ofiţeri mai mari în grad care să-i călăuzească. Misiunea lor era destul de serioasă – trebuiau să transporte provizii pe un număr de planete aflate de-a lungul celui mai frecventat drum stelar. Nu era o misiune periculoasă şi nici crucială. Au întâlnit în drum furtuni ionice, au învăţat să respecte un program, au vizitat lumi în care condiţiile erau foarte diferite de cele ale planetelor pe care crescuseră. Au învăţat ce are de făcut fiecare, au învăţat să ţină la nava lor şi să lucreze împreună în echipele de cercetare – toate astea din experienţa de zi cu zi. Când călătoria de instructaj s-a terminat, trebuiau să primească prima lor misiune pe o navă sau pe o bază stelară, fiind calificaţi să lucreze cot la cot cu personalul Flotei Stelare.

Dare era unul dintre ofiţerii cu experienţă de pe *Starbound,* şi lucra ca ofiţer de securitate. Unele dintre prietenele lui Yar îi spuseseră că nu e niciodată bine să-l ai pe propriul logodnic drept superior, dar mai bine să afle asta acum, decât mai târziu, când aveau să fie căsătoriţi. Când avertismentele nu se adeveriseră, ea puse totul pe seama geloziei celorlalte. Călătoria de şase luni era pe jumătate încheiată. Încărcaseră în secret cristalele de dilitiu de pe Baza stelară 36 şi acum se întorceau spre Pământ, împreună cu preţioasa încărcătură şi cu un sentiment plăcut de împlinire.

Într-o zi, Yar era în camera de trageri, încercând să egaleze acurateţea lui Dare dintr-un singur foc de pistol. Un fazer sau o altă armă cu foc continuu nu era un adevărat test. Cel care folosea arma o mişca spre ţintă în timp ce trăgea fără să se oprească. Folosirea unor astfel de arme făcea să nu fii un bun ochitor şi crea obiceiul de a folosi toată încărcătura – situaţie critică în cazul în care n-o puteai reîncărca.

Personalul din securitate făcea antrenamente cu arme care descărnau cantităţi mici, în ţinte sensibile la lumină. Yar era cea mai bună din clasa ei... Dar acurateţea lui Dare era legendară. Fusese campionul Flotei Stelare în ultimii nouă ani şi nimeni nu reuşise să-l întreacă.

Lumina aruncată de armă zumzăi uşor şi ţinta scoase câteva sunete variate, în funcţie de locul unde fusese atinsă. Ţintele lui

Yar scoteau un sunet monoton, mereu acelaşi, căci ea îşi plasa constant lovitura în interiorul cercului din centru cu un diametru de zece centimetri, şi aflat la o distanţă de treizeci de metri.

De la distanţa asta nu putea vedea ţinta suficient de bine pentru a discerne urma luminoasă albă, făcută de loviturile ei, numai că i se păreau prea depărta-te – din nou. Făcu un pas înapoi şi se uită la monitorul aflat deasupra capului ei. Într-adevăr, loviturile erau împrăştiate în cercul interior, una deasupra celeilalte, astfel încât părea să fi lovit o singură dată.

Yar trase adânc aer în piept, îşi încordă degetele şi încărcă din nou. Şase lovituri scoaseră acelaşi sunet, dar cea de a şaptea provocă un sunet mai profund.

— La naiba! murmură Yar. Nimerise mai prost.

— Încordarea, iubito.

Ea închise ochii, îşi încordă mâinile şi obrazul şi spuse printre dinţi:

— Dare! Ştii bine că nu-mi place când vii pe furiş.

— Am fost în stare de aşa ceva? continuă el s-o necăjească.

— Ăsta e un exerciţiu de supravieţuire pe un holospaţiu, este un exerciţiu de tragere la ţintă şi eu încerc să mă concentrez. Trebuie să existe şi locuri unde omului să nu-i fie teamă că ar putea fi atacat.

— Ce-ai zice să ne întâlnim în apartamentul meu după ultima ta tură de veghe?

— S-a făcut. Acum du-te şi lasă-mă să-mi văd de treabă!

— Asta e treabă, ce faci tu, Tasha? El veni prin spatele ei punându-i mâinile pe umeri şi îndepărtând încordarea. Da, munceşti prea mult. Relaxează-te. Pistolul e o prelungire a mâinii tale. Îndreaptă-l cum ai îndrepta un deget. Exerciţiul ăsta e un joc…

— *Numai* un joc? Asta o spune un om care a fost trei zile îmbufnat fiindcă computerul de pe navă l-a bătut la şah?

— Cineva care a făcut parte din echipajul dinaintea noastră l-a programat să trişeze, spuse sigur pe el. Sestok trebuie să-l reprogrameze. Şi nu schimba subiectul! N-ai nevoie de atâta acurateţe pentru a te descotorosi de un duşman – aici îţi îmbunătăţeşti talentul.

— Mm-hmm! Nu vrei să fiu destul de bună ca să te înving. O spuse pe un ton liniştit. Erau momente în care Yar era jignită de

caracterul competitiv al lui Dare. Nu reuşea să înţeleagă diferenţa dintre ei; Dare juca să câştige, Yar muncea ca să supravieţuiască.

Dar logodnicul ei îi înţelegea dorinţele, chiar dacă nu şi motivaţiile. Mâinile lui erau încă pe umerii ei. Dare o întoarse cu faţa spre el.

— Tasha, spuse el. Vreau ca tu să fii la fel de bună ca mine.

— Nu mai bună?

Zâmbetul lui era puţin în bătaie de joc:

— Se poate ceva mai mult de perfecţiune?

Ea clătină capul.

— Nimeni nu e perfect.

— Nu, nu în toate. Dar sunt unele lucruri, Tasha… De ce crezi că te pun să munceşti atât? Vreau să fii fericită şi asta pentru tine înseamnă să te perfecţionezi ca şef al securităţii.

— Nu numai. Dacă te am pe tine… şi lăsă propoziţia neterminată.

De data asta, surâsul lui era plăcut şi deschis şi apoi o sărută. Ea se topi mulţumită în braţele lui.

Când se desprinseră din îmbrăţişare, el murmură.

— Acum eşti relaxată? Te simţi bine?

— Mmmm.

— Încearcă din nou.

— Dare! Ea deveni din nou rigidă.

— Haide! insistă el. E un ordin, sublocotenent!

— Să te ia naiba! murmură ea, dar nu suficient de tare ca să fie auzită de superiorul ei, chiar dacă acesta era Dare, apoi se întoarse şi trase de cincisprezece ori chiar în centrul ţintei.

Dare privea în sus spre monitor când ea se întoarse spre el. Râse forţat.

— Cea mai bună.

Privi şi ea în sus. Se vedea bine. Nimerise de fiecare dată în centrul ţintei. Când privi spre Dare care părea atât de mulţumit de sine, furia împotriva lui şi încântarea pentru performanţa ei o împiedicară să scoată un cuvânt.

— Acum, spuse Dare, ai curajul să spui că nu ţi-ai închipuit că tragi în mine?

Yar oftă.

— Sigur că nu m-am gândit la asta. Asta nu înseamnă că n-ai fi

meritat s-o fac.
— Acum o recunosc pe fetiţa mea deşteaptă! Foloseşte-ţi sentimentele, nu le lăsa să te stăpânească. Ne vedem după ce ieşi din gardă.
Şi o lăsă acolo, pe jumătate indignată, pe jumătate aţâţată, pe jumătate încântată, pe jumătate nelămurită…
Mai târziu, când ieşiseră amândoi din tură şi se relaxau în apartamentul lui Dare, ea îl întrebă:
— Foloseşti cu toţi elevii aceeaşi tehnică pe care ai folosit-o azi cu mine?
El râse.
— Nu cred că ar merge foarte bine cu Henderson, tu ce zici?
Jack Henderson era cu un cap mai înalt decât Dare şi era construit asemeni unui crucişător. Ceea ce-i lipsea în agilitate era compensat prin greutate şi puterea muşchilor. Când avea ocazia să încerce, niciunul din membrii aflaţi la bordul lui *Starbound* nu reuşea să-l doboare, nici măcar Darryl Adin.
— Atunci cu elevele?
— Am mai fost călcat azi pe nervi când eram de serviciu pe punte, Tasha! Nu vreau să mă enervez în continuare!
Oh, da… T'Seya!
— De altfel, continuă Dare, a preda procedurile de securitate e ca şi cum te-ai afla pe câmpul de luptă. Fiecare foloseşte metoda cea mai potrivită şi o adaptează necesităţilor.
— Oh, deci tu te gândeşti la mine ca la o necesitate!
El nu răspunse imediat, dar o studie pentru o clipă. Purta o robă de meditaţie şi stătea cu picioarele încrucişate pe patul cuşetă. *Stardom* era o navă mică şi, deşi şeful securităţii avea o cabină proprie, nu era nici mare şi nici luxoasă. Existau numai două scaune, un fotoliu confortabil în care stătea Yar şi scaunul cu spătar drept din spatele biroului.
Yar rămăsese în uniformă, fiindcă venise direct din post, unde făcuse inventarul armelor, îndatorire plicticoasă dar necesară. Surprinzător, descoperise şapte fazere defecte şi le trimisese la reparat.
Dare o privi câteva clipe cu ochii lui căprui în care nu se putea citi nimic. Părul castaniu auriu părea moale şi înfoiat, de parcă ar fi fost proaspăt spălat. Pieptănat fără cărare, părul i se împrăştiase pe frunte ca la un copil, îmblânzindu-i trăsăturile

dure. Yar ar fi dorit să se aşeze lângă el, să-şi treacă degetele prin părul lui şi să-l lase s-o facă să uite de toate dar nu şi de ei doi. Totuşi, ceva o reţinea în fotoliul acela, poate privirea lui pătrunzătoare.

În cele din urmă, Dare spuse:

— Eşti furioasă pe mine, Tasha?

— Nu ştiu.

— Pare un răspuns sincer. Totuşi, eşti supărată.

— Nu te mai juca de-a consilierul navei, Dare! Nu eşti mai priceput decât mine.

Ochii lui se măriră şi gura i se strâmbă într-un zâmbet superior. În aceste momente i se părea că el e foarte frumos.

— Deci, asta este! Îmi pare rău, Tasha. Ai crezut că mă joc cu sentimentele tale în după-amiaza asta.

— Şi n-a fost aşa?

— Nu… Şi da.

— Nu pare să fie un răspuns sincer.

— Da, aşa cum am vrut ca tu să nu mai fii încordată şi să-ţi recapeţi spiritul de competiţie… aşa aş face pentru oricine altcineva în aceeaşi situaţie. Deşi m-am folosit de dreptul de a te atinge – şi zâmbi din nou – dorinţa mea de a te atinge era individuală, fără a fi personală.

— Cum?

— Te-am încurajat să foloseşti discipline pe care le-ai cucerit deja. Tasha, nu mă mir că te superi foarte repede, având în vedere viaţa pe care ai dus-o înainte. Dar ai învăţat să foloseşti această mânie într-un mod pozitiv – şi eu n-am niciun amestec aici. Când te-am lăsat pe Pământ erai o fetiţă gata să explodezi din orice motiv, cât de mărunt. Când m-am întors, am găsit o tânără puternică, frumoasă, care eram convins că va reacţiona cu înţelepciune.

— Instructorii mei nu mi-au spus aşa, spuse Yar.

— Stilul, Tasha, asta e tot. Stilul tău e să acţionezi repede. Şi al meu la fel. Amândoi suntem supravieţuitori, iubita mea. De asta facem o echipă aşa de bună.

— Credeam că opuşii ar trebui să se atragă.

— Ei bine… cred că ne deosebim în multe să ne facem viaţa interesantă, răspunse el cu cea mai plăcută voce.

Yar nu se putu abţine să nu râdă. Dare reuşea întotdeauna să

o dezarmeze. Nu era de mirare că îl iubea! Părăsi fotoliul pentru căldura braţelor lui care o aşteptau.

Darryl Adin putea fi competitiv în orice domeniu al vieţii, dar în intimitatea lor era foarte generos, oferindu-i lui Yar tandreţea şi iubirea de care avea o nevoie disperată. Era prima ei iubire şi primul ei amant căci, deşi educaţia primită la Academie o eliberase de teama şi neîncrederea în bărbaţi, pe care o avea din timpul tristelor experienţe trăite pe Noul Paris, nu trecuse niciodată mai departe de prietenie înainte ca Dare să reapară în viaţa ei.

Era de necrezut că atunci când o salvase, se aşteptase ca el să o folosească. Fusese atrasă de el şi în acelaşi timp îngrozită, o groază care creştea pe măsură ce era spălată, bine hrănită, i se tratau dinţii. Se temea că va fi obligată să accepte tot ce-ar fi vrut el numai fiindcă acceptase tot ce i se făcuse până atunci, inclusiv atenţia acordată.

În cele din urmă, nemaiputând să suporte starea aceea, într-o seară, după ce terminaseră o lecţie de aritmetică, izbucni:

— Când o să se întâmple? Când o să încep să plătesc pentru haine, pentru doctorii şi pentru lecţii? Nu-s încă bună pentru tine? Nu-s destul de curată? Nu-s destul de deşteaptă?

Dar el o privi atât de uimit, ochii lui expresivi erau atât de nedumeriţi încât, pentru prima dată, îşi dădu seama, chiar înţelese, că n-ar fi acceptat nicio plată.

Chiar în momentul în care înţelese acest lucru, el îşi dădu seama la ce se referise, la temerile pe care le ascunsese atâta timp şi spuse cu groază dar şi cu milă:

— Oh, Tasha, şopti el. Oh, copilă… Nu! Nimeni n-o să-ţi mai facă niciodată un astfel de rău. Credeam că ai înţeles. Noi nu suntem aşa.

Încercă să o atingă, apoi îşi dădu seama că ar înţelege greşit gestul şi renunţă, dar nu înainte ca ea să observe durerea pe care i-o provocase acuzaţia nemeritată.

Şi ea fusese la fel de uimită ca el, în orice caz, uimită în privinţa gestului de respingere.

Abia cu ani mai târziu, când s-au reîntâlnit, de data asta adulţi, a înţeles cât de nefondate fuseseră acuzaţiile ei, cum îşi păstraseră pentru el semnificaţia chiar şi peste ani. Şi dacă Tasha Yar avea o calitate, aceasta era iniţiativa.

O alta era simţul răspunderii. De aceea, la bordul navei *Starbound,* cu toate că ar fi vrut din toată inima să petreacă toată noaptea împreună cu Dare, plecase devreme pentru că a doua zi urma să intre devreme de serviciu. Când se sculase să plece, spusese:

— Mâine facem alte inventare. Nimeni nu suportă inventarele, dar, cel puţin, azi era justificat.

— Hmmmm? întrebă Dare mai preocupat să o privească decât să asculte ce spune.

Ea îi spuse despre cele şapte fazere defecte şi, brusc, îi captă atenţia.

— *Şapte? Tasha, sunt prea multe ca să fie o coincidenţă. Cineva nu le foloseşte cum trebuie.*

— Cum? Cele mai multe n-au fost folosite deloc.

— Atunci sunt prost stocate.

— Nu-i adevărat, Dare. Sunt foarte bine păstrate în unităţile de reîncărcare. Ea clipi din ochi. Oare unităţile să fie defecte? Nu m-am gândit să înaintez mai repede pe lista de verificare. Ca să fiu sinceră, nu mi s-a părut nimic neobişnuit în faptul că şapte fazere din cincizeci erau defecte. Vreau să spun… la asta şi foloseşte inventarul, la depistarea şi repararea lor, nu-i aşa?

— Aşa este, dar ar fi trebuit să ştii din experienţă că unul sau două ar fi fost destul de neobişnuit să se defecteze când aţi plecat numai de patru luni de pe Pământ. De data asta sunt aici, Tasha. Peste două zile, raportul referitor la inventar va fi complet, îmi va fi înmânat şi eu voi descoperi despre ce e vorba. Dar, în situaţia asta, voi verifica chiar eu camera armelor.

În dimineaţa următoare, Dare o însoţi pe Yar şi pe ceilalţi doi recruţi care făceau inventarul. Atunci când acesta fu încheiat, Dare era palid la faţă şi cu buzele strânse. Mânia pe care abia şi-o putea reţine îi transformase chipul într-o mască atât de înspăimântătoare încât cei doi recruţi începură să tremure. Dar Yar ştia că nu e mânios pe ei, ci pe necunoscuta sursă a devastării din camera armelor.

Nu numai că acum erau încă cinci fazere defecte, dar aproape toate servomecanismele în care erau introduse erau complet descărcate, de nefolosit. Dare făcea singur verificarea şi vocea îi devenea tot mai nazală pe măsură ce mai descoperea câte o defecţiune. Cel mai de neînţeles lucru era faptul că acum totul

funcţiona perfect.

— Tasha, îi spuse el, verifică datele fiecăruia dintre cei care au lucrat aici de la ultimul inventar încoace. Adună-i pe toţi mâine, la ora 09,00 în sala principală de şedinţe. Între timp, noi trebuie să reîncărcăm cât mai multe unităţi posibil. Cheamă-l pe Bosinney de la camera motoarelor. Vreau să ştiu care a fost motivul acestor scurtcircuite şi a lipsei de energie. N-are niciun rost să reîncărcăm unităţile dacă ele se vor descărca din nou.

— Uhm, comandante… spuse Yar pe un ton ezitant.

Auzind cât de formal i se adresează, Dare ridică brusc capul.

— Vrei să spui, după ce-i raportăm căpitanului? întrebă ea.

Pentru o clipă, mânia lui era gata să se reverse asupra ei, dar Dare avea mulţi ani de experienţă, îşi înfrână nervii şi spuse:

— Da, ar putea fi din cauza indisciplinei subofiţerului de securitate. Du raportul căpitanului Jarvis, eu am să chem camera motoarelor.

Yar nu fu surprinsă că Dare îl preferă pe tânărul recrut Bosinney inginerului şef Nichols. Aceste călătorii de antrenament erau o cale de a uşura munca unui om care mai avea câteva luni până la pensie. Bosinney era un geniu al matematicii şi electronicii şi nimeni de la camera motoarelor nu participa la comandă, astfel încât nu era niciun pericol în acest serviciu al Flotei Stelare.

Atunci când Yar raportă căpitanului Enid Jarvis despre cele descoperite în camera armelor, ea insistă ca sublocotenentul George Bosinney să vină în camera armelor. În acest timp, George Bosinney era deja acolo, demontând una dintre unităţile de reîncărcare şi punând diagnosticul. Bosinney nu era numai un geniu, dar părea şi mai tânăr decât era în realitate. La numai douăzeci de ani, el era cel mai tânăr absolvent din clasa lor, dar oricine l-ar fi văzut fără uniformă şi-ar fi închipuit că nu are mai mult de şaptesprezece ani. Avea un mers stângaci, era slab, vocea nu i se schimbase încă definitiv, dar mâinile, care lucrau pe pupitre şi la racorduri, erau sigure şi puternice.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă căpitanul Jarvis pe Dare.

— Asta încercăm să aflăm.

— Comandante Adin! Vocea lui Bosinney era şi mai ascuţită, din cauza stării neobişnuite de încordare. Priviţi acest întrerupător de circuit!

Dare privi uimit. Nici Yar nu reuşea să descopere ceva ciudat la circuitul spre care arăta băiatul.

Jarvis fu cel care întrebă:

— Ei bine, ce-i cu el?

Bosinney înghiţi în sec, dar se ţinu tare.

— Nivelul energetic este greşit... Prea scăzut pentru acest întrerupător.

— Asta înseamnă că ar sări în aer şi ar trebui schimbat, spuse Jarvis.

— Dar în această călătorie, spuse Dare, personalul din camera armelor a fost schimbat aproape zilnic.

— Exact, spuse Yar. Eu am avut de făcut două gărzi aici, apoi la motorul auxiliar.

— Cât de des acţionează întrerupătorul? întrebă Jarvis.

— De fiecare dată când reţeaua este supraîncărcată, răspunse Bosinney. Trebuie să existe datele în jurnal. Se îndreptă spre terminalul computerului, căutând hărţi şi grafice care apăreau şi dispăreau prea rapid ca Yar să înţeleagă ceva din ceea ce nu era de domeniul ei.

— În medie, spuse Bosinney, întrerupătorul a fost acţionat la fiecare 2,6 zile. S-a format deja o schemă care porneşte de la zero virgulă opt, la cinci virgulă patru. Şi aici, spuse arătând cu o mână spre grafic şi cu cealaltă spre intrările din jurnalul camerei de arme, aici, unde s-a întrerupt de două ori într-o zi, n-a fost în timpul turei aceleiaşi persoane.

— Dar cum putea ca o pierdere de energie la două zile să deterioreze atâtea arme? întrebă Yar. Toate erau pe circuitul de rezervă.

— Cred că ştiu, spuse Bosinney şi începu să afişeze alte grafice. Da, asta este! Fluctuaţiile de energie au scurtat viaţa bateriilor de stocare. Erau parţial descărcate; cineva a observat acest lucru şi a repus în funcţiune întrerupătorul, fără să golească complet bateriile iar apoi să le reîncarce. O dată sau de două ori, n-ar fi fost grav, dar această reîncărcare se repetă de mai multe ori. În cele din urmă strică bateriile şi întrerupătorul descarcă armele.

— Înlocuieşte bateriile stricate, spuse căpitanul Jarvis. Domnule Adin, cât va dura să fie reîncărcat circuitul?

— Nu mai mult de...

Dar fu întrerupt când luminile de avertizare începură să clipească.
Intercomul sună scurt.
— Alarmă galbenă! O navă neidentificată se apropie. Nu răspunde pe frecvenţele de salut. Căpitanul e rugat să vină pe punte! Alarmă galbenă! Vocea era a unei femei tinere, uşor speriate.
Darryl Adin şi Enid Jarvis se priviră unul pe celălalt, pentru o clipă. Dare se încruntă şi spuse:
— Nu cred în coincidenţe. Cere calculatorului să verifice tot armamentul.
Jarvis se îndreptă spre intercom.
— Aici Jarvis. Treceţi pe alarmă roşie! Toate scuturile activate! Verificaţi sistemele de armament! Vin spre punte!
Înainte ca uşa camerei armelor să se deschidă la apropierea căpitanului, sunetul alarmei se schimbă şi luminile trecură în roşu. Vocea din intercom transmise:
— Alarmă roşie! Toată lumea pe punţile de luptă! Nu este un exerciţiu! Alarmă roşie!
Apoi Dare se apropie de intercom:
— Personalul de securitate, în camera armelor!
Se întoarse spre Yar.
— Sublocotenent, preia postul de securitate de pe punte! Trebuie să hotărăsc cine va primi armele operaţionale pe care le mai avem. Cine e pe punte acum?
Yar privi spre grafic.
— Henderson.
Dare îi dădu două fazere.
— Nu e cel mai bun ţintaş al nostru, dar e dur şi nu intră în panică. Ţine-l alături de tine. Oricum, te poţi ascunde în spatele lui.
— Dare, doar nu crezi că există posibilitatea să fim abordaţi! exclamă Yar.
— Trebuie să ne pregătim pentru orice eventualitate. Ţi-am dat toate ordinele, sublocotenent!
Ce a urmat în următoarea oră a rămas totdeauna în amintirea Tashei Yar ca un coşmar, mult mai cumplit decât iluzia provocată de testul Priam IV. *Starbound* era o navă mică de testare, nu o navă de luptă. Chiar dacă temerile lui Dare se dovediră a fi

neîntemeiate şi armele din exterior funcţionară perfect, armamentul navei era gândit numai pentru pericole nesemnificative, întâlnite în interiorul Federaţiei. În ciuda păcii, care ţinea de o generaţie şi mai bine, disputele politice sau religioase mai dădeau, uneori, naştere unor războaie, sau terorismului – cu toate că itinerariul navei *Starbound* se ţinea departe de teritoriile pe care se înregistrau astfel de dispute.

Apoi, mai erau navele cu marfă de contrabandă. Dacă interzici ceva pe o planetă, se găseşte cineva care să aducă produsul interzis, din altă parte. „Neguţătorii liberi” pot fi oriunde, dar, cum nu foloseau decât nave mici, foarte rapide, nu aveau la bord armament cu care să atace navele Flotei Stelare, chiar dacă era vorba de o navă de instrucţie.

Deci nu putea fi nimic ostil în acea zonă din spaţiu. Când, cu o lună în urmă încărcaseră dilitiul, securitatea Flotei Stelare îi asigurase că nimeni nu poate să ştie de preţioasa încărcătură pe care o vor duce. Atunci ce căuta o navă în zona aceea, încercând să-i intercepteze, refuzând să răspundă când îi cereau să se identifice?!

Când Jarvis şi Yar ajunseră pe punte, echipajul, format din membri tineri, era deja speriat. Jarvis se aşeză pe scaunul din centru, spre uşurarea recrutului care menţinea poziţia. Yar se îndreptă spre postul ofiţerului de securitate. Jack Henderson se dădu la o parte, bucuros s-o lase în locul lui, spunând:

— Crezi că ar trebui să-l chemăm pe domnul Adin?

— E ocupat în camera armelor, îi răspunse Yar. Poftim, ţi-am adus armele tale.

El se uită spre arme…

— O să avem nevoie…?

— Fii pregătit, răspunse Yar. Pupitrul din faţă arăta că s-a cerut identificarea navei ostile în toate limbile cunoscute.

— Niciun răspuns, pe nicio frecvenţă, căpitane, raportă ea.

Pe un alt monitor, senzorii dădeau date tridimensionale ale navei, pe măsură ce se apropia.

— Probabil că nu le funcţionează sistemul de comunicare, spuse Jarvis calm. Cârma, schimbă cursul la zero zero şapte, direcţia şase.

— Curs schimbat.

— Cealaltă navă şi-a schimbat şi ea cursul, raportă Yar în

momentul în care informaţia îi apăru pe monitor. Sunt încă pe direcţie de interceptare.

— Poţi s-o identifici? întrebă căpitanul.

— Nicio undă de identificare, răspunse Yar. Forma indică un vehicul standard, cam de trei ori mai mare decât *Starbound.* Nicio caracteristică vizibilă care să-i identifice originea. Domnişoară Sethan, se adresă ea micuţei hemaniane, care se afla la pupitrul ştiinţific, primeşti vreun semnal al unei forme vii?

— Numeroase forme vii, raportă Sethan. Dar de la distanţa asta instrumentele nu pot distinge…

— Trag în noi!

Focul venea dinspre cârmă.

— Activaţi scuturile, spuse căpitanul Jarvis. Armaţi torpilele fotonice! Transmiteţi un semnal de ajutor către orice navă a Flotei Stelare aflată în zonă: Nava de instrucţie *Starbound,* atacată de o navă neidentificată.

Yar răspunse „Mesaj transmis” înainte ca primul foc să-i lovească.

Nava se legănă sub efectul exploziei, dar scuturile rezistară…

Starbound răspunse tot cu foc, dar torpilele se dovediră neputincioase în faţa scuturilor atacatorilor.

— Căpitane, raportă Yar, bruiază transmisia prin subspaţiu!

— Tu continuă să transmiţi mesajul, sublocotenent! spuse Jarvis calm.

Yar puse semnalul pe automat.

— Scutul tribord faţă, numai treizeci şi cinci la sută funcţional, anunţă ea.

— Schimbaţi cursul, ordonă căpitanul. Unu zero trei direcţie şaisprezece, viteza trei warp. Să vedem dacă nu-i putem depăşi.

Manevra plasă scuturile funcţionale între *Starbound* şi nava care îi ataca. Cu toate astea, nava duşmană continuă să-i urmărească, trecând uşor la viteza patru warp… cinci warp… cinci virgulă opt warp.

— Motorul supraîncărcat, veni avertismentul din partea lui Nichols, aflat la pupitrul mecanic. Bosinney, ce naiba…

— Bosinney e în camera armelor, domnule, spuse Yar,

— La naiba! Să coboare şi să aibă grijă de motoarele astea! Numai el le poate face să ajungă la şase warp!

Când Yar se întoarse, căpitanul se uita la ea:

— Încearcă!

Nava se clătină în urma unei noi explozii.

— N-au mai rămas decât trei torpile, raportă omul de la cârmă cu o voce atât de speriată cum Yar nu mai auzise.

— Haide, băiete, îl auzi ea pe Dare spunându-i lui Bosinney, apoi vocea se auzi mai clar în momentul în care se întoarse spre intercom.

— Oamenii din securitate sunt înarmaţi şi trimişi în camera de teleportare şi în apropierea navetelor. A mai rămas cel puţin câte un fazer pentru fiecare departament. Eu vin spre punte să aduc arme pentru toţi.

Starbound era o navă prea mică pentru a avea un turbolift. Până când Dare ajunse pe punte, Jarvis aruncase în luptă şi ultima torpilă iar acum, numai scuturile rămăseseră între ei şi nava duşmană.

Unul dintre monitoarele lui Yar deveni alb din cauza supraîncărcării energetice. Când îşi reveni, Yar raportă:

— Scutul de la pupa dezactivat, căpitane.

Căpitane, raportă Sethan care până atunci fusese numai cu ochii pe monitorul ei, am identificat formele vii de pe nava duşmană. Sânge pe bază de cupru. După forma corpului şi temperatură, după atmosfera din interiorul navei şi stilul de atac – se întoarse cu scaunul, cu un chip, ca de păpuşă, şi pronunţă sentinţa – nu pot fi decât orionieni.

Aşa ceva nu se poate, se gândi Yar. *Ăsta e un alt test – aşa trebuie să fie! Orionienii nu vin niciodată în spaţiul Federaţiei.*

Dar, în timp ce gândurile încercau să nege evidenţa, continuă să fie la fel de eficientă.

— Camera motoarelor anunţă că unul dintre motoare e defect în urma exploziei, căpitane! Pierdem energie!

— Pierdem din viteză, raportă şi omul aflat la cârmă. Viteza patru virgulă şase warp. Viteza patru warp. Viteza trei virgulă cinci warp… Ne-am oprit.

— Nava duşmană se apropie, raportă Yar.

— Ne predăm, spuse căpitanul Jarvis.

— Căpitane, exclamă Yar fără să se gândească.

Jarvis îşi răsuci scaunul pentru a fi cu faţa spre Yar.

— Ne predăm, sublocotenent. Nu mai avem arme, motoarele sunt stricate şi semnalul nostru de ajutor e bruiat pe toate

canalele. Dacă orionienii ne prind vii, Flota Stelară are posibilitatea să plătească pentru a ne elibera.

Yar îşi strânse dinţii pentru a nu răspunde: *Asta în caz că ne mai găsesc.*

— Mai bine să rămânem în viaţă, spuse Dare, cu toate că ochii care scăpărau mărturiseau cât de mult ura înfrângerea. Întotdeauna e preferabil să rămâi în viaţă.

Avea dreptate, fireşte. Motivul pentru care orionienii îşi asumau un asemenea risc, nu putea fi decât unul – cu siguranţă că aflaseră despre dilitiu. Sclavii nu meritau o incursiune atât de adânc în teritoriul Federaţiei… ceea ce însemna că oamenii puteau fi cedaţi inamicului. Dacă nu se predau, orionienii ar fi incendiat nava avariată şi, din rămăşiţele ei, ar fi extras cristalele de dilitiu.

Înainte să se gândească mai bine, mâna nervoasă a lui Yar transmise semnalul de capitulare.

Dar nu urmă…

— Niciun răspuns, raportă ea uimită. Căpitane, ei nu captează semnalul nostru de capitulare.

— Ce naiba? se întrebă Dare, împingând-o pe Yar şi trecând la pupitrul de securitate. Verifică de două ori semnalul.

— Semnalul a fost transmis iar semnalul luminos este activ, în caz că bruiajul semnalelor radio îi împiedică să-l primească. Ce altceva vor în afară de capitularea noastră?

Se pare că orionienii voiau numai să distrugă complet nava *Starbound.* Trimiseră alte torpile împotriva neajutoratei nave, apoi se apropiară şi o abordară cu un tub de abordaj. De vreme ce capitularea lor nu fusese acceptată, personalul din securitate şi alte persoane înarmate îi întâmpinară la punctul de abordare. Cu un singur fazer operaţional, ei nu aveau prea multe şanse împotriva fazerelor şi armelor orionienilor.

— Dare, obiectă Yar în timp ce urmăreau pe ecranul monitorului cum se făcea abordarea, n-ar trebui să trimitem oamenii din camera de teleportare pentru ca…

— Asta speră şi ei că vom face, sublocotenent. Se întrerupse: Uite-i!

Desigur, orionienii se teleportau la bord, dar recruţii pe care Dare îi trimisese acolo îi omorau înainte ca aceştia să-şi revină suficient pentru a se putea mişca.

— Foarte bine! le spuse el prin intercom. Pentru moment, rămâneţi acolo!

— Dare! strigă Yar pentru a-i atrage atenţia spre monitorul care arăta haosul din camera motoarelor. Orionienii se teleportau acolo. Era clar că, din momentul în care scuturile navei Starbound fuseseră dezactivate, scanaseră cu toată atenţia nava şi nu mai trebuiau să se teleporteze în camera de teleportare.

— Formaţi un cerc! le dădu Dare instrucţiuni. Nici măcar căpitanul Jarvis nu contestă ordinele. Erau cu toţii în partea din faţă a punţii când un grup de orionieni apăru în mijlocul lor. Cu un zâmbet rece, Dare fu primul care deschise focul, dar nici ceilalţi nu se lăsară mai-prejos, şi grupul dispăru la fel de repede cum se materializase.

Câteva clipe, Yar speră că scăpaseră de piraţi.

Dar orionienii se materializau peste tot şi continuau să intre prin camera navetelor. Şi, oriunde intrau, omorau.

Echipajul de pe punte urmărea pe monitoare înaintarea unui contingent de orionieni care se îndreptau spre punte. Când se apropie, membrii Flotei Stelare erau pregătiţi. Blocaseră uşile dinspre coridor dar fazerului duşmanilor nu-i trebui mult să le topească. Orionienii se repeziră pe punte.

Ascunşi în spatele pupitrelor centrale, membrii echipajului îi întâmpinară cum se cuvine, dar, fără un armament complet, nu aveau nicio şansă. Henderson fu doborât, apoi căpitanul Jarvis. Inginerul şef Nichols înjură când fu lovit în plin piept de focul duşmanului, dar glasul îi fu întrerupt brusc de un alt foc ce îl nimeri în cap, împrăştiindu-i sângele şi creierii spre Yar şi spre Sethan.

Dare trăgea cu sânge rece, fiecare foc făcând o victimă – dar la ce bun?

Fazerul lui Yar se descărcase. Îl aruncă şi se târî spre cadavrul căpitanului în speranţa să găsească fazerul acestuia şi strigă:

— Dare! Ai grijă! unul dintre orionienii aflaţi în centru se mişcase, ţintindu-l pe şeful securităţii.

Dare se întoarse, îl doborî pe orionian, dar rămase descoperit în faţa unuia aflat lângă uşă, care îl împuşcă în spate.

Când logodnicul ei se prăbuşi, Yar simţi ceva care se transformă în gheaţă. Se ridică în genunchi, ţinti spre cel care-l împuşcase pe Dare şi îl nimeri în frunte. Continuă să tragă până

când fazerul se descărcă complet; fu ultima de pe punte luată de un orionian, care îi legă mâinile la spate. Se lovi de perete şi binecuvântă uitarea care o cuprinse.

Tasha Yar se trezi la infirmeria navei *Starbound,* cu cea mai cumplită durere de cap pe care o avusese vreodată. Avea un cucui. Doctor Trent o informă, apoi aplică un instrument în spatele urechii, care îi luă durerea de cap.

Dar nu şi durerea din suflet.

— Doctore, ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Orionienii au plecat, spuse doctorul. Au luat cristalele de dilitiu – se pare că le duceam la bord – conducerea Flotei Stelare s-a gândit că vor fi mai în siguranţă aici pentru că nimeni nu s-ar gândi la aşa ceva – afurisite fie sufletele lor de gheaţă!

— Dar… pe noi ne-au lăsat aici!

— Personalul Flotei Stelare nu e bun să fie transformat în sclavi, spuse doctorul cu amărăciune în glas. Oamenii au o voinţă prea puternică şi sunt prea hotărâţi.

— Câţi au supravieţuit? întrebă Yar, amintindu-şi scenele criminale pe care le trăise.

— Cei mai mulţi dintre recruţi, dacă asta ne poate fi de vreun folos.

— Suntem în viaţă, spuse Yar, refuzând să se gândească că Dare nu mai exista. Putem să ne întoarcem pe Pământ. Se ridică. Cine a preluat comanda navei? Căpitanul…

— A murit. Au omorât toţi ofiţerii cu experienţă, cu excepţia mea şi a lui Adin. E încă în stare de inconştienţă şi cred că trebuie să preiau comanda.

Yar auzi numai una din afirmaţiile doctorului.

— Comandantul Adin este în viaţă? Unde este?

— Hei, n-ar trebui să te scoli, încă! spuse doctorul. Apoi… La naiba! Oricum, în câteva zile, o să murim cu toţii. Adin este…

Yar îl găsi pe Dare într-unul din paturile de întreţinere a vieţii din infirmerie. Era palid şi abia respira. Una dintre infirmiere îi spuse:

— Armele orionienilor omoară pe loc, dacă ţinta este creierul. Dacă lovesc în altă parte, persoana în cauză poate fi reanimată – dacă mai merită să-ţi dai osteneala. Îşi mută privirea tristă de la Dare spre ceilalţi pacienţi, aflaţi în aceeaşi stare. Mentalitate de

sclavi, presupun. După douăzeci sau treizeci de minute, creierul victimei moare. O lacrimă i se scurse pe obraz. Am pierdut cel puţin zece oameni fiindcă n-am avut paturi suficiente şi nici personal care să-i salveze.

Dar nu pierderile imediate erau cele mai grave. După ce se convinse că Dare nu-şi va recăpăta cunoştinţa destul de curând, dar avea să supravieţuiască, Yar plecă. Se duse să vadă în ce stare era nava. Cei câţiva care se mişcau prin navă fuseseră conştienţi până la sfârşit – rapoartele lor erau, realmente, cumplite.

Orionienii lăsaseră în viaţă cea mai mare parte a personalului medical, dar fusese o bunătate brutală. Luaseră cu ei nu numai cristalele de dilitiu care formau încărcătura, dar şi cele din propriile motoare ale navei, apoi stricară metodic motoarele de energie de propulsare, unica navetă a navei şi capsulele de prezervare a vieţii. Scoseseră şi componente de neînlocuit din aparatura de transmisie în subspaţiu, să nu se poată cere ajutor. În cele din urmă, împuşcaseră toţi ofiţerii cu experienţă, cu excepţia ofiţerului medic şi a două infirmiere cu experienţă.

După plecarea piraţilor, medicii au făcut tot posibilul pentru a salva cât mai multe vieţi pentru ca, în cele din urmă, să afle că n-au făcut decât să le amâne cu foarte puţin moartea. Fără motoarele de viteză superluminică, fără motoarele de impuls în stare de funcţionare, bateriile de întreţinere a vieţii urmau să se descarce în şase zile. Şi, până când Flota Stelară avea să înceapă să se întrebe pe ce planetă ar fi putut cădea nava Starbound, toţi cei rămaşi la bord aveau să fie morţi demult.

Yar colinda pe coridoare căutând pe cineva, pe oricine ar fi avut o idee salvatoare. Dar recruţii erau prea zguduiţi să mai gândească şi nu mai rămăsese nici un ofiţer cu experienţă care să-i conducă.

Cu excepţia lui Dare.

Cum de supravieţuise el? Yar nu-şi amintea decât că fusese lovit în spate. Căzuse înainte, peste ceilalţi membri ai echipajului. Probabil că orionienii nu-l întorseseră să-i vadă faţa sau insigna. Oricum s-ar fi întâmplat, Yar ridică o rugă oricăruia din zeii care îl ajutase, chiar dacă o făcuse numai ca ei doi să moară împreună.

Darryl Adin nu era omul care să accepte moartea fără luptă. Tot timpul insistase la antrenamentele recruţilor. „Învăţaţi cum

să supravieţuiţi! Datoria voastră e să-i apăraţi pe ceilalţi. Ce protecţie poate asigura un ofiţer de securitate mort?”.

Yar stătea lângă patul lui, când îşi reveni, în cele din urmă şi, în ciuda atenţionărilor doctorului Trent, plecă să vadă care era situaţia navei.

— Cine a preluat comanda? întrebă el imediat.

— Presupun că tu, îi spuse doctorul Trent.

— Cine e la pupitrul con?

— Nimeni, spuse Yar. Karin Orlov şi Brian Hayakawa sunt acum pe punte, încercând să pună în funcţiune un transmiţător radio, dar, fără posibilitatea transmiterii prin subspaţiu, nu există şansa ca semnalul nostru să ajungă la o altă navă înainte…

— Orice şansă e mai bună decât niciuna, spuse Dare. Cine a mai avut vreo iniţiativă?

— Uh… ce-ar mai fi…?

Dare se ridică şi-şi coborî picioarele din pat.

— Nu te poţi ridica, protestă doctor Trent în timp ce Dare se crispă.

Dare deschise ochii şi îşi aţinti privirea întunecată în ochii medicului.

— Dacă nu mă ridic eu, cine-o s-o facă? De tine e nevoie aici şi recruţii nu au experienţă. Care din ingineri a supravieţuit?

— T’Irnya, Zkun, Donal şi Bosinney, dar…

— Unde e Bosinney?

— Domnule Adin, spuse doctor Trent, sublocotenentul Bosinney este rănit. Nu va putea lucra la motoare, dacă la asta te-ai gândit.

— De ce nu? E în stare de inconştienţă?

— Nu, dar a trebuit să-i administrez tranchilizante. Când orionienii au pătruns în camera motoarelor şi echipajul a fugit din calea fazerelor acestora, şi-au folosit uneltele drept arme. Bosinney avea un aparat de sudură în mână, pe care unul dintre orionieni a încercat să i-l zboare cu ajutorul unui fazer şi a distrus mâna dreaptă a sublocotenentului.

— Oh, Dumnezeule! spuse Dare, privindu-şi pentru o clipă propria mână. Apoi îşi ridică din nou capul. Dacă nu poate să lucreze el – poate încă să îndrume pe altcineva. Înţeleg că nu a fost afectat şi creierul.

— E într-o stare gravă de şoc, spuse Trent furioasă.

— Cea mai bună soluţie să-l scoatem din starea de şoc, spuse Dare, e să-l punem la muncă. E în stare să se mişte?

— Domnule Adin! obiectă doctorul.

Dare o privi cu multă hotărâre.

— Dacă avem o singură şansă de a repara motorul de propulsie, George Bosinney este singurul care o poate face. Îmi pare rău, doctore, dar dacă nu readucem energia în motoare, oricum vom muri. Acum, lasă-mă să vorbesc cu Bosinney.

Tânărul inginer stătea întins pe unul din paturile de tratament, cu două benzi tranchilizante în jurul frunţii. Ca şi Dare, era îmbrăcat într-o uniformă albastră de infirmerie. Braţul drept îi dispărea de la umăr într-o unitate de vindecare. Ochii erau deschişi, dar priveau în gol.

Fără să aştepte îngăduinţa doctorului, Dare îndepărtă una din benzile tranchilizante. Bosinney clipi şi-şi îndreptă privirea spre el.

— Domnule Adin, spuse el cu destulă greutate, mă bucur… că aţi supravieţuit.

— Şi noi ne bucurăm că ai supravieţuit, fiule. Era pentru prima oară când Yar îl auzise adresându-se atât de familiar unui recrut – cu excepţia ei, fireşte, şi asta numai când erau între patru ochi. Avem nevoie de ajutorul tău, George. Dacă nu putem repune în funcţiune motoarele de propulsare, o să murim cu toţii.

— Aş vrea să vă pot ajuta, domnule dar… mâna…

— George, spuse Dare, nu poţi gândi ca lumea dacă eşti tranchilizat! Dacă vei îndepărta şi cealaltă bandă va trebui să înfrunţi nenorocirea. Poţi să cooperezi… de dragul colegilor tăi?

Privirea goală nu le spuse nimic. Sub efectul tranchilizantelor Bosinney avu nevoie de mai mult timp ca de obicei să-şi adune gândurile.

— Pentru camarazii mei am… am să încerc, domnule.

Ochii lui Bosinney îşi concentrară privirea şi apoi clipi. Îşi privi braţul drept şi spuse:

— Îmi simt mâna. Mă mănâncă.

— Asta din cauză că braţul se vindecă, spuse doctor Trent. Dacă vrei… şi făcu un gest spre benzile pe care Dare le pusese pe noptiera de lângă pat.

— Nu! Ochii lui Bosinney se întoarseră din nou spre Dare. Ai spus că o să murim cu toţii.

— Numai în cazul că tu nu reuşeşti să repari motoarele.

— Cum aş putea? întrebă Bosinney, cu glasul plin de teamă. Lacrimi începură să-i curgă din colţurile ochilor.

— Mintea este punctul tău forte, Bosinney, nu mâinile, îi spuse Dare. Sunt sigur că doctor Trent ţi-a spus despre membrii Flotei Stelare cu proteze în locul membrelor. Vei avea o mână nouă care va acţiona exact ca şi originalul – dar asta numai dacă nava *Starbound* ajunge pe Baza stelară 18. Cu viteza de propulsare, am ajunge acolo în treizeci şi cinci de zile şi, din momentul în care motoarele vor începe să funcţioneze, vom avea şi posibilitatea de a rezista.

— Cum?

— Tu vei sta pe scaun şi vei da ordinele, fiule. În calitate de căpitan activ al navei USS *Starbound,* te ridic la gradul de inginer şef activ. Pe ceilalţi recruţi îi cunoşti. Care dintre ei e cel mai talentat pentru o astfel de muncă?

— Nu ştiu până nu-mi dau seama de gradul de distrugere, răspunse Bosinney.

— Foarte bine. Dare se întoarse spre Trent. Cât de curând poate începe să lucreze, doctore?

— Peste câteva ore…

— Dacă m-aş ridica acum, s-ar întâmpla ceva, ar exista posibilitatea să nu mi se mai poată pune proteza? întrebă, Bosinney.

— Mai ai dureri, mâncărimi şi există posibilitatea unui şoc…

— Nu asta am întrebat, spuse băiatul şi, dintr-odată, glasul lui avu o tonalitate bărbătească.

Doctorul îl privi îngrijorat pe Dare, apoi răspunse:

— Nu poţi să te simţi mai rău, dar să nu cazi pe mână.

— Atunci te rog să mă deconectezi de la unitatea de vindecare.

În următoarele ore, Yar îl văzu pe bărbatul pe care îl iubea cum îi readucea la disciplină pe recruţii îngroziţi şi neajutoraţi. Se refăceau turele de gardă şi toate departamentele erau deservite de mai puţini oameni.

Dare nu făcuse decât să acţioneze conform protocoalelor Flotei Stelare, ordonând, ameninţând, vorbind cu blândeţe, făcându-i pe recruţi şi personalul medical să-i urmeze ordinele şi să depună tot efortul de care erau capabili. În prima zi, Orlov şi Hayakawa

reuşiră să pună în funcţiune semnalul de avarie, deşi acesta nu putea fi transmis decât prin metode de transmisie mai puţin sofisticate. Aveau să treacă luni de zile până când semnalul avea să fie copiat pe Baza stelară 18. Singura speranţă era vreo navă care să treacă destul de aproape şi care să recepţioneze semnalul înainte ca *Starbound* să rămână fără energie.

Cu toate astea, vestea că semnalul putea fi transmis, a fost prima rază de speranţă.

Dare se ocupă de funeraliile membrilor echipajului care căzuseră în masacrul orionienilor.

Trebuia să urmeze şi o slujbă funebră, dar Yar fu îngrozită atunci când Dare îi adună pe toţi membrii disponibili. Ceilalţi, care erau de serviciu, urmau să o asculte prin intercomunicaţie. Când Dare ţinea neapărat putea să citească foarte frumos şi cu simţire şi, pentru prima dată când tinerii auziră cuvintele de speranţă şi consolare rostite asupra trupurilor prietenilor lor căzuţi la datorie, plânseră fără jenă.

Trupurile fură apoi încredinţate spaţiului vast pentru a cărui explorare îşi dedicaseră viaţa. Nu exista niciun cadavru al vreunui orionian de care să se ocupe. Piraţii îşi luaseră cadavrele morţilor lor, act uimitor pentru un popor recunoscut pentru lipsa de onoare şi loialitate.

La fel de surprinzător ca şi faptul că pe ei îi lăsaseră în viaţă la bordul navei *Starbound.*

Abia când serviciul funebru se încheie şi Yar se trezi cu faţa scăldată în lacrimi îndreptându-se spre punte, cu un nou sentiment de a-şi închina viaţa, abia atunci îşi dădu seama că Dare avea dreptate. Regulamentul Flotei Stelare avea dreptate. Serviciul funebru, în loc să le accentueze starea depresivă, crea un sentiment de eliberare, de purificare.

În următoarele trei zile Yar trăi cu convingerea că Dare nu dormise deloc. Vizita fiecare porţiune a navei, inspectând modul cum se făceau reparaţiile, încurajând, dând speranţe, ordonând oamenilor să mănânce şi să se odihnească dar să-şi facă şi datoria. Când nu umbla pe coridoare, era în camera motoarelor, susţinându-l pe George Bosinney care stătea enervat că nu poate face totul cu mâinile lui. Apoi îi veni ideea să-şi adapteze un instrument la ciotul braţului drept pentru a putea face faţă la anumite manevre delicate pe care nici T'Imya nu le efectua aşa

cum ar fi vrut el.

Nu făcuse decât să construiască un motor de propulsare din resturile celorlalte trei. Generă puţină energie, dar dacă avea să-i ducă până la Baza stelară 18, le salva viaţa. Şi, în ziua în care, în sfârşit, îl testară, şi începură să se mişte, coridoarele navei U.S.S *Starbound* răsunară de urale.

Călătoria către Baza stelară 18 deveni o datorie de rutină. Cu două zile înainte de a ajunge la bază, radioul le aduse, în sfârşit, un semnal de răspuns. O navă stelară fu trimisă să însoţească nava avariată în timp ce echipajul, în culmea fericirii, era luat la bord, li se dădea de băut, de mâncat şi erau puşi să povestească tot. Se vorbea despre medalii şi despre merite, şi Yar strălucea de mândrie pentru tinerii ei colegi şi mai ales pentru bărbatul pe care-l iubea.

Câteva ceasuri mai târziu, erau transportaţi pe Baza stelară. Yar, care fusese mai mult sau mai puţin secund la comanda navei, stătea în dreapta lui Dare, George Bosinney, la stânga lui, în ultimul grup care avea să fie teleportat. Când se materializară pe platformă, Yar fu surprinsă să nu vadă pe niciunul dintre tovarăşii lor, niciun amiral şi nici măcar un căpitan de rang unu, care să-i aştepte pe eroi.

În schimb, un contingent al securităţii Flotei Stelare mărşăluia spre Dare.

— Darryl Adin, spuse conducătorul contingentului, în numele Comandamentului Flotei Stelare, eşti arestat. Eşti înlocuit din funcţie, ţi se ia rangul şi eşti consemnat la baza Flotei Stelare până când un tribunal va hotărî care sunt acuzaţiile pentru Curtea Marţială: conspiraţia, trădarea sau crima.

Timp de mai multe zile Tasha Yar şi ceilalţi supravieţuitori au fost ţinuţi la distanţă de Darryl Adin, până când comisia Flotei Stelare şi-a încheiat cercetarea. Spre groaza lor, comisia a găsit destule dovezi pentru a-l trimite în faţa Curţii Marţiale pe cel care le dăduse tărie, curaj, îi ajutase să supravieţuiască după ce orionienii îi lăsaseră să moară.

După ce vinovăţia a fost stabilită, Yar a refuzat să răspundă întrebărilor procurorului până când acesta nu a aranjat ca ea să-l poată vedea pe Dare.

Ştia de ce este acuzat: conspiraţie împreună cu orionienii pentru a fura cristalele de dilitiu, în schimbul unei averi depusă în

băncile de pe Oriana. Conducerea Flotei Stelare a descoperit că scurgerea de informaţii către orionieni a avut loc pe Baza stelară 36, unde fuseseră încărcate cristalele. Complicitatea lui ar fi fost dovedită şi prin faptul că fusese lăsat în viaţă, după ce orionienii îi omorâseră pe toţi ofiţerii.

Yar ar fi vrut ca şi George Bosinney să vorbească cu Dare, dar acesta refuză. La început, Bosinney fusese la fel de îndârjit ca şi ea în a-l apăra pe Dare, până când i se reaminti de fazerele descărcate, descoperite chiar înaintea atacului. Tânărul inginer povesti comisiei de investigare despre întrerupătorul de circuit din unitatea de reîncărcare. Desigur, Dare îl pusese pe cel bun după ce ei restabiliseră curentul şi înregistrase acest amănunt în jurnal. Ceea ce descoperise comisia era faptul că, din cele înregistrate în jurnalul de bord, întrerupătorul bun fusese instalat la începutul călătoriei şi, de atunci, nu mai exista nicio înregistrare a vreunei schimbări.

Şeful securităţii avea acces în camera armelor oricând. Şi… el a inventat acea listă cu personalul serviciului de securitate.

— El a amânat cât mai mult posibil verificarea şi inventarierea din camera armelor după ce ne-am oprit pe Baza stelară 36, îi aminti Bosinney lui Yar. Eu nu fac parte din personalul de securitate, dar toată lumea ştie cine e cel mai deştept şi cel mai conştiincios în fiecare departament. Te-a trecut ultima pe listă să faci inventarul, Tasha – fiindcă era foarte probabil că vei descoperi sabotajul. Părerea mea este că orionienii au întârziat. Dacă ar fi ajuns cu douăsprezece ore mai devreme, nimeni în afară de Adin n-ar fi ştiut de întrerupător şi, în haosul care ar fi urmat luptei, ar fi putut să-l înlocuiască, fără să ştie nimeni.

— Cum îndrăzneşti? ţipă Yar. După ce ne-a salvat pe toţi, tu poţi să crezi că Dare era în stare de trădare?

Bosinney ridică ciotul care fusese înainte braţul lui.

— Dacă a făcut ceea ce spun ei, este vinovat de asta. O să mă descurc, dar o proteză nu va fi acelaşi lucru, orice mi-ar spune doctorii. Şi eu sunt unul dintre cei norocoşi, Tasha. Paisprezece dintre colegii noştri şi şapte ofiţeri ai Flotei Stelare sunt morţi. Dacă Darryl Adin ne-a trădat, merită să moară. O colonie de reabilitare e o pedeapsă prea uşoară pentru un om care a putut să-şi trădeze colegii.

— N-a făcut aşa ceva! insistă Yar. George, te rog, ajută-mă să

dovedesc că n-a făcut aşa ceva! Cel puţin vorbeşte cu el!

— La ce bun? întrebă el. Dacă e vinovat, n-ar face decât să mintă. Gândeşte ca un ofiţer al Flotei Stelare şi nu ca o adolescentă îndrăgostită, Tasha. Sper, de dragul tău, ca Adin să-şi dovedească nevinovăţia. În momentul în care toate dovezile vor fi aduse în faţa comisiei, adevărul va ieşi la iveală.

Destul de ciudat, atunci când se duse să-l vadă pe Dare el îi spuse acelaşi lucru, dar cu excepţia că era foarte încrezător că va fi disculpat. Îmbrăcat într-o uniformă alandala, cafenie, părea mai scund decât şi-l amintea ea. Ar fi vrut să-l ia în braţe, să-l apere de cel care îi făcea aceste lucruri cumplite, dar erau despărţiţi de un câmp de forţă.

— Ce să fac? întrebă ea. Dare, am fost martoră la tot ce s-a întâmplat. Am fost acolo când George a descoperit întrerupătorul de curent. Continuă să mă întrebe despre discuţiile noastre personale. Ce să fac, Dare?

— Spune adevărul, îi spuse el. Tasha, *nu eu am făcut asta.* Adevărul nu poate dovedi decât nevinovăţia mea. Nu-ţi fie teamă, iubito. Ai încredere în detectivii Flotei Stelare – sunt cei mai buni. Poate că tu ai remarcat un indiciu important care mi-a scăpat mie. Spune-le tot ce ştii. E singura modalitate de a fi liber.

Dar, la Curtea Marţială, adevărul nu făcu decât să-l condamne pe iubitul ei. Erau mesaje dubioase înregistrate pe Baza stelară 36, de la aparate de comunicaţie publice aflate în hotelul în care echipajul navei *Starbound* stătuse câteva zile înainte de a pleca. Cu toate că fuseseră folosite jetoane, se aflase şi de unde proveniseră.

Toate astea se întâmplau la începutul anchetei, când Dare era încă încrezător. Când procurorul îl întrebă în legătură cu jetoanele, el răspunse:

— Nu le-am cumpărat eu! Dacă aş fi comis un act de trădare, credeţi că aş fi fost atât de prost încât să-mi folosesc codul de credit? Aş fi păstrat nişte fise.

— Jetoanele au fost cumpărate la celălalt capăt al bazei, departe de hotel, îi spuse procurorul.

— Şi, fireşte, niciun ofiţer al Flotei Stelare nu ştie cât de repede sunt depistate înregistrările pe computer! replică Dare sarcastic. Altcineva a folosit codul meu ca să cumpere jetoane. Pentru o cantitate atât de mică nicăieri nu se cere să te identifici.

Domnule, nu reuşiţi să dovediţi decât că, sistematic, cineva încearcă să fiu eu învinuit de atacul asupra navei *Starbound.*

— Da, domnule Adin, spuse procurorul, vom dovedi că exact asta s-a întâmplat.

Încet, dar implacabil, acuzarea arătă cum orionienii hotărâseră să se răzbune pe Darryl Adin după ce condusese echipa de securitate a Flotei Stelare care îi înfrânsese pe Concquiidor. În loc să-l omoare, ei hotărâră să-l discrediteze. Conform acestei ipoteze, ei îl abordaseră într-un anumit moment, oferindu-i bani. Se ştia bine că îi place să joace; posibil să fi datorat bani vreunor asociaţi orionieni.

Cu toate că avocatul lui Dare se opuse vehement, acuzarea continuă să sugereze că orionienii găsiseră punctul slab al lui Dare şi îl folosiseră împotriva lui. Dar ei n-ar fi reuşit fără ajutorul lui. Probabil că el le-a dat informaţia referitoare la dilitiu şi planul de a captura nava *Starbound,* crezând că orionienii nu vor face niciun rău echipajului şi că nici el n-ar păţi nimic, pentru că un informator în interiorul Flotei Stelare ar fi fost veşnic valoros pentru ei.

Dar, conform teoriei acuzării, adevăratul scop al orionienilor fusese de a-l distruge pe Darryl Adin şi, în acelaşi timp, să facă Flota Stelară să-şi pună întrebări în privinţa încrederii pe care o poate avea în personalul de securitate. Şi, tema dosarului acuzării era aceea că, pentru ca orionienii să-şi atingă scopul, fusese necesară cooperarea lui Dare.

Răspunsul lui fu un hohot sarcastic:

— Oricine face un târg cu orionienii trebuie să fie nebun.

Mesajele de pe concon erau către oaspeţi dintr-un alt hotel al Bazei stelare 36, unde se fixau întâlniri. Dar, când Flota Stelară verifică identităţile acestor oaspeţi, se dovedi că aceştia nu existau. Documentele lor de identitate fuseseră falsificate. Conturile lor erau reale, dar fuseseră deschise cu puţin înainte şi imediat după ce aceştia plătiseră costul unei călătorii pe Baza stelară 36. Mai departe, toate aranjamentele financiare fuseseră făcute de pe o planetă îndepărtată prin intermediul cheilor de acces ale unor computere, pentru a nu exista imagini sau înregistrarea vocilor.

Dare nu putea justifica tot timpul petrecut pe Baza stelară 36. Presupusele întâlniri avuseseră loc în timpul în care el dormea –

singur – sau era singur, pe undeva prin bază. Yar roşi la gândul că fuseseră urmăriţi atât de aproape, că, oricine fusese cel care îi întinsese cursa ştia care fuseseră nopţile petrecute împreună şi cele două nopţi petrecute separat, în timpul unui seminar pentru tinerii recruţi la bordul unui crucişător al Flotei Stelare aflat la bază. Seminarul nu-l ajută pe Dare, care recunoscu singur că petrecuse cele două nopţi la joc, unde nu fusese însoţit de Yar.

Apoi fusese după-amiaza când ea dorise să viziteze faimosul muzeu al senzorilor, unde mersese împreună cu ceilalţi recruţi. Dare îi spusese să se ducă înainte, pentru că el vizitase de multe ori muzeul şi voia să facă nişte cumpărături.

Seara, când se întâlniră, avea nişte daruri pentru ea… dar Yar nu putea să nu se gândească acum că Dare avusese suficient timp să se întâlnească cu cineva pentru un scurt schimb de informaţii.

Propria ei mărturie veni târziu la Curtea Marţială, în acel moment, Dare stătea fără nicio expresie pe chip, asemeni unui vulcanian, ascultând dovezile care îl inculpau. Cu toate astea, reuşi să îi zâmbească încurajator lui Yar. Conta cu siguranţă că mărturia ei îl va disculpa de acuzaţiile de a fi sabotat nava *Starbound.*

Dar… ce putea să spună? Fără îndoială, adevărul. Se agăţă de faptul că el insistase să spună adevărul – desigur, siguranţa că adevărul îl va elibera era cea mai bună dovadă pe care o putea avea în privinţa nevinovăţiei lui.

Da, îi răspunse ea procurorului, primise cele mai înalte onoruri posibile în securitate atunci când absolvise. Da, Darryl Adin întocmise lista de gardă la bordul navei *Starbound.* Da, inventarul armelor fusese amânat până la maximum treizeci de zile după ce plecaseră de pe Baza stelară 36.

— Imediat ce ai început inventarierea ai descoperit arme defecte?

— Da.

— Şi ce-ai făcut?

— I-am spus lui Dare… comandantului Adin – în aceeaşi seară.

— Aceasta este procedura standard?

— Nu, aş fi putut înregistra pe calculatorul întreţinerii armele defecte, şi apoi să nu mă mai gândesc la ele, spuse ea triumfător. Domnul Adin n-ar fi ştiut nimic până la sfârşitul zilei

următoare, când aş fi predat inventarul. Dar în seara aceea... am avut o întâlnire. Deci, programându-mă să fac inventarul, însemna că era informat şi trebuia să remedieze cât mai curând.

— Şi a făcut-o? întrebă procurorul.

— Dacă le-a reparat? Desigur. Asta făcea când ne-au atacat orionienii.

— Nu, sublocotenent, domnul Adin a început să repare armele mai înainte? Declaraţia dumitale anterioară indică faptul că, deşi i-ai raportat în seara aceea, el n-a făcut nimic până a doua zi dimineaţă.

— Aşa este, recunoscu ea, conştientă de privirea lui Dare, dar incapabilă să privească spre el. A doua zi, la prima oră s-a dus în camera armelor. N-am ştiut că s-a întâmplat ceva grav până în clipa în care am descoperit servomecanismele descărcate. Domnul Adin nu putea fi învinuit că nu a rezolvat o situaţie urgentă atunci când nu ştia de existenţa ei.

Interogatoriile continuară şi Yar fu obligată să amintească de ceasurile petrecute în camera armelor, subliniind faptul că Dare se purtase tot timpul conform procedurilor Flotei Stelare, chiar şi atunci când îi chemase pe cei mai buni oameni de pe navă pentru a descoperi defectul şi a încerca să-l remedieze.

— Am aici jurnalul camerei armelor, spuse procurorul. Dă-mi voie să pun partea în care ai descoperit problema cu servomecanismele.

Pe ecran apăru o imagine a camerei armelor de pe nava *Starbound.*

Yar şi Adin descoperiră că servomecanismele fazerelor erau descărcate. Adin pune diagnosticul, vocea lui devenind mai apăsată şi mai nazală cu fiecare descoperire făcută.

„Tasha, verifică lista cu toţi cei care au lucrat aici la ultimul inventar. Adună-i pe toţi mâine dimineaţă la ora 09,00, în sala principală de şedinţe. Între timp trebuie să reîncărcăm cât mai multe unităţi posibile. Adu-l pe Bosinney din sala motoarelor. Vreau să ştiu de unde provin aceste scurtcircuitări şi scurgerile de energie. Nu ne va fi de niciun folos să reîncărcăm unităţile dacă ele se vor descărca din nou.”

„Uh, comandante”, spuse Yar ezitând.

Capul lui Dare se ridică brusc. Camera prinse o imagine din faţă a chipului său, cu buzele strânse, ca şi când ar fi rânjit.

Yar era în spatele lui şi nu-i putea vedea grimasa.

„Vrei să spui, după ce raportăm căpitanului?”

Adin se întoarse spre ea, mânia ştergându-i-se într-o clipă de pe chip. Se controlă, apoi răspunse:

„Da”, spuse el calm, „ar putea fi o încălcare a securităţii, sublocotenent. Du raportul căpitanului Jarvis, eu am să chem camera motoarelor.”

— Desigur, replică ea. În orice caz, nu ştiam ce înseamnă o încălcare a securităţii. De fapt, nu ştim dacă acea gravă defectare a armelor nu a fost o coincidenţă cumplită.

— Încetează, sublocotenent Yar! spuse procurorul. Noi cunoaştem *cauza* – un întrerupător de curent nepotrivit a cărui instalare *nu a fost trecută în jurnal.* Experţii au depus mărturie că pierderile de energie şi scurgerile provocate de funcţionarea improprie a întrerupătorului timp de treizeci de zile a distrus servomecanismele unităţilor şi, din acel moment, fazerele au început să se defecteze. Ar fi durat cam douăzeci şi cinci de zile pentru a se putea garanta că servomecanismele urmau să funcţioneze bine. Domnul Adin nu a programat niciun inventar în camera armelor decât abia în ziua a douăzeci şi şasea de la plecarea de pe Baza stelară 36. Dumneata ai descoperit câteva fazere defecte în cea de a douăzeci şi opta zi şi restul defecţiunilor în cea de a treizeci şi una.

— Şi imediat au început să fie făcute reparaţiile, insistă Yar.

— Care au fost întrerupte de venirea orionienilor. Sublocotenent, mai mulţi membri ai echipajului au mărturisit că, după luptă, orionienii au adunat trupurile morţilor lor şi le-au luat de pe *Starbound.* Aşa este?

— Eu eram în stare de inconştienţă, răspunse ea. Tot ce ştiu e că, atunci când mi-am revenit, în jurul meu nu era cadavrul nici unui orionian.

— Ştii de ce?

Yar nu-şi dădea seama care este scopul acestei întrebări, astfel încât nu a putut să spună decât:

— Nu, domnule.

— Câte persoane aflate la bordul navei *Starbound* ştiau despre încărcătura de dilitiu?

— Căpitanul, primul ofiţer, şi personalul de securitate.

— Dar dumitale de ce ţi se spusese? Erai numai un tânăr

recrut.

— Cu excepţia comandantului Adin, toţi cei care făceau parte din securitate, erau noi recruţi. Pentru a ne putea duce la îndeplinire sarcinile, trebuia să ştim despre cristalele de dilitiu.

— Mm-hmm! Domnul Adin a avut grijă să vă informeze asupra acestui aspect, procedură corectă, având în vedere circumstanţele. Dar este interesant că nu v-a adus la cunoştinţă şi alte informaţii pe care le aflase pe Baza stelară 36. Sublocotenent Yar, dacă te-ai fi aşteptat să te întâlneşti cu orionieni duşmănoşi, cu ce fel de arme ţi-ai fi înarmat echipa de cercetare?

— În orice caz cu fazere 2, domnule.

— De ce nu cu simple fazere de mână?

— Orionieniii masculi sunt foarte greu de omorât cu fazere de mână. Trebuie să nimereşti organe vitale, altfel orionianul va fi numai uşor rănit. Am fost învăţaţi să încercăm să evităm lupta pe cât posibil, dar uneori trebuie să accepţi înfruntarea. În cazul orionienilor, fazerele doi ar putea fi o armă de intimidare. Dacă ei încep lupta, îşi riscă viaţa numai dacă sunt împuşcaţi în partea de sus.

— Deci, reducând armamentul vostru numai la fazere de mână, el a dat orionienilor un mare avantaj. Dar oare toţi cei aflaţi la bordul navei *Starbound* ţinteau atât de prost, încât niciun orionian să nu fie nimerit într-un punct vital?

Yar îşi aminti că şi ea ţintise foarte precis de câteva ori.

— Nu, domnule, nu cred.

Procurorul îi zâmbi.

— Şi ai dreptate să consideri aşa, sublocotenent. Informaţia pe care domnul Adin nu ţi-a împărtăşit-o, era faptul că orionienii şi-au creat o nouă armură personală. Este uşoară, flexibilă şi absoarbe sau difuzează suficientă energie provenită dintr-un fazer de mână încât, chiar dacă acesta ar fi pe poziţia omorât, efectul ar fi numai de a-l ameţi pe orionian pentru câteva minute cel mult. O lovitură în alte părţi ale corpului nici n-ar fi simţită. Armura creează protecţie şi împotriva fazerului doi, dar piraţii orionieni au avut grijă să nu existe astfel de arme pe *Starbound.* Cu alte cuvinte, n-au rămas cadavre orioniene în urma luptei fiindcă nici n-au existat.

Yar îşi îndreptă privirea spre Dare apoi se întoarse spre

procuror.

— Şi… vreţi să pretindeţi că domnul comandant Adin ştia de toate astea? întrebă ea.

— A aflat despre asta într-un instructaj pe Baza stelară 36. Crezi că avea vreun motiv să nu împărtăşească această informaţie personalului din securitatea navei *Starbound?*

Dare părea să fie lovit în moalele capului. Avocatul lui îl privea surprins, dezgustat şi furios în acelaşi timp.

Yar nu ştia ce să răspundă procurorului, dar avea o întrebare:

— Vreţi să spuneţi că era zadarnic? Că nu exista nicio cale de a-i opri?

— Oh, *tu* ai oprit câţiva – de fapt un număr uimitor de mare. Jurnalele de bord arată că s-au tras foarte multe focuri de către cei aflaţi la bordul navei, dar orionienii au fost numai paralizaţi. Învăluiţi în această armură, cu căştile de protecţie pe care le poartă întotdeauna, orionienii nu pot fi omorâţi decât ţintind între ochi. E destul de greu.

— Oh! exclamă Yar pierdută.

Dare ştiuse că nu-i puteau omorî pe orionieni, dar orionienii îi puteau omorî pe ei.

— Ar fi trebuit să ne predăm, izbucni ea.

Privi spre Dare care o privea, la rândul lui, cu o privire mânioasă şi cu un chip palid.

— Oh, Dare, de ce? De ce ne-ai lăsat să luptăm? Orionienii n-ar fi avut niciun motiv să omoare dacă i-am fi lăsat să ne abordeze, şi n-am fi făcut niciun efort să-i oprim! Poate… Poate că i-ar Fi măcelărit pe ofiţeri, dar n-ar fi avut niciun motiv să împuşte recruţii.

Dare clătină încet din cap.

— Nu, spuse el. Avocatul îi puse mâna pe braţ însă el i-o îndepărtă. Nu, n-a fost niciun instructaj de acest fel pe Baza stelară 36 – sau, dacă a fost, eu n-am fost anunţat. Verificaţi înregistrările. Dacă a fost aşa, eu nu am fost acolo, *nu am ştiut!*

Au fost aduse înregistrările. Avusese loc o întâlnire la care se discutaseră anumite probleme foarte secrete, motiv pentru care nu a putut fi prezentată nicio înregistrare pe computer în faţa tribunalului. Dar materialul referitor la armura orionienilor nu era material secret, astfel încât se afla pe listă.

Mai exista şi o listă cu cei care luaseră parte. Chiar la început,

printre cei al căror nume începea cu „A” era numele Darryl Adin.

— Având în vedere că era o întâlnire la care se discutau probleme ultrasecrete în materie de securitate, spuse procurorul, participanţii au fost verificaţi de computer după amprentele vocale, digitale şi scanarea retinei. După cum puteţi vedea, Darryl Adin a *participat* la această întâlnire.

Se întoarse spre amiralii care formau juriul:

— Deci, doamnelor şi domnilor, dacă n-ar fi fost acuzat de conspiraţie, trădare şi crimă, Darryl Adin ar fi totuşi vinovat de foarte gravă neglijenţă în serviciu. În primul rând fiindcă nu i-a informat pe ofiţeri şi personalul însărcinat cu securitatea aflat la bordul navei *Starbound* referitor la aceste informaţii vitale şi, în al doilea rând, pentru că şi-a lăsat oamenii să lupte împotriva orionienilor numai cu fazerele de mână, ceea ce a avut ca rezultat pierderea multor vieţi.

Din acel moment Tasha abia dacă mai putu auzi ce urmă. Era clar că Dare avea să fie găsit vinovat… pentru că aşa şi era. Singurul motiv pentru care el le-ar fi îngăduit să lupte ar fi fost să-şi însceneze propria împuşcare – sau paralizare, fireşte. Şi ea care îl crezuse un erou!

Avusese încredere în el, îi dăduse viaţa ei… inima ei.

De câteva ori, Yar simţi privirea lui Dare fixată asupra ei, şi când îl privi, ochii lui erau reci, duri, acuzatori. Şopti ceva avocatului său, care clătină capul, dar ceru o pauză. Când se întoarseră, chipul lui Dare era impenetrabil şi avocatul lui avea buzele strânse şi o privire întunecată.

Apărarea a încercat, dar dovezile împotriva lui Dare erau indiscutabile.

Verdictul a fost dat repede şi Dare a fost trimis într-o colonie de reabilitare, unde doctorii şi consilierii aveau să încerce să afle ce anume a făcut ca un ofiţer al Flotei Stelare atât de loial să devină un trădător. Dacă mai era posibil, ei aveau să-l vindece şi să-l redea societăţii, dacă nu, avea să rămână acolo tot restul vieţii.

Dare acceptă verdictul şi sentinţa în tăcere, cu toate că mânia îi transforma ochii, dându-le o privire urâtă, aşa cum Yar nu mai văzuse vreodată.

Spre surprinderea ei, în aceeaşi seară o sună avocatul apărării. Dare ceruse să o vadă.

— Nu eşti obligată, îi spusese el. De fapt, eu te-aş sfătui să refuzi.
— Nu, spuse Yar, vreau să-l văd. Trebuie să-l întreb de ce.
Dar, în clipa în care se aflară faţă în faţă, Dare fu cel care o întrebă:
— De ce, Tasha? De ce m-ai trădat?
— Cum? întrebă ea tulburată.
El era din nou îmbrăcat în uniforma închisorii, dar nu părea mai scund sau mai vulnerabil. Furia îl susţinea.
— Trebuie să fi fost tu, spuse el. Unde eram eu atunci când a sosit mesajul referitor la acea întrunire? Sub duş? Plecasem după o sticlă cu vin? Înregistrările hotelului spun numai că a fost un mesaj, nu despre ce mesaj era vorba.
— Dare… eu nu puteam avea acces la mesajul tău!
— De ce nu? Aveai pe tricorder înregistrarea vocii mele şi îmi ştii numărul legitimaţiei de identitate. Ai făcut-o din curiozitate? Din răutate? Nu mi-ai spus despre acea întâlnire pentru că ne simţeam prea bine împreună şi nu voiai să fim despărţiţi a doua oară?
— Dare… protestă ea neajutorată. Cu toate că dorea cu disperare să dovedească neadevărul spuselor lui, ea nu-şi putea aminti dacă în momentul în care avusese loc întâlnirea erau împreună – ceea ce însemna că nu putea discuta faptul că el putuse să fie acolo…
— Dare, detectorul de minciuni…
— Ştii foarte bine să păcăleşti un afurisit de detector! mârâi el. Vocea lui, cu toate că era şoptită, pentru a nu atrage atenţia paznicilor, era dură pentru a-şi ţine mânia în frâu. Chiar tu m-ai învăţat, fir-ai să fii! Am crezut că mă iubeşti! Niciodată nu mi-aş fi închipuit că ai să foloseşti tot ce te-am învăţat eu, tot ce te-a învăţat Flota Stelară, ca să mă trădezi. În momentul în care a avut loc întrunirea, eram împreună. De ce nu le-ai spus? Plătesc cu viaţa pentru că te-am mustrat atunci când, din cauza ta, am pierdut o întrunire!
— Dare, voiai să mint de dragul tău? şopti ea.
Ochii lui erau întunecaţi de furie.
— Cu cât te-au plătit, Tasha? Ce-ţi puteau oferi orionienii care să valoreze mai mult decât tot ce ţi-a oferit Flota Stelară?
Lovită de acuzaţie, ea lovi la rândul ei.

— Exact asta am venit să te întreb eu pe tine!
Buzele lui făcură o mişcare ce-i dezveli dinţii într-un zâmbet ce era mai mult un rânjet.
— Târfă afurisită şi rece! Când faci dragoste nu-ţi dai niciodată sentimentele pe faţă… dar atunci eram înregistraţi, nu? Trebuia să faci pe nevinovata în faţa aparatelor de filmat? Dar ea citea în ochii lui… chiar dacă el o considera capabilă de a încerca, din prostie, să-l facă să lipsească de la o întrunire, nu o crede capabilă de complot.
Asta însemna că era nevinovat? Sau numai că nu putea renunţa la pretinsa lui nevinovăţie şi, pentru asta, cea mai bună cale era aceea de a o convinge că ea ar fi fost vinovată?
Dare îşi roti privirea prin încăpere, cu toate că aparatele de urmărire erau cu siguranţă bine ascunse. Apoi râse, un râs cavernos:
— Oricum o să-ţi spun, fiindcă, pe cât de proşti s-au dovedit a fi cei din Flota Stelară, nu sunt chiar aşa de proşti încât să-şi închipuie că o să mă duc ca mielul la tăiere. Flota Stelară ştia că sunt un supravieţuitor – ei m-au învăţat să supravieţuiesc.
Rânjetul apăru din nou pe chipul lui şi Dare continuă:
— E o lecţie pe care n-ai învăţat-o încă şi care vine din partea celui care capturează, deşi, atunci când ne-am cunoscut prima dată, ai cunoscut-o din punctul de vedere al victimei. Disperarea, Tasha. Acum sunt cel mai liber om din galaxie şi ştii de ce?
— Nu, şopti ea vrăjită de privirea lui.
— Fiindcă nu mai am nimic, nimic din toate lucrurile în care am crezut. Flota Stelară, tu… Acum nu sunt legat decât de propriile mele legi. Tot ce mi-a rămas e propria mea persoană – şi nu-i voi lăsa să mi-o ia niciodată. Nu mă vor duce niciodată într-o colonie de reabilitare. Reabilitare! Spălare a creierului – asta fac ei cu afurisitele lor de medicamente, oricât ar încerca să ascundă acest adevăr. Poate că pacienţii par fericiţi, dar sunt drogaţi, hipnotizaţi să se supună până când voinţa le este înfrântă.
— Dare, ştii bine că nu există aşa ceva în Federaţie! Te vor ajuta, încercă Yar să-l convingă, urând mânia întipărită pe chipul lui, ştiind că, dincolo de ea, se ascundea durerea. Iubirea pentru el nu murise în acea sală de tribunal. Ura fapta lui… dar ea îl iubea ca om. Lasă-i să te vindece, Dare, ca să te poţi întoarce la mine.

— Să mă întorc! izbucni el. Apoi întoarse capul într-o parte. Oh, da… o să mă întorc, Tasha. Aşteaptă ziua aceea, iubito. O să scap şi atunci, târfă frumoasă şi mincinoasă, o să te găsesc. Fii atentă, Tasha, fiindcă într-o zi o să ne reîntâlnim.

Capitolul şase

LOCOTENENT TASHA YAR era îngrozită privind în sus spre chipul mânios al celui care o capturase.

Darryl Adin se ţinuse de cuvânt şi evadase înainte să fie trimis într-o colonie de reabilitare, după care dispăruse din galaxie. Cu toate astea rămăsese în dosarele criminalilor din securitatea Flotei Stelare.

Se ţinuse de cuvânt şi o regăsise. Ce avea de gând să facă acum cu ea?

Amintirile o copleşiră, mai puţin cele ale ultimei lor întâlniri şi mai mult cele ale primei întâlniri, acolo, pe Noul Paris, când stătea neajutorată la picioarele lui, fără să ştie ce voia de la ea, neîncrezătoare…

Şi tot ca prima dată, el se aplecă asupra ei, uitându-se dacă e rănită, apoi o ajută să se ridice.

Yar îi îngădui să o ridice, pregătindu-se pentru momentul în care se vor confrunta faţă în faţă

Dare arăta cu totul altfel, cu toate că trăsăturile îl făceau foarte uşor de recunoscut. Era mai slab decât şi-l amintea ea şi parcă mai înalt şi mai impunător. Era mai înalt din cauza cizmelor cu toc înalt. Purta un costum arhaic format dintr-o jachetă neagră pusă pe deasupra unei cămăşi cenuşii şi a unor pantaloni negri. Ea îşi aminti că învăţase undeva despre acest gen de costum care fusese inventat prin secolul nouăsprezece şi fusese purtat de bărbaţi puternici timp de mai bine de două secole. Acum îl adoptase şi Dare iar efectul era uimitor.

Dar nu numai hainele produceau această schimbare. Părul îi era mai lung, cu cărare la mijloc, încadrându-i faţa şi dezvelind fruntea înaltă. Această nouă pieptănătură îi accentua liniile verticale ale feţei, făcând ca ochii să-i pară mai mari şi mai luminoşi.

Gura era la fel, cu buze la fel de pline cum le ştia ea, dar care nu se mai deschideau în zâmbetul atât de cunoscut! Darryl Adin, pe care îl iubise, era un bărbat cu reacţii şi trăiri rapide, pe când cel din faţa ei părea să fi reţinut numai părţile negative.

— Deci, Tasha, spuse el în cele din urmă, faci şi acum parte din Flota Stelară!

— Şi tu eşti încă în viaţă.

— Sunt un supravieţuitor. Ce cauţi aici? întrebă el în timp ce o conducea la o masă unde ar fi putut sta doisprezece oameni, cu toate că, în acel moment, nu erau decât patru în încăpere.

— Tu nu te uiţi la ştirile prezentate?

— La cât valorează! Flota Stelară te-a trimis împreună cu dragul tău robot să ne aruncaţi în aer? Dare stătea în faţa ei studiindu-i chipul.

— *Tu* eşti seniorul războiului pe care Nalavia vrea să-l distrugem?

Râsul lui fu aspru:

— Nu, eu sunt aici ca să apăr populaţia de pe Treva de opresiunea Nalaviei.

— Oh, exclamă ea sarcastic, eşti un luptător pentru libertate!

El ridică sprâncenele şi un zâmbet sardonic i se ivi pe buze.

— S-ar putea spune şi aşa, dacă sunt plătit destul de bine.

— Plătit?

— Sunt un luptător plătit, Tasha – cel mai bun din galaxie. Adrian Dareau este numele sub care sunt cunoscut acum.

— Cavalerul de Argint? Tu?

Auzise de el dar nu făcuse niciodată legătura între acea legendă tot mai cunoscută dincolo de celălalt hotar al galaxiei şi omul de care fusese îndrăgostită şi pe care îl pierduse demult.

— Ar fi trebuit să fac legătura, dar nimeni nu l-a văzut pe Dareau. Deci, acum eşti căutat nu numai de Federaţie, dar şi de ferengi, de zertanieni şi, se spune, şi de romulani.

— Adevărat? Sdan, am făcut noi ceva să-i nemulţumim pe romulani?

Pentru prima dată Yar îi privi pe ceilalţi doi bărbaţi, cei care o capturaseră cu atâta lipsă de ceremonie. Cei mai buni oameni ai lui Dare, presupuse ea. Aşa trebuie să fie dacă au prins-o cu atâta uşurinţă.

Cel căruia i se adresase Dare părea să fie un vulcanian, dar

părul negru îi cădea în şuviţe încâlcite până aproape de umeri. Se strâmbă atunci când răspunse:

— O fi povestea aia cu Omani. Romulanii nu erau prea bucuroşi când au hotărât s-o ia spre Federaţie.

— N-ai de ce să te sperii, spuse cel de-al treilea, un om destul de greu de descris, de înălţime medie, cu părul castaniu, nici prea lung nici prea scurt. Singurul semn distinctiv erau ochelarii pe care îi purta – de fapt nişte rame care îi ţineau lentilele în faţa ochilor. Yar nu mai văzuse un adult să poarte ochelari. Numai unii copii îi mai purtau până când ajungeau la vârsta la care li se făcea tratamentul clinic, dobândind apoi o privire perfectă.

— Romulanii acţionează rareori. Ei preferă să reacţioneze, continuă omul, apropiindu-şi scaunul de al lui Yar. Privind prin lentilele lui, ea văzu încă un amănunt – bărbatul avea ochii negri, chiar mai întunecaţi decât ai lui Dare, strălucind de inteligenţă. O uşoară tensionare, poate chiar o destindere sau un război rece între Federaţie şi romulani şi o să avem atâta treabă că n-o să ştim ce să facem mai întâi. O să ne îmbogăţim – banii-s forţa care susţine războiul.

— Nu eşti destul de bogat, Poet? întrebă Dare. Ţi-ai putea cumpăra propria ta planetă.

— Aurul care nu poate fi cheltuit nu face pe nimeni bogat, răspunse Poet, clipind din ochi. În orice caz, drăguţă doamnă, adăugă el adresându-se lui Yar, dacă aveţi bani să fiţi jucăria unui om bogat, sau să aveţi un om bogat – aş fi fericit să vă fiu de folos.

Ceva în privirea lui îi arăta lui Yar că omul cunoştea multe „tehnici de a crea plăcere”, la fel ca Data şi era la fel de puţin înspăimântător, dar Yar nu avea chef să flirteze.

— Nu cred că de asta m-aţi adus aici.

— Nu, spuse Dare, te-am adus aici să-ţi arătăm ce se întâmplă *în realitate* pe Treva.

— De ce? întrebă ea suspicioasă.

— Fiindcă precis Nalavia n-o să te lase să vezi adevărul, răspunse Dare mânios. Ai văzut ştirile prezentate?

— Da – şi sunt de acord că atacurile întreprinse de „duşmanii poporului” n-au părut prea convingătoare. Nalavia pretinde că asta e din cauză că a instalat aparate de supraveghere pentru a localiza activitatea teroriştilor iar astfel poliţia să ajungă mai

repede la locul respectiv.

— Dar n-au prea reuşit, nu-i aşa? Vorbise Sdan, care se aşezase în spatele lui Dare, parcă pentru a-i păzi spatele. Yar îl privi din nou, încercând să-i ghicească originea. Avea sprâncenele şi urechile rasei vulcanienilor şi pielea palidă, dovadă a sângelui verde care îi curgea prin vene. Dar, spre deosebire de vulcanieni, acesta era un bărbat solid, musculos, aproape îndesat. Avea ochii albaştri, lucru rar dar nu neobişnuit la vulcanieni, însă hainele şi comportarea lui nu erau ale unui vulcanian – cel puţin nu prin educaţie. Stătea în spatele lui Dare în binecunoscuta poziţie de „pe loc repaus”, relaxat, dar la pândă, chipul lui reacţionând deschis la tot ce se spunea. Zâmbea cu uşurinţă, dar zâmbetul era mai puţin ameninţător decât al lui Dare.

Hainele. Se potriveau dezordinii părului său: o cămaşă albastră de mătase, desfăcută în faţă, lăsa să se vadă pieptul, pantaloni negri şi cizme înalte, care îi treceau de genunchi. Yar se întrebă dacă le alesese să-l apere de vreo lovitură în acel loc vulnerabil, sau pentru că îi plăcuseră cum arată. La fel ca şi Dare, cel pe care-l cunoscuse la Academia Flotei Stelare, acest Sdan avea ceva atrăgător în el.

Acum, sentimentele lui Dare erau bine ascunse, de parcă ar fi ridicat nişte bariere între el şi Yar. Remarcând poziţia ei pe scaun, cu spatele drept şi cu tălpile lipite de podea, îşi dădu seama că, fără să vrea, făceau acelaşi lucru. Amândoi erau hotărâţi să nu lase vechile sentimente să le întunece mintea.

Yar spuse:

— Spune-mi varianta voastră.

— Nu este *a noastră,* spuse Poet. Este varianta trevanienilor. Ei se ridică împotriva tiraniei Nalaviei.

— Tiranie? întrebă Yar. Ea este aleasă preşedintă de toată lumea.

— La fel a fost şi cu Adolf Hitler, replică Dare, cu Bavaris cel Unic şi cu Immea de pe Kaveran. Nalavia a folosit noul sistem democratic pentru a fi aleasă şi acum îl distruge în mod sistematic. Anul ăsta ar fi trebuit să fie alegeri generale, dar ea le-a suspendat din motive de „urgenţă planetară”. Cei care îşi dau seama ce vrea să facă încearcă să o oprească, dar Nalavia are în mâna ei armata.

— De altfel, spuse Poet, cei mai mulţi sunt mulţumiţi de Nalavia. Viaţa e mai bună decât pe vremea celor mai bătrâni, iar tinerii au pâine şi circ. Pentru asta sunt dispuşi să renunţe la un pic de libertate.

— O poveste cunoscută, spuse Yar dând din cap, dar ce legătură are cu voi?

— Noi nu facem parte din Flota Stelară, răspunse Dare. Pe noi nu ne preocupă Prima Directivă. Câţiva trevanieni au încercat să se revolte împotriva Nalaviei, dar au fost înfrânţi, iar cei prinşi au fost executaţi în piaţă, fără nicio judecată.

Yar simţi cum i se încleştează maxilarele, dar nu se mai gândi la dogma Flotei Stelare.

— Lumea asta este încă în stadiu de dezvoltare. Conform standardelor noastre, obiceiurile ei pot părea primitive, chiar sălbatice, dar aparţin poporului de pe Treva. Putem spera că ar deveni mai civilizaţi, dar nu ne permitem să ne amestecăm îl legile lor.

— Nalavia încalcă legile de pe Treva, spuse Poet. Noua Constituţie stipulează ca fiecare să fie judecat înainte să fie condamnat şi pedepsit iar sistemul ăsta e operaţional de ani de zile, dar Nalavia l-a suspendat şi a devenit judecător, juraţi şi călău.

— Nimic din toate astea nu exista în rapoartele trimise Flotei Stelare, remarcă Yar.

— Presupun, îi răspunse Dare, că ăsta este motivul pentru care sunteţi aici. Şi *noi* am fost invitaţi – din nou apăru acel rânjet – dar de opoziţie. Nu e destul de ciudat că Nalavia se simte ameninţată şi pentru asta cheamă Flota Stelară?

— Dacă ceea ce spui e adevărat, răspunse Yar, nu o vom ajuta. Dare, cetăţenii particulari pot să nu fie legaţi de Prima Directivă, dar politica Federaţiei cere ca lumile ce nu fac parte din Federaţie să fie lăsate să-şi rezolve singure problemele interne.

— Şi atunci, spuse Sdan, Nalavia o să facă mare caz din faptul că Flota Stelară refuză să-i apere bietul popor asediat. Face tot posibilul să nu fie ea cea care pierde.

— Dacă Nalavia este un tiran, aşa cum afirmaţi voi, spuse Yar, va merge foarte departe şi tot poporul ei se va răzvrăti.

— Nu chiar, spuse Poet. Nalavia e prea deşteaptă ca să-i facă pe majoritatea oamenilor să fie nefericiţi până când nu ajunge

unde vrea ea.

— Mâine dimineaţă, spuse Dare, te vei întâlni cu Rikan, ultimul dintre seniorii războiului de pe Treva. Poate că pe el îl vei crede mai uşor decât pe noi. Până atunci ţi-a fost pregătită o cameră. Se întinse peste masă… Insigna rămâne la mine.

„Oh, sunt o proastă”, gândi Yar. Dar poate că fusese mai bine că nu încercase să intre în contact cu Data. Putea să fie totuşi cu Nalavia.

În momentul în care ridica mâna să atingă insigna, Yar îşi dădu brusc seama de două lucruri: în primul rând nu mai avea insigna prinsă de uniformă şi, în al doilea rând, Dare nu i se adresase ei, ci lui Poet. Partizanul lăsă insigna lui Yar în mâna lui Dare.

Poate că celălalt era un hoţ de buzunare, dar nu Dare. Yar îi smulse insigna şi o atinse cu un gest ferm.

Se auzi sunetul obişnuit, dar nu primi niciun răspuns. Înainte să mai poată încerca o dată, încheietura îi fu prinsă într-o încleştare de oţel. Nu era mâna lui Dare, ci a lui Poet.

Privirea bărbatului avea puterea unei unde tractoare.

— Nu eşti cuminte deloc, spuse acesta luându-i cu cealaltă mână insigna, pe care i-o dădu lui Dare.

Dare o prinse cu o privire încordată. Se gândi, probabil, să o încerce şi el, dar i-o dădu lui Sdan.

— Canalul nu s-a deschis când ea a atins insigna. Verific-o, Sdan – dar ai grijă să n-o activezi. Robotul i-ar putea da de urmă chiar şi după un simplu semnal.

— Domnul Data e un android, nu un robot, spuse Yar. Este şi ofiţer al Flotei Stelare, camaradul şi prietenul meu.

— Aveai gusturi mai bune în materie de prieteni!

— Cel puţin, în cazul lui nu trebuie să-mi fac probleme cui îi este loial, îi replică, regretând chiar în momentul în care o spuse. Încordarea era cel mai mare duşman al ei; când se simţea neajutorată, acţiona fără să se gândească. De ce nu se prefăcuse că e de partea lor? Acum vor fi puşi în gardă şi nu va mai avea nicio şansă să scape.

Dare spuse rece:

— Înţeleg! Tot mai crezi că sunt vinovat. Şi datoria ta, în calitate de ofiţer al Flotei Stelare, este să prinzi un vinovat care a scăpat de justiţie, dacă îl întâlneşti. Chipul lui era la fel ca atunci când ascultase sentinţa dată de Curtea Marţială. Chiar şi ochii îi

erau de gheaţă.

— Poet, du-o în camera albastră şi blochează uşa! Se ridică imediat şi ieşi din încăpere.

În palatul prezidenţial, locotenent comandant Data folosea tot ce exista în programul lui pentru a scăpa din braţele Nalaviei.

Avusese o reacţie neobişnuită. Împreună cu Tasha hotărâse că cel mai bun mod de a o „îmblânzi” pe preşedintă era să-i facă puţină curte, dar nu… Data descoperise că nu vrea să fie intim cu Nalavia. Nu mai simţise niciodată o asemenea antipatie şi, în timp ce mergea pe coridoare spre camera lui, mult mai târziu decât intenţionase, îşi analiza răspunsul.

De ce atunci când era clar că Nalavia avea să-i testeze şi chiar să-i împingă dincolo de limite, de ce sperase el că nu va fi nevoie de aşa ceva?

Era curios. Avea impresia că se schimbase mai mult în lunile în care fusese pe *Enterprise,* decât în toţi anii anteriori, de când fusese conştient, Mai servise şi pe alte nave stelare, vizitase numeroase lumi, adunase gigabyţi de date… cu toate astea, în celelalte misiuni fusese mai mult o piesă din dotare decât un membru al echipei de oameni în mijlocul cărora lucra. Şi cu cât îşi dădea mai mult seama că fusese departe de a fi camaradul lor, cu atât dorea mai mult să devină om… până în momentul în care fusese trimis pe *Enterprise* şi unde îndrăznise să-şi exprime această dorinţă.

Şi nimeni nu râsese de el.

Până şi Will Riker cel care, uneori, era insensibil faţă de aspiraţiile lui către acele atribute ale umanităţii cum ar fi creativitatea, nici el nu râsese şi nu avusese această intenţie, nici măcar în ziua în care îl întâmpinase cu acel „încântat de cunoştinţă, Pinocchio!”.

Trebuise să caute în memoria computerelor de pe navă pentru a afla cine era acel Pinocchio şi îşi dăduse seama că Riker glumise numai, comparându-l cu personajul unei povestiri despre puterea magică a iubirii.

Iubirea fusese un subiect pe care Data nu avusese îndrăzneala să-l analizeze… deşi uneori se întreba dacă nu acesta era motivul pentru care îi fuseseră date tot mai multe misiuni. Picard îi lăsase mai multă libertate decât orice alt căpitan cu care lucrase şi,

când o folosise în scopuri proprii, nu fusese niciodată certat, cu excepţia ocaziilor în care curiozitatea îl împiedicase să-şi facă datoria. Îi era ruşine când îşi amintea cât de des se întâmplase asta – dar cum putea să reziste în faţa unei ocazii pe care nu o avusese niciodată?

Odată cu libertatea venise şi răspunderea. Data fusese uimit când înţelesese că misiunea lui pe *Enterprise* nu era în domeniul ştiinţific, nefiind ofiţer însărcinat cu cercetările, post pe care şi-l dorise dintotdeauna. Când se prezentase şi aflase că este al treilea la comandă crezuse mai întâi că e o greşeală a oamenilor. Cu siguranţă cineva introdusese un alt număr de serie.

Dar era adevărat – şi nu numai că devenise brusc un membru al structurii de comandă, post rezervat până atunci numai fiinţelor organice, dar, din când în când, căpitanul Picard îi încredinţa conducerea navei, la fel de firesc cum i-o încredinţa şi lui Riker.

Şi nimeni nu protestase…

Într-o asemenea atmosferă de acceptare, Data îşi făcu prieteni, prieteni adevăraţi, care îi împărtăşeau problemele şi succesele lor în loc să-l folosească pentru puterea lui deosebită sau pentru posibilitatea de a avea acces foarte rapid la date. Prieteni asemenea lui Geordi care îi spunea glume şi îl încuraja să facă orice activitate umană care l-ar fi tentat.

Şi prieteni asemenea Tashei Yar.

Când îl sedusese, foarte curând după începerea călătoriei lor, fusese încântat de alegerea ei, cu toate că aceasta se întâmplase sub influenţa virusului. Mai târziu, când îi ceruse „Nu s-a întâmplat niciodată!” fusese îndurerat şi acest incident limită progresul prieteniei lor pentru o vreme, cu toate că nu ar fi avut nimic care să dăuneze relaţiilor lor de muncă. Dar, de curând, Data ajunsese să recunoască sentimentul de jenă şi, având mai multă înţelegere, cu trecerea timpului, el şi Tasha deveniră din nou apropiaţi.

Ultima lor misiune împreună fusese pe Minos, planeta unde oamenii fuseseră distruşi de armele pe care le construiseră singuri. În această misiune Tasha şi Data deveniseră atât de apropiaţi încât se gândiseră să moară împreună. Această, experienţă sfărâmase şi ultimele bariere.

Tasha fusese ultima femeie cu care Data îşi exercitase

funcţiunile sexuale. Acum îşi dădea seama că o compară pe Nalavia cu Tasha. De asta prefera să nu se apropie de preşedinta Trevei, dacă acest lucru putea fi evitat. Deşi Tasha era intoxicată de un virus, plăcerea fusese reciprocă. Principala motivaţie a Nalaviei era, în mod clar, noutatea. Pentru ea, el nu era o persoană, ci o jucărie, un element exotic pentru plăcerile ei istovite.

Era un gând ciudat: cu un an în urmă, nu şi-ar fi dat seama că Nalavia e obosită, nici nu i-ar fi păsat.

Şi tot cu un an în urmă n-ar fi bănuit că ea se poartă cu un bărbat organic exact cum s-a purtat cu un android.

Când se apropie de camera lui, observă că sub uşa de la camera Tashei nu se vedea lumină. Probabil că dormea la ora aceea. Era păcat că oamenii trebuiau sa doarmă pentru a putea funcţiona bine. I-ar fi făcut plăcere să discute cu Tasha ultima lui descoperire.

Dar era momentul ideal pentru a încerca să aibă acces la sistemul de computere al Nalaviei. Nu avea nimic de făcut până la întâlnirea de dimineaţă cu Nalavia, când aceasta trebuia să-şi însoţească cei doi oaspeţi într-o vizită prin capitală.

Când Data se apropie, paznicul postat în apropierea camerelor ridică o privire ameţită, se încruntă, se întinse, îl privi surprins, apoi îşi frecă umărul drept cu măna strângă. Probabil că omul adormise în picioare şi acum îi amorţise umărul. Dacă adoarme în post s-ar putea să se mai întâmple, uşurându-i posibitatea lui Data de a se furişa până la un terminal. Deci, când trecu pe lângă paznic îi spuse „Noapte bună” şi deschise uşa camerei lui.

Paznicul se uită la el.

— Tu dormi? îl întrebă.

— Nu, îi răspunse Data cu o sinceritate automată. Ştia foarte bine să mintă atunci când situaţia cerea aşa ceva, numai că recunoştea mai greu decât oamenii asemenea situaţii. Dar… trebuie să mă reîncarc. „Lasă-l pe om sa creadă că poate fi liniştit o vreme”, îşi spuse el.

— Ei, să nu strici sistemul electric!

Oh, ce plasă complicată ţesem…

— Nu îl asigură Data, amintindu-şi sfaturile pe care le dădea Tasha ofiţerilor care formau echipele de cercetare: „dacă trebuie să minţiţi, spuneţi o minciună simplă”. Nu, am luat cu mine tot ce

aveam nevoie, spuse el.

— Oh, foarte bine! Atunci, noapte bună.

Data oftă liniştit şi închise uşa în urma lui.

Pentru a-i da paznicului timp să se relaxeze îşi schimbă uniforma cu una standard, apoi stinse lumina. Putea vedea şi pe întuneric – nu la fel de bine ca Geordi, dar razele simple infraroşu făceau ca totul în jur să se distingă ca în plină zi, în timp ce procesorul intern interpreta culorile.

După o vreme, crăpă cu grijă uşa, dar gardianul ridică privirea şi-l întrebă:

Aveţi nevoie de ceva, domnule?

— Nu, mulţumesc, răspunse Data.

Paznicul nu mai părea deloc somnoros.

— Te rog să nu laşi pe nimeni să mă deranjeze timp de patru virgulă şase ore, improviză el.

— Da, domnule, răspunse gardianul. Voi spune şi celui care va veni să mă schimbe.

Data se întoarse în cameră şi căută o alta ieşire. Tricorderul îl anunţase deja că, în jurul ferestrelor, exista un sistem de alarmă. Apartamentul era format dintr-o anticameră, un dormitor şi o baie. Singura uşa în plus era cea care dădea într-o debara şi care nu mai avea o altă ieşire. Sub covoare nu existau uşi ascunse.

Palatele nu trebuiau să aibă treceri ascunse? Se părea că numai în poveşti.

Baia avea sistem de apă curentă. Fereastra mică era opacă, dar încuiată bine şi echipată la rândul ei cu sistem de alarmă. Data se întrebă dacă fuseseră instalate special pentru el şi pentru Tasha sau dacă Nalavia găzduia „musafiri” care ar fi putut încerca să se furişeze sau să fugă. Dacă ar fi fost întrebată, probabil că ar fi spus că sunt puse pentru a-i proteja împotriva celor care ar fi vrut să intre.

Data examină toate punctele de îmbinare căutând în memorie tot ce ştia despre instalaţiile sanitare... Oricât de bune ar fi fost, ţevile mai trebuiau înlocuite, deci existau panouri de acces…

Întreaga podea a camerei de baie se ridică pentru a lăsa la vedere ţevile care intrau şi ieşeau din mica încăpere. Data se plecă şi începu să-şi facă drum printre ţevi spre zona din palat unde Nalavia îi întâmpinase. Probabil că centrul de comunicare şi informare se afla acolo.

Ascultă cu atenţie zgomotele de deasupra pentru a-şi da seama pe sub ce încăperi trecuse, ştiind că depăşise apartamentele afectate somnului când nu-i mai apărură în cale ţevile care duceau în camerele de baie.

În cele din urmă, ridică podeaua într-o toaletă mică ce deservea trei birouri. Nu exista niciun terminal al vreunui computer. Cu toate că uşa ce dădea spre coridor nu era încuiată, nu existau senzori ai sistemelor de alarmă.

Uşa se deschise uşor din clanţă. Afară nu era nimeni aşa că Data introduse un stilet găsit pe unul dintre birouri între uşă şi ramă pentru a nu se închide în urma lui şi porni pe coridorul pustiu, cu toate simţurile la pândă.

Doi gardieni stăteau în faţa uşii camerei computerului, iar uşa era asigurată de un păienjeniş de senzori pe care, cu ajutorul razelor infraroşii, îl putea detecta de la douăzeci de metri depărtare. Dar Data nu intenţiona să intre pe uşa aceea.

Acum, când ştia unde e camera computerului. Data se retrase fără zgomot în încăperea cu trei birouri, coborî din nou sub podeaua toaletei pe care o trase cu grijă în urma lui, apoi se târî cu grijă până când ajunse deasupra camerei computerului. Simţea căldura motorului de deasupra. Merse de-a lungul ţevilor până la următoarea toaletă, sperând că era de la camera computerului.

Aşa era. Dar era cineva lângă computer.

Cunoştea câteva zeci de modalităţi de a o aduce în stare de inconştienţă şi fără să-i facă vreun rău dar nu îndrăznea să rişte să se apropie de ea pentru asta. Dacă s-ar fi întors şi l-ar fi văzut, chiar dacă ar fi reuşit s-o oprească înainte să declanşeze vreo alarmă, n-ar fi putut să fie niciodată convinsă că adormise pur şi simplu în timpul lucrului, iar Nalavia şi-ar fi dat seama că Data avusese acces la computer. Data se întoarse în toaletă, unde aşteptă aproape o oră până când femeia stinse lumina şi plecă. Aproape imediat el se aşeză pe scaunul acum gol, umblând la sistemul arhaic al computerului până când găsi codurile de securitate, apoi şterse orice urmă a trecerii sale.

De vreme ce nu ştia ce altă persoană care nu avea somn ar fi putut apărea în orice clipă, Data nu rămase mult în încăpere. Alese una din frecvenţele ce se potriveau tricorderului său modern, îl adaptă frecvenţei respective, apoi şterse orice urmă a

trecerii sale.
Apoi se întoarse în apartamentul lui pe acelaşi drum. Puse la loc podeaua şi ieşi aproape imediat din baie până când îi trecu prin minte să se uite cum arată. Aprinse lumina, îşi adaptă vederea la spectrul uman… şi descoperi că era murdar.
Avea o uniformă de rezervă, fireşte – dar nu putea s-o pună pe cea de pe el în dulap, nici să ceară servitorilor palatului s-o cureţe fără riscul de a fi întrebat cum ajunsese într-o asemenea stare. Din fericire, uniformele Flotei Stelare erau aproape indestructibile şi puteau fi curăţate prin aproape orice metodă cunoscută, chiar şi cu apă şi săpun.
Data se dezbrăcă, intră sub duş şi se spălă şi pe el şi uniforma, pe care o lăsă în baie, unde avea să se usuce într-o oră, două.
Apoi îşi îndreptă toată atenţia către tricorder, tot timpul atent la eventualii paznici sau la alte persoane ce puteau avea acces la computer. Computerul Nalaviei era foarte vechi, cu o memorie limitată. Data nu putea scoate din el informaţiile la viteza normală, ci trebui să se încarce în ritmul lui. Într-un alt punct, cineva ceru acces la sistem pentru a verifica securitatea palatului şi Data îşi încetă cercetarea pentru a nu fi depistat.
Datele care apăreau cu atâta încetineală îi dădură timp lui Data să analizeze informaţiile pe care le primea. Ordinele Nalaviei date armatei, indicau faptul că „teroriştii” care le fuseseră arătaţi nu erau nici rebeli, nici armatele vreunui senior al războiului: chiar trupele Nalaviei comiseseră acele atrocităţi.
După ce stocă tot ce fusese înregistrat pe tricorder, Data avu nevoie de timp să analizeze. Se aştepta ca dimineaţa să vină vreun servitor să-l trezească şi de aceea se strecură sub pături ca să pară cât mai firesc celor care nu erau obişnuiţi cu androizii şi să adauge credibilitate minciunii referitoare la „reîncărcare”, în caz că ar fi fost deranjat înainte să-şi termine analiza.
Spre dimineaţă, Data ajunsese la o concluzie semnificativă: Nalavia minţea în aproape toate privinţele. Nalavia era departe de a fi preşedinta aleasă în mod democratic, aşa cum pretindea, era, dimpotrivă, crudă, dornică de putere – un tiran. Data nu reuşea să înţeleagă de ce oamenii nu se ridicaseră în masă împotriva ei.
Tocmai când începuse să sorteze datele într-o formă uşor de înţeles pentru Tasha, uşa se deschise şi în cameră intră un

servitor cu o tavă.

— Preşedinta Nalavia vă aşteaptă peste o jumătate de oră în sala de recepţii, domnule.

— Mulţumesc, răspunse Data automat.

Omul lăsă tava pe masă, descoperi câteva farfurii, apoi plecă. Data se ridică din pat, nu luă în seama mâncarea de care nu mai avea nevoie după ce gustase din curiozitate tot felul de mâncăruri cu o seară înainte, se îmbrăcă şi se duse să bată la uşa Tashei.

Paznicul de pe hol îi spuse:

— Tânăra doamnă a plecat deja, domnule.

Data simţi cum se încruntă. Nu era târziu; dacă Tasha se sculase mai devreme, de ce nu luase legătura cu el? Îşi atinse insigna care scoase ciripitul obişnuit, dar canalul nu se deschise. Totuşi, Tasha ar fi putut să-i bată în uşă.

— Mă întreb dacă şi-a amintit, îşi spuse el intrând în camera Tashei.

Totul era ordonat, aşa cum era şi firea Tashei. Patul făcut, obiectele de toaletă puse în ordine în faţa oglinzii.

Suspicios, totuşi, Data deschise uşa dulapului, unde erau agăţate rochia de casa şi două uniforme de fiecare zi.

Uniforma de gală nu era acolo.

De ce să fi purtat şi în dimineaţa aceea tot uniforma de gală?

Sau „o mai purta” şi nu „o pusese şi în ziua aceea”! Oare Tasha se mai întorsese în camera ei în seara precedentă? După ce petrecuse o noapte întreagă ocupat cu înregistrările referitoare la trădările Nalaviei, Data era în stare să o bănuiască de orice pe preşedinta de pe Treva.

Data verifică toată încăperea, dulapul, baia, sertarele toaletei. Nu putea să analizeze informaţiile pe loc. Pentru moment trebuia să se concentreze şi să alunge suspiciunile Nalaviei.

Părăsi încăperea spunând gardianului:

— Foarte bine, l-a luat cu ea... şi se îndreptă spre sala de recepţii.

Nalavia îl aştepta, dar nu era nici urmă de Tasha.

Preşedinta era într-o altă parodie de uniformă, de data asta în albastru. Îi zâmbi seducător lui Data şi îi spuse:

— Bună dimineaţa. Sper că te-ai odihnit bine. De cât somn ai nevoie, iubite android? Mai puţin decât noi, fiinţele organice,

bănuiesc.

— Mult mai puţin, răspunse el evaziv.

— Ah! Asta ar face unele lucruri interesante.

Dar Data refuză să ceară acces la datele privind flirtul.

— Unde este locotenent Yar? întrebă el brusc.

— A plecat din zori spre zonele noastre agricole, îţi aminteşti că şi-a exprimat interesul faţă de producţiile noastre.

Acceptând ajutorul ce-i fusese oferit de un desert făcut din laptele unuia dintre animalele de pe acea planetă, Data se prefăcu că acceptă povestea Nalaviei.

— Da, îmi amintesc. Îmi amintesc tot ce s-a petrecut în prezenţă mea.

Zâmbetul Nalaviei îngheţă numai puţin, apoi gânguri:

— Va trebui să, am grijă ce-ţi spun, nu-i aşa? Nu vreau să fac promisiuni pe care nu intenţionez să le ţin.

Îl testa. Să ceară să fie dus la Tasha? Ar putea fi închisă – iar Nalavia cunoştea puterea lui Data din acele înregistrări ale Flotei Stelare. Dacă ea îl închidea, ar fi avut grijă să nu poată ieşi. Dacă Tasha fusese îndepărtată pentru cine ştie ce motiv, întrebând de ea, Data n-ar fi făcut decât să arate că este suspicios.

Până când avea să fie sigur că Tasha e în pericol, cel mai bun serviciu pe care i-l putea face era să rămână în libertate şi să afle cât mai multe despre Treva.

— Ne-ai promis să ne arăţi oraşul, îi reaminti el. Chiar dacă locotenent Yar a ales un alt itinerariu, eu aş vrea, totuşi, să văd oraşul. *Şi poate să înţeleg câte ceva din ce se întâmplă aici.* Îşi luă cel mai nevinovat aer cu putinţă, acela garantat că-i va face pe oamenii mai sofisticaţi să ţipe la el dacă avea să îl păstreze mult timp pe faţă. Fusese o vreme când aceasta era singura modalitate de a-i influenţa pe humanoizi.

Nalavia nu ridică glasul. În timp ce priveau lumea prin maşina de teren transparentă, ea îi suportă curiozitatea copilărească referitoare la oraş şi la poporul ei şi asta timp de o oră. În cele din urmă nu mai avu răbdare:

— Să încetăm cu joaca, domnule Data. Aseară ai fost o cu totul altă persoană. Nu te mai juca de-a maşina umblătoare! Ai moduri mult mai interesante de a atrage atenţia.

Cel mai emoţionant lucru pentru el fu afirmaţia ei că s-ar preface a fi o maşină. Asta însemna că îl considera o persoană.

Dar apoi îşi reaminti cine, sau mai bine zis ce era ea. El nu-i spusese despre dorinţa lui de a fi om, dar o putuse afla de la Tasha?

— Nu e complet greşit, îi atrase atenţia cu cel mai rezonabil ton, să te referi la mine ca la „o maşină care umblă”. Oricum, având în vedere că sunt numai în parte mecanic şi am şi considerabil de multe componente organice…

— Prostii! spuse ea pe un ton imperios.

El clipi din ochi… „Prostii…?”

— Nu vreau nicio imitaţie de comportament vulcanian! Aseară erai o companie mult mai interesantă. Vreau să ştiu de ce te-ai schimbat!

De ce eu? De ce nu e aici Will Riker? El e cel care ştie cum să se poarte cu femeile frumoase, deştepte şi puternice!

Dar comandantul Riker era la mulţi ani lumină depărtare şi Data trebuia să facă ceva în acel moment. *Ce ar face Riker?* se întrebă el. Problema era că nu ştia ce se întâmplase în spatele uşilor camerei Beatei, pe Angel One şi în multe alte ocazii.

Nu! Stai! Ştia un lucru: Riker oferea întotdeauna câte un cadou femeilor – ceva rar şi foarte frumos.

Astfel încât spuse:

— Mă simt… mă simt foarte prost. Eşti o gazdă atât de amabilă, ne-ai oferit camere frumoase, mâncare foarte bună, iar eu n-am nimic să-ţi ofer în schimb.

Ea zâmbi lasciv.

— Îmi vei oferi ceva în schimb, domnule Data, chiar în seara asta, cred că după ce ne vom întâlni cu membrii cabinetului meu.

În disperare de cauză, el acţionă programul referitor la flirt:

— Ah, dar asta va fi o plăcere şi pentru mine, doamnă preşedinte. Eu vreau să-ţi ofer ceva special, ceva la fel de frumos ca dumneata, ceva numai pentru dumneata…

— Ce gând minunat! spuse ea, dar am tot ce mi-aş putea dori din bunurile materiale. Voi accepta gândul în locul darului.

Apoi, spre uşurarea lui Data, după un moment de gândire, Nalavia schimbă deliberat subiectul.

Cu un oftat trist, cu privirea îndreptată spre furnicarul oraşului, ea spuse:

— Există un dar pe care mi l-ai putea oferi – să convingi Flota Stelară să-mi ajute poporul.

Şi, în momentul în care ea oftă din nou, Data fu în stare să-i răspundă cu cea mai mare sinceritate:

— Oh, da, doamnă preşedinte, poţi fi sigură că voi încerca.

Data era atent la fiecare amănunt. Cu toate că era capabil să facă două lucruri dintr-odată, numai unul dintre ele îi ocupa conştiinţa imediată. Astfel, în timp ce îi făcea curte Nalaviei, putea să pună foarte bine procesorul de date să indexeze materialul pe care îl stocase în timpul nopţii pentru ca, mai târziu, să aibă acces la materialul astfel organizat încât să aibă mai mult sens.

Se întoarseră spre palat să ia masa cu reprezentanţii victimelor „raidurilor teroriste”. Lui Data îi era milă de cei care avuseseră prieteni şi familii ce fuseseră omorâţi sau schilodiţi, cu toate că Nalavia pusese la cale aceste atacuri. Era clar că oamenii nu ştiau asta.

Era singura posibilitate a lui Data de a întâlni şi alţi trevanieni în afară de personalul care servea palatul, fiindcă în timpul plimbării prin oraş nu coborâseră niciodată din maşină. Erau doi purtători de cuvânt din partea victimelor teroriştilor şi opt persoane care fie fuseseră rănite, fie avuseseră rude omorâte. Data era uimit de faptul că victimele nu erau furioase şi nici îngrijorate. Erau numai trişti şi vorbeau cu iubire despre cei pe care îi pierduseră, deşi nu păreau interesaţi să arunce vina asupra cuiva sau să ceară vreo lămurire. Data ar fi dorit ca doctor Crusher sau consilierul Troi să fi fost acolo, fiindcă el nu putea să-şi dea seama dacă acele reacţii erau nefireşti sau obişnuite pentru trevanieni.

După masă, Data vorbi separat cu câţiva oaspeţi, dar chiar şi atunci când îşi spuneau durerea, se simţea o undă de tristeţe distantă, de parcă n-ar fi reuşit să aibă tăria de a suferi cu adevărat. Purtătorii de cuvânt erau puţin mai altfel. Păreau încântaţi că Nalavia dădea compensaţii în bani clienţilor lor şi erau încredinţaţi că guvernul va preveni alte asemenea tragedii.

Data venise pregătit pentru o sesiune dificilă în care să încerce să explice de ce Prima Directivă nu permitea Flotei Stelare să vină şi să-i omoare pe cei care îi făcuseră pe aceşti oameni să sufere atât de mult. Dar întrebarea nu fu pusă de nimeni. Mai târziu o întrebă pe Nalavia:

— Oamenii ăştia sunt în stare de şoc?

— Oh, nu… Nu, domnule Data. Sunt membri ai vechii clase de ţărani. Cu toate că le dăm educaţie, cu toate că viaţa lor e mult mai bună decât înainte, va fi nevoie de mai multe generaţii ca să ajungă la un alt nivel de sensibilitate. Până atunci, trebuie să-i apărăm ca pe nişte copii ce sunt.

El se prefăcu că-i acceptă explicaţia şi se prefăcu chiar interesat să viziteze o şcoală din apropiere, cu toate că ar fi preferat să rămână la palat. Era îngrijorat de absenţa deja îndelungată a Tashei. Oare colega lui fusese într-adevăr trimisă într-o vizită sau i se întâmplase ceva mult mai rău?

Cel puţin, în după-amiaza aceea Nalavia trebuia să se întâlnească cu consilierii. Data era liber să acţioneze programul automat în timp ce mintea i se concentra asupra informaţiilor pe care abia apucase să le sorteze în timpul nopţii.

Copiii erau fascinaţi de Data şi foarte repede reuşiră să nu mai fie speriaţi sau sfioşi. Data reuşi să-şi dea seama că acei copii reacţionau aparent normal. Poate că Nalavia avea dreptate, poate că ideea de clasă era atât de adânc înrădăcinată în societatea trevaniană încât numai copiii mai puteau fi educaţi să nu ţină cont de aşa ceva.

Pe de altă parte, în timp ce copiii ţipau şi râdeau, niciunul dintre ei nu se mânia sau nu plângea. Coincidenţă? Informaţii insuficiente?

Îşi îndreptă din nou atenţia asupra megabyţilor informaţionali pe care-i luase din computerul Nalaviei. Multe dintre informaţii nu erau interesante – programul transportului public, date despre starea vremii, rapoarte asupra recoltelor, cotele de producţie – se pare că pe Treva se producea o substanţă narcotică şi datele arătau că o cantitate mică a fost exportată. Îşi aminti reclamele pe care le văzuse împreună cu Tasha, pline cu această substanţă, în băuturi, în inhalante, chiar şi în creme.

Poate că aceste substanţe erau motivul comportamentului ciudat al trevanienilor. Copiii păreau mai normali fiindcă nu foloseau aceste substanţe. Se concentra pentru o clipă asupra profesorului clasei pe care o vizita şi conduse discuţia astfel încât să poată întreba:

— Îi educaţi pe copii în aşa fel încât să nu folosească substanţe narcotice?

Profesorul păru complet uimit.

— De ce să facem aşa ceva? Substanţele astea dau bucurie vieţii – o plăcere meritată după o muncă bine făcută.

Repeta ca un papagal una din reclame fără să pară conştient de sursă.

Ghidul lui Data îşi luă în grabă rămas bun de la profesor şi intrară în altă clasă. Data jucă din nou rolul androidului prietenos, în timp ce se concentra asupra reclamelor cu narcotice. Erau imens de multe. Dar când cercetă şi cifra producţiei descoperi ceva neobişnuit: substanţele chimice reprezentau o industrie uriaşă, dar substanţa cu cea mai mare producţie era una numită „Riatin” care nu avea un buget de reclamă. Data reuşi să găsească cei mai importanţi deţinători de acţiuni ale companiilor care produceau acea substanţă – Nalavia şi câţiva membri ai cabinetului ei.

Probabil că, în forma în care era vândută oamenilor, substanţa avea o altă denumire. Dar nu, ea nu era vândută şi nici exportată. Filele conţineau locurile unde era produsă substanţa… şi aici informaţiile se încheiau.

Programul interior al lui Data era de o mie de ori mai eficient decât al computerului Nalaviei. Căută orice altă referire la Riatin, în orice altă filă – şi o descoperi în datele guvernamentale – Riatina era un purificator distribuit prin sistemele de apă curentă ale oraşului.

Deci nu era niciun mare mister. Şi totuşi… căută filele care conţineau formula chimică a Riatinei. Nu erau în datele guvernamentale, nici în cele de fabricaţie. Se părea că Treva nu avea un birou de brevetare, dar continuând căutarea cuvântului Riatină, îl găsi localizat în două file codificate astfel încât să nu fie văzute decât de Nalavia şi de încă două persoane.

Data citi formula, apoi începu să caute în propriile lui date efectul pe care o asemenea substanţă ar putea să îl aibă asupra organismelor humanoide de pe Treva. „Creează susceptibilitate la comenzile hipnotice şi suprimă emoţiile negative” îi spuse fila. „Nu creează dependenţă. Folosit în psihoterapie acţionează pentru a controla starea excesivă de mânie şi durere. Folosit în mod obişnuit – pentru învăţarea în somn. Nu are efecte secundare. Nu este recomandat să fie folosit o perioadă îndelungată.”

Folosirea pe termen îndelungat includea „lipsa stărilor

emoţionale, suprimarea tendinţei de revendicare. Lipsit de starea emoţională, subiectul îşi pierde încrederea în sine şi se întoarce spre surse externe în căutarea stimulilor mentali şi emoţionali. Dacă nu e supravegheat cu grijă, subiectul poate căuta stimuli chimici pentru a-şi produce stările de emoţie. Efectele secundare dispar din momentul în care nu mai este administrată Riatina”.

Deci asta era! Poporul Nalaviei nu era revendicativ şi nici agresiv fiindcă era drogat şi hipnotizat. Căutau în distracţiile video şi în narcotice sentimentele care lipseau vieţii lor practic moarte, în timp ce programele video le spuneau în ce să creadă, chiar dacă afirmaţiile de azi le contraziceau pe cele de ieri.

Trebuia s-o găsească pe Tasha! Nalavia putea s-o fi drogat şi pe ea până acum. De ce nu insistase să se ducă şi el să o urmeze în presupusa „vizită în agricultură”?

Nu. Atâta timp cât Nalavia credea că el nu bănuieşte nimic, Data rămânea liber. Dar dacă preşedinta nu o aducea înapoi pe Tasha până la ora prânzului, Data nu mai putea pretinde că nu e îngrijorat. Dar până atunci el trebuia să afle unde e Tasha şi să o salveze.

Flecări cu ghidul despre sistemele şcolare din Federaţie până când ajunseră înapoi la palatul prezidenţial. Acolo se scuză, „trebuia să se schimbe pentru masa de prânz”, şi se grăbi să intre în camera lui, nu înainte de a se asigura că Tasha nu era în camera ei.

În sfârşit, avea posibilitatea să controleze insigna. Nu avea nimic – doar că nu voia să funcţioneze. Tricorderul confirmă interferenţe externe cu semnalul.

După o oră, când era timpul să se ducă la masă, mascarada avea să ia sfârşit fiindcă Data nu se mai putea preface. Scuzele pe care i le-ar fi oferit Nalavia referitoare la lipsa Tashei nu puteau fi credibile. Disperat, pătrunse din nou în computerul Nalaviei, cu toate că acesta era folosit. Spera că, spionând prin intermediul tricorderului, nu va fi detectat şi ar avea date suplimentare referitoare la Tasha.

La un terminal se încheiau afaceri, la un altul se dădeau ordine militare. Terminalul principal al computerului nu era folosit în momentul în care începuse ascultarea... dar imediat recepţionă un apel „Droo”. Când Droo răspunse, cel care chemase spuse: „Ea e furioasă, Droo. Ai face bine s-o găseşti pe femeia aceea,

Yar!”

„Îţi spun că nu e nicăieri la sol!” răspunse Droo. „Probabil că a plecat fără să zică unde!”

„Să te ia naiba! E în joc...”

„E în joc capul tău, Jokane” îl întrerupse brusc Nalavia de pe linia ei personală. „Raportează patrulei pedestre care e în misiune şi, Droo, ai permisiunea de a folosi jumătate din armată, dacă e nevoie. Nu-l mai pot duce multă vreme cu vorba pe android. Aduceţi femeia înapoi până la lăsarea serii, altfel vei păzi o mină de gheaţă sau un asteroid. Dacă vreau să duc tratative cu Flota Stelară nu-mi pot permite să pierd unul dintre ostatici.”

Capitolul şapte

TASHA YAR FUSESE instruită de Flota Stelară. Înainte era sigură că nimeni nu o va putea ataca în timpul nopţii şi că uşa fusese într-adevăr blocată, nu încuiată încât să poată fi descuiată sau spartă. Acum era încuiată în camera lui Darryl Adin şi se convinsese că nu are nicio cale de scăpare.

Clădirea era din cărămidă, pe jos era parchet, din acela care se punea numai pe vremea când munca manuală era ieftină. Fără tricorder nu putea fi sigură dacă sunt senzori ascunşi, dar nu-şi putea imagina unde ar putea fi ascunşi, decât dacă părţi ale peretelui ar fi fost false. Piatra părea adevărată şi, atunci când o lovea, sunetul era plin. Ramele de lemn ale uşilor aveau patina reală a timpului şi nimic nu părea fals.

Nu era nicio fereastră; singurele uşi erau cele care dădeau spre hol şi una spre o baie primitivă dar funcţională. Singura oglindă, mică dar clară, era acolo, atârnată deasupra chiuvetei, dar poziţia ei nu-i permitea să vadă în dormitor, deci nu putea fi folosită pe post de spion.

Patul era făcut dintr-o saltea subţire pusă pe o ramă de lemn şi acoperită cu cearşafuri albastre de mătase. Yar luă de pe pat cearşafurile şi cercetă fiecare bucăţică de saltea, apoi făcu patul la loc. Nu era nimic care să-i poată fi de folos.

Ce sperau să afle spionând-o pe ea? Dare îi luase insigna. Nu putea să comunice cu Data. Dare îşi putea imagina că va face exact ce făcuse ea şi, în momentul în care devenea evident că nu poate ieşi, se va odihni pentru a înfrunta ceea ce avea să se întâmple de dimineaţa.

Nu exista niciun dulap. Era numai un cui de care atârna o rochie albastră dintr-un material moale şi o pereche de papuci moi dedesubt, pe podea. Yar hotărî să accepte invitaţia. Stătuse destul îmbrăcată în uniforma de gală, apoi mai şi dormise în ea.

Baia nu avea toaletă. Pe o poliţă de lemn erau un pieptene, o periuţă de dinţi, o perie de cap, pastă de dinţi, săpun, prosoape şi un tub de şampon. Pe ultimul îl recunoscu – şamponul preferat al lui Dare, făcut din ierburi de pe Rigel Şapte. Chiar şi acum făcea parte din parfumul lui personal. Îl recunoscu şi, în momentul în care îl mirosi, o cuprinse o undă de nostalgie.

Dar nu-şi putea îngădui să fie copleşită de amintiri. Darryl Adin era un trădător şi un criminal şi acum, din propria voinţă, un mercenar. Nu te puteai încrede în el mai mult decât în Nalavia. Tasha se temea că, împreună cu Data, fuseseră aruncaţi într-una din acele situaţii ambigue în care niciuna dintre părţi nu avea dreptate.

De vreme ce nu avea ce să facă până dimineaţă îşi îndepărtă toate gândurile din minte şi se culcă.

Ofiţerii Flotei Stelare – cei care călătoresc, în general – nu îngăduie trupului lor să aibă un ritm circadian fix, având în vedere că fiecare planetă vizitată are zilele şi nopţile diferite iar ei trebuie să se teleporteze în miezul zilei sau în miezul nopţii, pe timp de iarnă sau pe timp de vară. Yar dormi patru ore, apoi se sculă, făcu câteva exerciţii, un duş, se îmbrăcă şi aşteptă să vină cineva.

Nu după mult timp apăru Poet, foarte galant, să o conducă la micul dejun. În dimineaţa aceea nu mai era în uniforma de camuflaj, ci îmbrăcase o tunică galbenă deasupra unor pantaloni negri şi o cingătoare groasă, tot neagră. Nu părea să fie înarmat – acum, când se gândea mai bine îşi dădea seama că, în seara precedentă, nu văzuse vreo armă la vreunul dintre bărbaţi. Văzuse multe astfel de haine. Uniformele Flotei Stelare nu permiteau ascunderea vreunei arme, pe când tunicile largi, cămăşile şi jachetele pe care le văzuse aici puteau ascunde orice fel de fazer, blaster, cuţit sau praştie. Instructajul din cadrul Flotei Stelare făcuse ca Dare, ca şi ea de altfel, să fie expert în aproape toate armele cunoscute. Nu-şi făcea nicio iluzie că oamenii lui erau mai prejos decât el.

Să încerce să se elibereze? Ştia că Poet e mai puternic şi mai priceput decât părea iar ea nu cunoştea clădirea. Era oare un castel? Se hotărî să-l întrebe pe Poet.

— Exact, spuse el. Este castelul lui Rikan, centrul mişcării de rezistenţă împotriva Nalaviei. Mai târziu, o să te conducă cineva

să-l vizitezi. Se opri, făcând-o şi pe ea să se oprească şi să se întoarcă spre el. Lumina se reflectă în lentilele ochelarilor lui, făcându-i ochii imposibil de citit. Tu eşti aceea, nu? întrebă el suspicios.

— Aceea?

— Femeia despre care e vorba… Motivul pentru care el alege câte o blondă bine făcută pe care o lasă nemulțumită și se întoarce și el a doua zi la fel de nemulțumit. Un ofițer al Flotei Stelare! Întotdeauna am spus că Dare e un om însetat.

Văzând privirea ei uimită, el adăugă:

— Da, ştim cu toţii că Dare a fost în Flota, Stelară şi mai ştim cum s-au purtat cei de acolo cu el. Felul în care tu… Ochii lui se opriră asupra ei dezgustat. „Femeia mai curând plăcere cată/Să robească, şi nu să iubească”.

Deci Dare mai e încă supărat pe mine.

Restul drumului îl făcură în tăcere.

Micul dejun era servit într-una din cele mai frumoase încăperi pe care o văzuse vreodată Yar. Era una din multele încăperi ce dădeau spre fațada clădirii, cu fere din ceilalţi pereţi. La masa care se afla în mijlocul camerei ar fi încăput douăzeci de persoane, cu toate că în acel moment nu mâncau decât trei. Yar cunoştea numai pe unul dintre ei – pe Sdan.

Tapiţeriile faţa de masă de damasc, lemnul vechi şi frumos lustruit al mesei, porţelanurile şi tacâmurile din aur, toată această splendoare îi taie respiraţia lui Yar, împreună cu minunata privelişte ce se vedea dincolo de fereastră. Se imagină trăind acolo, mijlocul acelei naturi ce se îmbina perfect cu lucrurile atât de fine făcute de artişti şi artizani. Pentru o clipă nu putu decât să se lase copleşită de acel efect. Apoi redeveni eficientul ofiţer al Flotei Stelare şi se apropie de masă.

Cei doi necunoscuţi erau un bărbat şi o femeie. Femeia părea umană. Avea piele măslinie şi păr negru, la fel de scurt ca al lui Yar şi strâns cu o batistă. Nu era nici drăguţă, nici frumoasă dar, chiar şi aşezată, emana putere. Purta o cămaşă fără mâneci, care lăsa să se vadă nişte braţe mai musculoase decât ale multor bărbaţi. Era în mod clar încă un mercenar din grupul lui Dare.

Dacă femeia era ciudată, bărbatul era provocator. Era fie uman, fie trevanian, destul de bătrân, avea părul alb, piele uşor zbârcită şi ochii azurii. Yar nu ştia care era stadiul de îmbătrânire

al trevanienilor dar, pentru un om, ar fi fost trecut bine peste optzeci de ani. Cu toate acestea, se ţinea drept, avea ochi vii şi, în momentul în care ea se apropie, se ridică în picioare, făcând cu multă uşurinţă toate gesturile unei galanterii demodate.

— Tu trebuie să fii Natasha Yar, spuse el. Eu sunt Rikan. Fii binevenită în Adăpostul Războinicilor, domnişoară Yar.

Traducătorul alesese termenul „domnişoară”, care nu mai era folosit nici în Flota Stelară, cu toate că se mai păstrase până cu un secol în urmă şi îl folosise pentru a traduce termenul folosit de trevanian. Foarte folositoare invenţie acel traducător universal care păstra chiar savoarea arhaică a limbajului trevanian.

— Sunt încântată să te cunosc, domnule, spuse Yar, oprindu-se în faţa mesei, dar mă întâmpini de parcă aş fi un oaspete când, de fapt, eu sunt prizonierul dumitale.

— Prostii, răspunse seniorul războiului. Eşti oaspetele meu. Te rog să iei loc. Servitorii îţi vor aduce micul dejun.

Yar rămase exact acolo unde se oprise.

— În lumea de unde vin eu, lord Rikan, oaspeţii nu sunt încuiaţi în camerele lor.

El zâmbi încântător, dezvelind nişte dinţi îmbătrâniţi, dar bine îngrijiţi.

— În cazul ăsta va trebui să mănânci ca să-ţi recapeţi forţele pentru cazul că vei încerca să scapi.

Yar privi în ochii bătrâni şi înţelepţi şi îşi dădu seama că el ştia perfect ce se petrecea în mintea ei, aşa că renunţă şi acceptă scaunul pe care i-l oferea Poet. Mâncarea avea un miros minunat şi avea un gust cu mult mai bun. Dacă ar fi rămas mai mult timp pe planeta Treva, mâncarea de acolo i-ar fi stricat cu siguranţă liniile trupului.

Rikan i-o prezentă şi pe femeia aflată la masă. Se numea Barbara.

— De fapt Barb, îl corectă ea. Nimeni n-are voie să-mi spună Barbara, cu atât mai puţin Babs! şi spunând aceste cuvinte aruncă o privire spre Poet.

— Ce este un nume? răspunse el. Un trandafir printre alte nume şi care miroase la fel de frumos.

Barb îşi arătă dinţii…

— Trandafirul *ăsta* are spini!

— Natasha, începu Rikan…

— Numele meu e Tasha, îl corectă Yar. S-ar putea să vină de la Natasha, aşa cum este trecut şi în primele date referitoare la mine, dar nici mama, nici femeia care m-a crescut nu mi-au spus altfel decât Tasha.

Barb spuse:

— Prietenul meu mai tânăr, Adrian – se auzi un mârâit din partea lui Poet care, ştia, probabil, că lui Dare nu-i place să i se spună decât pe numele ales de el. Ei bine, dacă Dare nu putea schimba obiceiul lui Rikan, atunci nimeni nu putea – nu crede că m-ai fi vizitat de bunăvoie, chiar dacă o invitaţie ar fi putut trece prin sistemul de securitate al Nalaviei.

— S-a înşelat, spuse Yar cu fermitate. Dacă aşa-zişii seniori războinici terorişti ne-ar fi invitat, Data şi cu mine am fi făcut toate eforturile să venim.

— Data… androidul?

Deci Rikan înţelegea ce este Data, Yar era convinsă că şi Dare înţelegea, era numai ironic când se referea la Flota Stelară.

— Da, Data este un android, dar asta nu înseamnă că nu este o persoană.

— Adevărat? Aş vrea să-l cunosc.

— Dacă ai să mă mai ţii mult aici, vei avea cu siguranţă ocazia, îi răspunse Yar cu convingere.

O altă voce o întrerupse. Venea din spatele ei.

— Sunt convins că acest computer pe picioare poate descoperi locul unde eşti, dar nu va putea intra până la mai mult de zece kilometri în interior.

Yar se întoarse, îl văzu pe Dare care intrase şi care acum se aşezase pe scaunul din faţa ei. Spuse:

— Va reuşi dacă va hotărî că e cea mai bună soluţie. Nu mai continuă fiindcă atenţia îi fu atrasă de altceva. Dare nu intrase singur; era cu o femeie şi se purta ca şi când locul ei ar fi fost acolo. Dare îi trase scaunul alăturat cu un gest foarte firesc.

— Aurora, se adresă el femeii, ţi-o prezint pe locotenent Tasha Yar. Tasha, consilierul meu tactic, Aurora.

Aurora era o femeie uimitoare, care părea să fie numai cu puţin mai în vârstă decât Yar, dar o făcea pe aceasta să se simtă ca un copil în comparaţie cu încrederea de sine a celeilalte. Când o priveai a doua oară descopereai că nu e frumoasă, nici măcar drăguţă, dar avea ţinuta regală a celor născuţi nobili.

Părul îi era negru, cu şuviţe roşcate datorate aceluiaşi soare care făcuse să-i apară pistrui pe obraz. Ochii erau căprui, catifelaţi, aproape vulcanieni în profunzimea lor. În rest, luată pe bucăţele, era o femeie obişnuită: obrajii puţin prea rotunzi, maxilarele puţin prea drepte, nu era grasă, dar nici suficient de slabă pentru a fi asemeni unei sălcii şi nici nu avea pieptul suficient de mare pentru a se spune despre ea că este voluptuoasă. Cu toate astea, îmbrăcată foarte elegant, cu o jachetă de culoarea cireşii pusă deasupra unei bluze albe de satin şi a unor pantaloni negri o făcea pe Yar să se simtă… şi-l imagina pe Data care ar fi descoperit cuvântul „vulgară” în banca lui de date… neglijentă chiar şi în rochia uniformă. *Mai ales* în rochia uniformă, care era total nepotrivită pentru micul dejun.

Aurora îi aruncă o privire lui Yar spunând:

Sunt încântată să te cunosc, Tasha. Dare mi-a spus că eşti deosebit de pricepută în luptă. Sper că te vei lăsa convinsă să ne ajuţi.

Era ultimul lucru la care se aştepta Yar. Se încruntă privi spre Dare, apoi spre Rikan.

— Să vă ajut pe *voi?*

Rikan spuse:

— Ştiu ce ţi-a spus Nalavia. Am văzut şi noi filmele acelea îngrozitoare în care oameni nevinovaţi erau atacaţi şi copiii omorâţi. Toate astea le pune în cârca mea şi a celor care luptă împotriva tiraniei.

— Data şi cu mine ne-am dat seama că acele raiduri nu erau reale, spuse Yar. Sau în orice caz, montate aşa cum au fost montate şi datele referitoare la mine la Data şi chiar cele referitoare la Flota Stelară. Sper ca Dare v-a spus că nu e o flotă de război.

Întoarse privirea spre fostul ei iubit, care stătea pe scaunul din faţa ei fără să spună nimic. În dimineaţa aceea era îmbrăcat ca şi în seara precedentă, numai că bluza era dintr-o mătase neagră, cu model auriu pe buzunarul de la piept al jachetei, care în dimineaţa aceea era ceva mai strâmtă, era brodat cu fir argintiu un simbol: un coif stilizat. Yar îşi dădu seama că era un coif asemănător celor purtate de cavalerii medievali de pe Pământ. Cavalerul de Argint!

Rikan răspunse întrebării lui Yar.

— Mi-a spus că Flota Stelară nu face un lucru de care m-am temut eu şi anume să accepte invitaţia acuta de Nalavia, să vină aici şi să ne distrugă mişcarea de rezistenţă pentru ca, apoi, să se întoarcă şi împotriva Nalaviei, să o distrugă şi să pună stăpânire pe planeta noastră.

— Nu – cu siguranţă trebuie să ştiţi că şi una şi alta sunt împotriva regulamentelor Flotei Stelare şi a legilor Federaţiei.

Bătrânul aprobă din cap.

— Aşa mi-am închipuit şi eu din cercetările pe care le-am făcut cu mulţi ani în urmă. Atunci când Treva a cerut să fie primită în Federaţie, eram membru al Consiliului. Dar, între timp, Nalavia a venit la putere şi a contrazis tot ce aflasem noi. Datele aduse arătau că Federaţia supune alte planete, făcând din ele protectorate, făcându-le să creadă că ar fi în siguranţă, apoi anexându-le şi luându-le produsele şi resursele naturale. Apoi, când planetele nu mai puteau produce suficient pentru a mulţumi lăcomia Federaţiei rămasă fără niciun fel de resursă, sunt abandonate iar oamenii lăsaţi să moară de foame.

Tasha era îngrozită.

— Dare…

— I-am spus că nu este adevărat, răspunse el. Federaţia are şi ea greşelile ei, printre care şi minciuna… există atâta abundenţă de tot ce vrei încât oamenii devin slabi prin indulgenţă. Nimeni nu trebuie să mai lupte pentru supravieţuire – şi, fără luptă, nu mai există putere.

— Dare, spuse Tasha, propria ta tărie neagă cele afirmate acum.

— Asta corespunde mai mult cu cele văzute de mine, cu ani în urmă, când am vizitat Federaţia – dar, cum n-am văzut decât patru planete, n-am putut fi păcălit.

Sdan vorbi pentru prima oară:

— Ea spune adevărul. Federaţia nu are gânduri rele; are numai propriile ei probleme cu oamenii care nu-şi găsesc locul în nişele specifice.

— Ce vrei să spui? întrebă Yar. Sunt atâtea lumi atât de diferite, atâtea culturi, şi ele atât de diferite… Cum poate cineva să fie atât de diferit şi totuşi să nu-şi găsească locul undeva?

Barb mormăi batjocoritor. Sdan se încruntă sardonic.

— Încearcă să fii o amestecătură de vulcanian, uman, romulan,

orionian şi poate şi niţei alderbaranian, îi spuse el, şi o să vezi că e greu să te adaptezi undeva.

Acum ştia de ce nu se purta ca un vulcanian, aşa cum părea a fi.

— Ai încălcat legea Federaţiei, Sdan?

— Numai familia mea. N-am îndurat învăţătura, nu pot să stau tot timpu' închis, să văz viaţa numa' printr-un computer. Îs dintr-o familie de matematicieni, cercetători, doctori, oameni de ştiinţă – da' se pare că m-am aruncat în partea lu' stră-străbunicu'. El era un neguţător liber, uman, însurat cu o femeie de pe Orion de la care se pare că ne vine toată vigoarea. Râse înfundat. Multă vigoare, din câte se pare. Am trei fraţi şi cinci surori şi numai Marea Pasăre mai ştie câţi veri or mai fi pân lumea toată. Toţi îs mari învăţaţi. Da' eu nu. Eu am nevoie de aventură, altfel simt că mor.

— Asta-i o prostie, spuse Poet.

— Ce părere ai despre Flota Stelară? îl întrebă Yar.

— Prea multe reguli, răspunse el. Regulile au fost făcute ca să fie încălcate – dar Flota Stelară nu gândeşte aşa.

— Deci, te-ai alăturat lui Dare considerând că vei face o carieră încălcând cea mai importantă dintre legi, spuse Yar, cu privirea aţintită spre fostul ei iubit.

Dare se prefăcea a fi foarte concentrat asupra unui fruct pe care îl curăţa de coajă, dar când auzi acele cuvinte, puse fructul pe farfurie şi privi peste masă spre Yar.

— În ce mă priveşte, eu n-am încălcat niciodată Prima Directivă. Toţi au venit aici pur şi simplu fiindcă au fost invitaţi şi niciunul dintre noi nu s-a dus pe vreo planetă primitivă unde prezenţa noastră ar fi schimbat evoluţia culturii băştinaşe.

— Vrei să spui că nicio cultură primitivă nu are mijloacele necesare pentru a-ţi plăti preţul, spuse Yar mânioasă.

Ceva se întâmplase cu temperamentul înflăcărat al lui Dare. Acum părea să mocnească, deşi, chiar şi aşa nu mai putea produce multă căldură.

— E adevărat.. Sunt plătit foarte, foarte bine… şi merit fiecare bănuţ. Dar sunt anumite lucruri pe care nu le-aş face oricât de mare ar fi preţul. Zâmbetul se transformă într-un rânjet care arăta mulţumirea de sine. Gândeşte-te, Tasha: cine de pe Treva îmi poate oferi un preţ mai mare, Rikan sau Nalavia?

— Care dintre ei ţi-a făcut o ofertă? pară ea.

El râse, un râs asemănător unui lătrat, dar acum, umorul lui era la fel de artificial ca al lui Data.

— Rikan, recunoscu el.

Aurora vorbi:

Ne-am fi putut adresa Nalaviei cu o contraofertă, sau l-am fi putut refuza pe Rikan, aşa cum i-am refuzat pe alţii de când sunt împreună cu Dare. Dar ne-a fost clar, în momentul în care am cercetat situaţia de aici, că Nalavia este un tiran care trebuie oprit cât mai e vreme.

Rikan clătină capul cu tristeţe.

— E prea târziu. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu spiritul independent al locuitorilor de pe Treva. Oamenii de la ţara îl mai au încă – dar cei care se complac luxului şi vieţii uşoare de la oraş nu se mai gândesc decât la mâncare bună, la paturi moi, la băutură tare şi distracţii. Se încruntă. Nalavia face narcoticele foarte ieftine, şi oamenii îşi petrec timpul rămas după orele de muncă într-o stare de visare. Nimeni nu mai face sport, cu excepţia atleţilor profesionişti. Oamenii nu se mai duc la meciuri, privesc totul la video. Natasha, aceste schimbări au avut loc numai în trei ani, după ce Nalavia şi-a întărit puterea. Mai întâi a suspendat drepturile civile, apoi alegerile libere. Am crezut că poporul se va răzvrăti – dar se pare că numai celor din afara oraşelor le pasă. Aşa că am trimis după ajutoare.

— De ce n-ai cerut ajutorul Federaţiei? întrebă Yar.

— Eu nu mai reprezint guvernul de pe Treva. La ultimele alegeri am fost eliberat din funcţie împreună cu toţi ceilalţi membri ai corpurilor legislative care s-au opus planurilor Nalaviei. Eforturile mele personale de a lua legătura cu oficialităţile Federaţiei s-au lovit de amânări birocratice şi, în cele din urmă, de refuzuri. Când m-am întors acasă m-am trezit acuzat de a mă fi amestecat în acţiunile guvernului liber ales şi mi s-a ridicat paşaportul.

Urmă o pauză, după care Barb spuse:

— Ce n-o să vrea să-ţi spună e faptul că a petrecut două luni într-una din închisorile Nalaviei. Woulda ar fi murit acolo dacă nu l-ar fi ajutat să scape câţiva oameni ai lui. Am fost şi eu în asemenea închisori – şobolanii trăiesc mai bine. În ziua aceea am eliberat câţiva prizonieri politici şi acum toţi lucrează pentru noi.

— *Noi?* întrebă Yar. Tu eşti de pe Treva? Credeam că eşti unul din oamenii lui Dare.

— Oh, Barb e una din… banda mea, pronunţă Dare cuvântul pe care Yar îl evitase cu diplomaţie. A considerat pătrunderea prin închisori ca o datorie proprie atunci când noi aveam alte misiuni de îndeplinit. Dintre noi toţi, Barb e mai puţin tolerantă când e vorba de inactivitate. Nu mă interesează cu ce altceva se mai ocupă atâta vreme cât nu lipseşte multă vreme, cât nu este omorâtă şi nu suntem noi pedepsiţi din cauza ei. Ea a venit cu invitaţia lui Rikan şi cu un raport asupra celor văzute pe Treva. Drept urmare, iată-ne!

Yar nu se mai încredea în instinctele ei referitor la Darryl Adin, dar Rikan părea să fie sincer. În plus, văzuse şi ea emisiunile video şi reclamele pentru narcotice. Instinctele îi spuneau cu mare siguranţă să nu aibă încredere în Nalavia.

— Încep să vă cred. Lăsaţi-mă să mă întorc la palatul Nalaviei – e foarte departe de aici, nu-i aşa? Daţi-mi înapoi insigna ca să pot lua legătura cu Data şi mă voi gândi la o soluţie de intrare în palat. Ah! Garda adormită…

— Nu era adormit, îi fuseseră anihilaţi centrii nervoşi.

— Nu contează. Voi pretinde că paznicul din dimineaţa aceea dormea atunci când am ieşit să alerg. Dacă unul dintre voi îmi poate împrumuta nişte haine care pot trece drept echipament de sport, voi trece dincolo de perimetrul de apărare în timp ce Data ar crea o diversiune. Dar trebuie să ne grăbim, altfel va fi prea târziu să pretind că am ieşit să alerg. Data şi cu mine vom încerca să intrăm în computerul Nalaviei, dacă el n-a făcut-o deja, pentru a afla ce se întâmplă cu adevărat. Dacă îmi daţi o frecvenţă pe care să vă pot contacta…

— Şezi, Tasha, spuse Dare hotărât.

— Dar nu mai e timp…

— *Şezi!* Nu vei pleca nicăieri şi nu vei lua legătura cu androidul!

— Oricum nu poţi s-o faci, adăugă Sdan. Insigna ei n-are nimic. Frecvenţele Flotei Stelare sunt bruiate.

— *Dacă* e aşa, spuse Yar, Data va verifica. E cu atât mai important să mă întorc…

— N-ai să te întorci! Eu am o misiune de îndeplinit aici şi nu voi abandona fiindcă tu sau androidul tău veţi raporta Flotei Stelare

locul unde mă aflu. Nu vei pleca nicăieri, Tasha, până când nu crezi tot ceea ce-ţi spun şi mă sprijini să-l ajut pe Rikan… sau până nu-mi duc misiunea la capăt fără ajutorul tău, plec de pe Treva şi scap de jurisdicţia Flotei Stelare.

Locotenent comandant Data verifica încă o dată frecvenţele pe insigna lui de comunicare. Numai paraziţi. Cu toate că era convins că Nalavia bruiază frecvenţele Flotei Stelare, *putea* să fie şi o furtună ionică în apropierea Trevei.

Oricare ar fi fost motivul, n-avea cum să ia legătura cu Tasha şi nici nu putea ajunge la staţia radio mult mai puternică de pe navetă, pentru a trimite un mesaj către *Enterprise.*

Deci, Nalavia îi considera pe Data şi pe Tasha ostatici… şi pierduse urma Tashei. Acesta era ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat Data. Îşi imaginase că Nalavia o închisese în vreo temniţă pe Tasha. În timp ce lucra la insignă, Data lăsase circuitul tricorderului deschis pe centrul de comunicaţie al Nalaviei sperând să afle vreun amănunt despre soarta Tashei. Din toate poruncile date de Nalavia reieşea îngrijorarea şi teama dar niciun indiciu referitor la locul unde s-ar fi putut afla Tasha.

Dar unde să se fi dus Tasha? Şi de ce nu-i lăsase un mesaj lui Data? Sau… îi lăsase?

Traversă coridorul spre uşa de la camera Tashei numai de ochii gardianului.

— Nu s-a întors încă.

— Ciudat, spuse Data. Peste o oră va trebui să luăm masa în cabinetul membrilor.

— Poate că s-a stricat maşina de teren, îi sugeră omul din gardă.

Era altul decât cel din seara precedentă. Spera că nu se va arăta suspicios:

— Trebuie să iau ceva de la locotenent Yar, n-o să se supere, şi, spunând acestea, intră în cameră.

Tricorderul Tashei dispăruse. Desigur, oamenii Nalaviei cercetaseră camera în timp ce preşedinta îl ţinuse pe Data ocupat. Dacă ea îi lăsase acolo vreun mesaj, acesta ar fi fost codificat, astfel încât nimeni să nu-l poată citi – dar nici el nu-l putea citi dacă nu avea tricorderul.

Dar el fusese în camera aceea de dimineaţă, deci fusese

înainte de a fi cercetată, deci după ce altcineva descoperise dispariţia Tashei. Orice urmă ar fi existat, acum era ştearsă de cei care căutaseră, chiar dacă puseseră cu mare grijă lucrurile la loc, cu excepţia tricorderului.

Data păstrase în memoria lui de date felul în care arăta camera de dimineaţă. Amintindu-şi că spusese gardianului că vrea să ia ceva, luă peria de lustruit pantofi a Tashei şi se întoarse în camera lui fără să-l vadă paznicul, fiindcă nu avea de gând să stea prea mult acolo.

Grăbit, revăzu imaginile din camera lui Tasha, aşa cum era de dimineaţă. La o primă privire, nimic… Stai! Scaunul de la uşă era? într-o poziţie ciudată. Privi spre covor, şi văzu urma piciorului, unde stătuse seara şi o urmă discretă, acolo unde scaunul fusese mutat din loc.

Un om ar fi trebuit să se aplece şi să examineze covorul cu un echipament special. Data era capabil să mărească, fără să fie în locul respectiv, orice centimetru ar fi dorit. Erau acolo urmele a trei pantofi diferiţi – ghetele de la uniforma Tashei, o urmă aparţinând unui bărbat sau unei femei, cu un picior mai mare, care se plimbase prin toată camera şi altă pereche de paşi aparţinând cuiva foarte greu pentru marimea picioarelor şi care stătuse lângă uşă cu spatele la perete.

Imediat, în faţa uşii, urmele picioarelor lui Data care trecuseră peste semnele lăsate de o luptă – multe urme de paşi în unghiuri diferite şi alte urme lăsate de părţi ale trupului care atinseseră podeaua. Covorul păstra urme mai bune dar, acum, când ştia ce caută, Data le găsi. Tasha se luptase cu doi duşmani care se ascunseseră în camera ei, aşteptând-o. De ce nu auzise paznicul?

Pentru că făcea parte din acel complot? Nu, Tasha nu era în mâna Nalaviei.

Fusese plătit? Părea puţin probabil. Mânia Nalaviei te făcea să renunţi la acest risc.

Fiindcă, fie nu era în post, fie nu era conştient. Data îşi reaminti momentul întoarcerii sale din seara precedentă. Paznicul părea că abia se trezise şi îşi masa gâtul.

Dacă fusese drogat, probabil că îşi pierduse cunoştinţa. Dacă fusese lovit la cap, ar fi avut dureri. Dar o durere la gât, acolo unde începe umărul…

Fusese adormit de înţepătura unui vulcanian, ceea ce lămurea

şi persoana mai grea din camera Tashei Dar… Un vulcanian? Pe Treva? Fără ştirea Federaţiei? Oh, nu… te rog, nu un romulan!

Nu era momentul speculaţiilor inutile. Un vulcanian şi probabil un humanoid o răpiseră pe Tasha. Nu erau oamenii Nalaviei, ceea ce însemna că nu era în preajma castelului. Ori era ascunsă în oraş, ori fusese dusă în altă parte. Asta depindea de persoanele care o răpiseră.

Era numai o singură posibilitate: duşmanul Nalaviei, seniorul războiului, Rikan. Avea o fortăreaţă, undeva spre est. Data ştia din datele luate din computerul Nalaviei. Era prea departe ca răpitorii ei s-o ducă pe jos. Deci folosiseră fie o maşină de teren, fie o avionetă.

Data nu avea o maşină de teren, dar avea o navetă… care stătea pe aerodromul oraşului.

Chiar dacă se înşela în privinţa celor care o răpiseră pe Tasha, tot avea nevoie de navetă pentru a informa nava *Enterprise* despre cele întâmplate. Călătoria n-ar fi fost zadarnică chiar dacă, odată aflat acolo unde avea controlul asupra zborurilor n-ar fi aflat decât direcţia unde a fost dusă Tasha.

Toate acestea nu durară mai mult de cinci minute. Peste patruzeci şi şase de minute Data era aşteptat la masă. Curând Nalavia avea să trimită pe cineva să-l însoţească – dar până atunci Data era hotărât să fie departe de palatul prezidenţial, pe urmele Tashei Yar.

Luându-şi fazerul şi tricorderul, Data plecă din nou pe sub podeaua camerei de baie, punând planşeul la loc pentru ca dispariţia lui să rămână un mister. Se îndreptă spre partea din spate a palatului, pe sub bucătărie unde, aşa cum se aştepta, găsi o deschidere. Se însera, moment foarte bun pentru a păcăli ochii oamenilor. În plină zi sau în plină noapte, în timp ce uniforma lui Data era un camuflaj destul de bun prin verdele şi cafeniul vegetaţiei tipice planetelor de clasă M faţa palidă şi mâinile l-ar fi dat de gol, cu toate ca le murdărise special pentru a nu fi văzute.

Trecând din nou pe imagine în infraroşu el se strecura folosind fiecare formă de vegetaţie şi evitând locurile deschise. Perimetrele de apărare erau primitive în conformitate cu standardele Flotei Stelare. Data urmări scanerele vizuale până când acestea se răsuciră şi atunci ţâşni printre ele. Sări peste

gardul sensibil la orice atingere şi o luă la fugă pe câmp.

Data nu putea să alerge mai repede decât cel mai rapid om, datorită formei trupului său. Dar avantajul stătea în structura lui anorganică – nu-l obosea şi nu-l obliga să încetinească sau să se oprească pentru a se odihni. Menţinu viteza de sprint de-a lungul întregului câmp, mişcându-se mai repede decât înaintaseră, la început, când fuseseră aduşi cu maşina de teren. Schimbă mai multe străzi pentru a evita zonele populate, dar harta pe care o luase din computerul Nalaviei îi arăta un drum mai scurt. Se opri numai atunci când fu obligat să lase maşinile să treacă.

În apropierea terenului de aterizare trebui să încetinească pentru că erau oameni în preajmă. Din nefericire, un android murdar era la fel de bătător la ochi în mulţime ca unul curat.

Începu să se târască numai prin locurile întunecate cu toate simţurile în alertă. Se părea că nu-i fusese descoperită încă dispariţia fiindcă naveta ar fi fost primul loc unde l-ar fi căutat. Găsi hangarul care nu era păzit. Era încuiat, dar nu trebuia să rişte să atragă atenţia cuiva folosind fazerul. Sub puterea degetelor unui android, orice broască se deschidea.

Dar naveta nu mai era.

Fuseseră multe momente în care Data dorise să fie uman, dar niciodată mai mult ca acum.

Ar fi trebuit să ştie!

Nu ştia unde putuse ascunde Nalavia naveta, dar era sigur că undeva pe câmpul de aterizare.

Ce era mai important? Să găsească naveta şi să trimită un mesaj către *Enterprise* care poate avea să-l primească abia peste câteva zile, sau să o găsească pe Tasha. Prietena şi camarada lui era, fără îndoială, în pericol. Prima datorie era să o salveze pe ea.

Numai că el avea numai… Cum spuneau umanii. O presimţire?

Nu, era o deducţie logică. Nalavia şi Rikan erau duşmani. Dacă Tasha nu era în mâinile Nalaviei atunci, conform legilor probabilităţii, trebuia să fie în mâinile lui Rikan.

Data privi avionetele aflate în apropiere, alese una mică şi rapidă, sparse broasca exterioară, porni sursa de energie conform unui set de unelte pe care le găsi înăuntru – despre care probabil că proprietarul nici nu-şi putea imagina măcar că ar putea folosi la aşa ceva – şi găsi accesul la computerul de bord. În câteva secunde află cine ar fi trebuit să fie şi făcu un plan de

zbor conform celui aflat la bordul avionetei. Se ridică de la sol şi urmă planul de zbor obişnuit al avionetelor, până când ieşi din raza senzorilor; se îndreptă spre est.

Sistemul de scanare al avionetei nu-l alertă asupra senzorilor de avertizare aflaţi în perimetrul exterior al teritoriului lui Rikan, dar aceştia îi fură arătaţi de tricorderul lui pe care îl cuplase la computerul avionetei. Era un sistem sofisticat, mult mai nou decât orice alt sistem din palatul Nalaviei, dar toate aceste sisteme aveau un punct mort în jurul proiectoarelor. Puţini piloţi umani ar fi putut manevra un avion străin într-o zonă atât de strânsă, dar Data se strecură cu uşurinţă şi îşi continuă drumul.

Fortăreaţa lui Rikan se ridica pe vârful unui deal cu pante abrupte. Data căută accesul la controlul computerizat al micului platou de aterizare… dar nu exista aşa ceva. Imaginea în infraroşu îi spunea că acolo existau însă oameni, gata să lupte împotriva oricărei nave care s-ar fi aventurat dincolo de perimetrul de apărare, dar şi gata să conducă prin semnale luminoase orice navă care era aşteptată.

Cum puteau să opereze în felul ăsta? Nu toate nopţile erau atât de senine. Fără un sistem de ghidare, micul platou de aterizare devenea inaccesibil celor mai mulţi dintre piloţi. Dar dacă acolo erau senzori pe care nici echipamentul de bord, nici echipamentul lui nu-i putea detecta? Oamenii stăteau sau se plimbau fără să fie conştienţi de prezenţa lui. Erau prea departe pentru ca până şi un vulcanian să poată auzi motoarele antigravitaţionale ale avionetei; stinsese toate luminile după ce trecuse de perimetrul de apărare.

Păstră distanţa, studiind clădirile şi terenul… şi naveta Flotei Stelare ascunsă într-un hangar din lemn… ascunsă pentru nişte ochi normali, dar nu şi pentru cei care vedeau în infraroşu. Deci nu Nalavia luase naveta, ci chiar răpitorii Tashei.

Lăsând impresia că Tasha plecase de una singură.

Sau… era numai o impresie?

Nu… Data văzuse semnele luptei, iar ea era un ofiţer prea bun pentru a pleca fără să-i raporteze. Prezenţa navetei era o dovadă că Data era pe drumu cel bun.

Dar mai erau oameni care urmăreau cerul şi chiar nişte arme, într-una dintre clădiri. Data nu îndrăznea să înconjoare castelul lui Rikan prea aproape. Trebuia să lase undeva avioneta şi să se

apropie pe jos.

Să urce pe jos.

Data găsi un luminiş în pădure unde lăsă avioneta, sub copaci, acoperind-o cu ramuri. Dacă el şi Tasha nu puteau recaptura naveta, ar fi avut un al doilea mijloc de transport.

Dar, mai întâi, trebuia să o găsească pe Tasha.

Pantele abrupte erau greu de urcat pentru umani, dar nu şi pentru un android. Data căută eventuale aparate de supraveghere, dar imaginile în infraroşu nu detectau nicio cameră de luat vederi, nicio raza şi niciun fel de alţi Senzori. Probabil ca Rikan anticipase un atac din aer. Aceste pante erau greu de cucerit printr-un atac al infanteriei.

Data ajunse, în cele din urmă, în vârful platoului şi văzu castelul printre copaci. Urcă mai departe, scoţându-şi fazerul în momentul în care se apropie de luminiş.

Şi, dintr-odată, fu prins din toate părţile, prins într-o plasă, legat şi ridicat în aer în strigătele răguşite ale celor care îl prinseseră.

Prins în plasă!

Îi trebuiră numai câteva secunde să-şi dea seama că o plasă din fibre naturale având aceeaşi temperatură cu pământul peste care fusese întinsă, fusese ascunsă sub frunze şi crengi. Atunci când a călcat pe ea, acesta s-a strâns în jurul lui. Clopoţeii prinşi de ea scoseseră acele sunete îngrozitoare când se mişcase.

Greutatea lui Data făcea copacii să se aplece şi mişcarea lor îl legăna încoace şi încolo.

Legat fără scăpare, Data stătea pe spate şi încerca sa-şi desfacă mâinile pentru a se elibera. Era uimitor de elastică, dar nu putea rezista puterii unui android.

Reuşise să facă o gaură mică în plasă, dar ar fi durat prea mult să facă o gaură suficient de mare pentru a se strecura afară. Trebuia să folosească fazerul.

Fazerul era pe pieptul lui şi nu reuşea să-l ajungă. Clopoţeii făceau zgomot la fiecare mişcare. Se apropiară cu armele îndreptate spre el.

Era înconjurat de şase oameni, bărbaţi şi femei înarmaţi cu fazere, disruptoare şi alte arme de mână. Unul dintre ei, de rasă vulcaniană, probabil acelaşi care ajutase la răpirea Tashei, se apropie de el.

— Am să iau eu fazerul... Şi să nu-ţi vină cine ştie ce idei, robotule! S-ar putea să mă omori pe mine, dar, legat aşa, prietenii mei or să pună repede mâna pe tine. Nu ştiu din ce-oi fi făcut, da' nu cred sa rezişti dacă trag cinci deodată în tine.

— Nu pot, recunoscu Data îngăduind omului sa-i ia fazerul. Era foarte furios că nu reuşise să scape mai repede din plasă... cu toate astea nu reuşea sa-şi dea seama cum ar fi putut să o detecteze. La lumina zilei, poate, dacă ar fi ştiut ce să caute. Patru dintre ei rămaseră cu armele îndreptate spre el, în timp ce doi îl eliberară. Apoi, rămaseră să pună la loc plasa, în timp ce ceilalţi îl conduseră la castel. Nimeni nu părea să se gândească că ar mai fi venit cu cineva. Se pare că îl aşteptaseră pe el, numai pe el.

Deducţia fu confirmată: una dintre femei se opri în faţa unui ecran mare alb. Apăsă un buton. Senzorii şi detectorii prinseră viaţă. Într-adevăr, îl aşteptaseră, ştiuseră că va păcăli o supraveghere obişnuită. În ultima misiune, aproape că fusese distrus de cele mai sofisticate arme care pot fi imaginate. Scăpase de toate aceste arme modeme... pentru a se dovedi vulnerabil în faţa unei simple plase.

Ce ironie! Era un sentiment uman pe care Data îl înţelegea acum foarte bine.

Fu dus la castel, prin mai multe coridoare şi holuri spaţioase, spre o serie de încăperi cu faţa spre deal. Focul ardea într-un cămin. Trei oameni se aflau în faţa lui, aparent discutând foarte liniştit.

Una dintre cele trei persoane era Tasha.

Nu părea să fie prizonieră. Stătea pe o canapea mică, cu picioarele strânse sub ea, privind flăcările în timp ce sorbea gânditoare dintr-o băutură turnată într-un pocal mic şi elegant. Purta o rochie lungă, de un auriu mai deschis decât cel al uniformei... prima dată când o vedea Data într-o rochie din ziua în care...

Tasha se întoarse în momentul în care grupul intră şi ochii i se măriră de uimire.

— Data! Ai păţit ceva?

— Nu, n-am păţit nimic, răspunse el dându-şi seama că îngrijorarea ei se datora murdăriei de pe el. Sunt mai mult trist. Venisem aici să te salvez.

— Da… Ei bine, e o problemă dacă e nevoie sau nu să fiu salvată, îi spuse ea. Lord Rikan, se adresă ea unui bătrân care stătea de cealaltă parte a căminului, el este colegul meu, locotenent comandant Data.

Bărbatul se ridică, înalt şi impozant în ciuda vârstei înaintate.

— Sunt foarte interesat să te cunosc, domnule Data. Sper să avem ocazia de a sta de vorbă. N-am cunoscut niciodată un android.

— Bună ziua, domnule, răspunse Data politicos, luându-şi privirea de la Tasha.

— Iar el, spuse Tasha întorcându-se spre bărbatul care stătea în spatele ei, în apropierea focului sprijinit pe poliţa căminului, cu chipul în umbră, el este Adrian Dareau, mai bine cunoscut ca…

Dar când Data îşi îndreptă privirea spre chipul bărbatului, pupilele i se deschiseră automat pentru a vedea clar chiar şi în penumbră. Cunoştea chipul din dosarele securităţii Flotei Stelare…

Neluând în seamă armele care erau încă îndreptate spre el, Data se apropie întrerupând-o pe Tasha, luând atitudinea de comandă.

— …mai bine cunoscut ca fostul comandant al Flotei Stelare Darryl Adin, continuă el, cel mai căutat criminal din Federaţie.

Data se simţi obligat să continue, oricât de lipsită de speranţă era încercarea lui:.

— În calitate de reprezentant autorizat al Flotei Stelare, te arestez, domnule, pentru vina de a fi evadat după ce ai fost găsit vinovat şi adus în faţa unei Curţi Marţiale. Ai fost învinuit de douăzeci şi una de crime, de conspiraţie şi de trădare împotriva Federaţiei Planetelor Unite.

— Data! spuse, cu glasul stins, Tasha.

Darryl Adin se uita pur şi simplu la el, uimit pentru o clipă… după care gura i se strâmbă. Ochii i se micşorară în momentul în care se uită la Data de sus în jos, se abţinu să nu râdă, apoi, îşi aruncă pur şi simplu capul pe spate şi dădu drumul unui râs nestăvilit.

Capitolul opt

TASHA YAR NU ştia ce făcuse Data în timpul primei ei zile de captivitate, dar era convinsă că Nalavia nu avea cum să-i ascundă lipsa. Se hotărî să-şi evalueze situaţia înainte de a hotărî care va fi prima mişcare.

După cel mai neplăcut mic dejun, Rikan se oferi să-i arate lui Yar castelul, explicându-i, în timp ce o conducea dintr-o încăpere în alta, cum se schimbaseră lucrurile pe Treva din momentul în care se născuse el, chiar în acel castel.

— Când am luat legătura cu alte planete, dacă voiam tehnologii avansate, medicamente şi tot confortul pe care acestea îl puteau oferi, trebuia să le dam ceva în schimb. N-am ştiut că asta avea să ne schimbe tot cursul vieţii.

Îi descrise lui Yar un sistem despre care ea învăţase în studiile de istorie şi sociologie şi care se repetase la infinit în întreaga galaxie. Unii guvernanţi, asemeni consiliului seniorilor războiului de pe Treva, au fost destul de înţelepţi să îşi dea seama că a oferi resursele naturale ale planetei echivala cu sinuciderea. Singura soluţie era industrializarea.

Pe măsură ce tehnologia se dezvolta, educaţia muncitorilor trebuia să ţină pasul cu ea, pentru a crea noi maşini sau pentru a putea lucra la ele. Odată cu educaţia a venit repede şi nemulţumirea şi insistenţa de a împărţi bogăţia pe care o creaseră.

Când poporul a câştigat puterea economică, imediat a cerut puterea politică. Guvernele au trecut de la tiranie la monarhie, oligarhie şi la multe variante ale guvernării de către popor.

— Pe Treva, spuse Rikan, noi, familiile domnitoare, am descoperit, cu uimire, că vieţile noastre nu erau mai proaste decât înainte. Cel puţin pentru aceia dintre noi care se plecaseră în faţa inevitabilului. Tatăl meu nu mai conducea prin dreptul

naşterii, ci pentru că fusese ales în noul Consiliu Legislativ unde, când a murit, i-am luat eu locul. Era la fel pentru toate marile familii. Puterea spadei fusese înlocuită de puterea votului – dar tot putere era.

Chipul lui se întrista pe măsură ce continua:

— Au fost şi unii care nu au vrut să renunţe la vremurile bune. Ei au făcut ceea ce mă acuză pe mine Nalavia: au ridicat armate şi s-au aşteptat să câştige prin forţă, împotriva celor care acceptaseră noile sisteme. Oftă. Tatăl meu spusese: „Nu poţi lupta împotriva viitorului”. A fost obligat să ridice armele împotriva unora dintre vechii lui prieteni. Ei l-au numit laş şi slab, dar se înşelau.

Ajunseseră pe balconul ce dădea spre prăpastia care forma un baraj natural de apărare a castelului.

— Se înşelau, repetă Rikan… dar Yar simţi ceva în vocea lui.

— Te îndoieşti de asta?

— Ei spuneau că nu-ţi poţi pune încrederea în oamenii simpli, pentru că sunt slabi, leneşi şi proşti. Seniorii războiului au murit în luptă, ca nişte bărbaţi, blestemându-i pe cei care se întorseseră împotriva lor! Gura i se subţie. Eram patru, patru care priveam spre viitor şi aveam încredere în oamenii noştri. Acum, toţi ceilalţi au murit.

Yar îşi aminti dintr-odată:

— Toţi membrii Consiliului Legislativ au fost omorâţi. Nu…?

Rikan aprobă din cap.

— Da, ceilalţi seniori ai războiului. Şi bănuiala a fost aruncată asupra mea, cu toate că, fireşte, nu era nicio dovadă. Eu sunt cel din urmă şi nu am copii. Când voi muri, pe Treva nu va mai fi niciun senior al războiului… iar eu am supravieţuit să văd împlinindu-se profeţia: oamenii au ales-o pe Nalavia iar acum, când acaparează puterea, se pare că nu le pasă! Atâta vreme cât au tot ce au nevoie pentru a trăi, plus distracţii şi narcotice, nu se mai gândesc la viitor! Slabi şi leneşi şi proşti.

— Atunci de ce lupţi? întrebă Yar.

Sunt zile când mă întreb şi eu acelaşi lucru, răspunse Rikan, şi nu reuşesc să găsesc răspunsul. Apoi mă duc printre ai mei, acolo, la ţară. Oamenii muncesc din greu, şi trăiesc bine şi atunci îmi spun, nu, Nalavia nu va reuşi să transforme aceşti oameni în sclavi! Nu atâta vreme cât mai am suflare şi putere, sau

mijloacele necesare pentru a-i ajuta în luptă.

— Şi aşa l-ai angajat pe Dare.

— Avea reputaţia că poate organiza un număr mic de oameni, la fel de eficienţi ca o armată.

Da, Securitatea Flotei Stelare îl învăţase aşa ceva

— Şi a reuşit?

— Da. Oamenii lui ne-au instruit, ne-au învăţat manevre dar au început aceste aşa-numite atacuri teroriste şi vina a fost aruncată asupra mea. Asta m-a costat un număr mare de partizani. Îşi întoarse spre Yar ochii azurii şi atât de ciudat de tineri, pe o faţă brăzdată de riduri. Natasha, aceste atacuri nu sunt opera lui Adrian sau a mea. Noi credem că sunt făcute de Nalavia însăşi pentru a ridica ura poporului împotriva noastră, dar nu avem nicio dovadă.

— Dacă este aşa, Data va afla.

— Data? Androidul are asemenea puteri?

Ea îi povesti despre prietenul şi colegul ei. Îi era uşor să-i vorbească lui Rikan… dar Dare, cel de acum, o făcea să se simtă prost. Toată dimineaţa se ferise din calea ei şi Yar începu să facă un plan de evadare acum, când cunoştea în mare arhitectura castelului.

Pentru o vreme li se alătură Poet, apoi Barb, şi Yar îşi dădu seama că, din momentul în care se putea descurca singură prin castel, nu avea să mai fie singură împreună cu bătrânul. La naiba! Dare era convins că ea va încerca să scape şi, cu toate că era voinic şi sănătos pentru vârsta lui, ea îl putea învinge cu uşurinţă. Ceea ce el nu putea să ştie era faptul că până când oamenii lui Dare nu începuseră să-l apere, ei nu-i trecuse nicio clipă prin minte să-l atace pe bătrânul senior al războiului… deşi îşi dădea seama că, aşa, pierduse cea mai bună şansă de a scăpa.

Nu trebuia să mai scape o altă ocazie… chiar dacă asta însemna să-l atace pe Rikan. Antrenamentul ei includea şi metode de a aduce pe cineva în stare de inconştienţă fără a-i produce vreun rău serios.

Spre deosebire de uniformele standard, rochia uniformă a lui Yar avea buzunare la pantaloni, acoperite de jacheta lungă, asemeni unei cămăşi – buzunare folositoare pentru a purta un pieptene sau o carte de credit într-o ocazie oficială. Ştia foarte

bine cum să păcălească pe cineva, chiar şi când acesta era Poet; nici Barb, nici Rikan nu observaseră că strecură o sculptură mică, dar grea, în buzunar, după ce o ascunsese mai întâi în mână. Greutatea ei era liniştitoare şi nici nu avea colţuri ascuţite care să provoace răni grave; cu o lovitură într-un punct bine ales putea să adoarmă pentru câteva ore bune.

Dacă voia să iasă din castel, trebuia să aştepte până rămânea în compania unei singure persoane.

Chiar înainte de amiază, Rikan şi Barb o lăsară în compania lui Dare. El o duse în camera în care se întâlniseră prima oară. Masa era, ca şi atunci, neacoperită. Yar remarcă nişte dulapuri aliniate la perete şi două suprafeţe strălucitoare care puteau fi ecrane, – cu toate că o asemenea tehnologie părea să nu-şi aibă locul în vechiul castel.

— Asta e camera unde punem la cale strategia noastră, spuse Dare. Aş vrea să am suficientă încredere în tine şi să-ţi arăt tot, Tasha… dar cum aş putea?

— *Tu* ai încredere în mine?

— Uită-te la tine, răspunse el, nereuşind, pentru o clipă, să-şi controleze tristeţea din voce. Şef al securităţii pe o navă de clasă Galactică, la vârsta ta! Mă mir că nu eşti locotenent comandant!

— Nu am vechimea minimă pentru acest rang, răspunse ea automat, făcându-l să râdă sarcastic.

— Deci ai succes. Întotdeauna am ştiut asta.

— Tu m-ai încurajat.

— Oh, da, eu te-am încurajat, nu-i aşa? Şi uite unde am ajuns! Când a venit momentul, ai ales cariera în locul meu.

— Dare, şopti ea.

— Nu te indigna. Cel puţin eşti consecvenţă. În asta pot să mă încred, nu? Tasha Yar va face întotdeauna ce e mai bine pentru cariera ei. Ar fi chiar în stare să trădeze pe cineva pe care pretinde că-l iubeşte.

Ea se întoarse cu spatele la el.

— Tot mai crezi că te-am trădat?

— Şi tu tot mai crezi că nu te voi omorî sau măcar paraliza? îi răspunse el. Dacă am trădat toate lucrurile în care credeam, cum ai încredere în mine? Se apropie şi îşi puse mâinile pe gâtul ei… Aş putea, pur şi simplu, să te strâng de gât.

Ea cunoştea cel puţin şase posibilităţi de a scăpa din

strânsoarea mâinilor lui, dar n-o folosi pe niciuna; îşi aminti ce însemnaseră mâinile lui pentru ea, apoi parfumul lui, când se aplecă peste umărul ei, pentru a-i urmări expresia.

— Cred că ştii că am spus numai adevărul, când am fost citată ca martoră.

Mâinile căzură de pe gâtul ei iar el se îndepărtă.

— Din nefericire, nu cred asta.

— Ăsta este adevărul, spuse ea, întorcându-se să vadă la ce distanţă se află. Era întors cu spatele acum.

Era şansa ei de a scăpa… dar era prea evidentă. Ar fi prins-o înainte să ajungă la uşă.

Se apropie de el, dorindu-şi să nu se întoarcă în timp ce scotea sculptura din buzunar şi o ascundea în mână, cu partea boantă în afară, spunând:

— Te-am iubit dar datoria era mai presus de orice, aşa cum m-ai învăţat chiar tu. Nu pentru propriile mele succese, ci pentru Flota Stelară.

Când el se întoarse, era atât de aproape încât o privi în ochi, nu spre mâna cu statueta.

— A fost o vreme când pentru mine Flota Stelară însemna Darryl Adin. Când ai trădat Flota Stelară, ce-ai fi vrut să fac? Să fug şi să devin o proscrisă? Sau să plec şi să mor din iubire asemeni vreunei eroine de operă?

La aceste ultime cuvinte, lovi. El nu se aştepta la asta, cum nu se aşteptase nici la seria de întrebări. Nici măcar reflexele lui Dare nu erau atât de rapide pentru a para o asemenea lovitură.

Anii de experienţă i-au spus cum să-l lovească fără să-l rănească şi totuşi să-şi piardă cunoştinţa.

Înainte ca trupul lui să lovească podeaua, ea ieşise deja.

Yar porni grăbită pe coridor, pe acelaşi drum pe care veniseră dar, în loc s-o ia pe scări spre galeria către apartamente, merse pe un coridor ce ducea în spatele castelului. Nu era nicio posibilitate să scapi de prăpastie fără un echipament de alpinist.

Nu auzi nicio alarmă şi nici paşi în urma ei.

Nu se mai întrebă cui datora acest noroc, ci trecu pe lângă bucătării, de unde se ridica o aromă delicioasă, urcă spre o rampă cu unghiuri periculoase – se pare că pe acolo erau duse proviziile la bucătărie. Din fericire, era drumul spre curte.

Când ajunse în capul de sus al rampei, Yar gâfâia. Uşile groase,

duble, erau baricadate pe dinăuntru cu bare groase de lemn. Yar îşi dori puterea lui Data, când se opinti să scoată uşa din balamale.

Privind în jurul ei în soarele strălucitor… nu văzu pe nimeni.

Nu dăduse încă nimeni alarma. La naiba, doar ea îşi cunoştea meseria! Dare trebuie să fi rămas cam treizeci de secunde în stare de inconştienţă şi, după aceea, măcar un minut ameţit. Abia mai târziu o vor căuta.

Era tentată să se întoarcă să vadă dacă nu-l rănise rău. Sau dacă nu se rănise el de podeaua de piatră. Era datoria ei să scape. Flota Stelară n-o trimisese pe Treva ca să se lase prinsă de oameni în afara legii. Probabil că Data era deja îngrijorat de absenţă şi, probabil, o bună parte din armata Nalaviei o căuta.

Rămânând mereu în umbră, merse mai departe prin curte. Nu era absolut nimeni acolo.

Se cutremură. Asta nu era bine deloc.

Nu avea altă soluţie decât să meargă până când avea să dea de cursa ce-i fusese întinsă, cu speranţa că, odată prinsă, va reuşi să scape.

Se strecură din umbra unei clădiri în umbra alteia, până când ajunse la o clădire în faţa căreia se vedeau urme de roţi… Poate de maşină, poate de avionetă. Cu siguranţă că, dacă ar fi încercat să fure vreuna, ar fi declanşat alarma. Poate chiar numai deschizând uşa. Soluţia era viteza de acţiune.

Broasca uşii era uşor de descuiat pentru cineva care a învăţat la Academia Flotei Stelare. Yar o descuie şi se strecură în vehicul.

Erau trei: o maşină de teren, o avionetă… şi naveta cu care ea şi Data sosiseră pe Treva.

Dare ştiuse întotdeauna să acţioneze. Oamenii lui nu numai că o răpiseră, dar o luaseră împreună cu naveta.

Nu mai pierdu timpul să se gândească la implicaţii. Uşa se deschise la codul ei de identificare, urcă în navetă şi luminile se aprinseră.

— De ce-a durat atât, Tasha?

Pe scaunul pilotului se afla Darryl Adin.

Prea furioasă pe ea ca să mai răspundă, se aşeză pe scaunul copilotului, răsucindu-l spre el, în timp ce încerca să se adune.

El îi zâmbi mai întâi sardonic, zâmbet care deveni apoi dulce:

— Nu mă mai poţi reduce la tăcere, pisicuţo!

— Ce spui?

— Ai uitat cum e când nu ai pe cine te baza iar pericolul te pândeşte după fiecare colţ. Atunci când nu poţi avea încredere în nimeni.

— Dare…

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze.

— Nici nu voiam s-o fac. E de datoria mea să scap, Dare.

— Ştiu. De asta a trebuit să-ţi arăt că e imposibil.

— Mi-ai întins o cursă!

El înclină capul ca şi când i s-ar fi făcut un compliment.

— De fapt, m-ai prins nepregătit. Mă pregăteam să-ţi întind cursa, câteva minute mai târziu. Nimeni nu te-a observat când ai luat sculptura, dar n-ai reuşit să-mi faci un rău prea mare. Din nou acel zâmbet lipsit de veselie. Poate că dacă ar trebui s-o mai faci o dată, te-ai gândi mai bine.

— A fost o vreme, spus ea, când mi-ai fi făcut raport pentru încercarea prostească de a recaptura un prizonier evadat, fără ajutorul nimănui.

Spunând acestea, atinse insigna de pe uniforma lui. Yar îşi dădu seama că e o insignă de comunicare. Vocea lui Poet se auzi clară, dar slabă, prin micul aparat de comunicare.

— Dare? Totul e-n ordine? Ai găsit-o?

— Exact acolo unde mă aşteptam să fie, Poet. Totul e sub control. Poţi să chemi înapoi echipa de cercetare.

— Încerc să te conving să ai răbdare, să afli adevărul şi, apoi, să-l transmiţi Flotei Stelare. Numai că nu poţi face asta pe frecvenţa din subspaţiu de pe navetă. Apropo, Sdan a încercat toată dimineaţa să scape de bruiaj. Dacă n-a reuşit el, înseamnă că nu se poate.

Yar spuse:

— Nu trebuie decât să fixez naveta pe orbită, deasupra bruiajului Nalaviei.

— Şi de acolo să pleci mai departe, spuse el, obligându-mă să renunţ la munca mea de aici înainte de sosirea escadrilei Flotei Stelare. Nu, Tasha, nu-ţi pot îngădui să iei naveta!

— Nu pot să-l părăsesc pe Data, protestă ea.

— O piesă foarte scumpă, dar care poate fi înlocuită.

— Aşa cum ţi-am mai spus; răspunse ea exasperată, e un prieten şi un coleg pe care nu ne putem permite să-l pierdem

cum nu ne permitem să pierdem niciun alt membru al echipajului sau al vreunei echipe de cercetare. Şi, categoric, nu poate fi înlocuit. Dacă vom descoperi vreodată tehnologia creării unor androizi asemănători lui Data, fiecare dintre ei va avea o personalitate unică, se va naşte cu o experienţă de viaţă individuală, la fel ca orice fiinţă umană, Dare. Data e mai uman decât mulţi oameni din carne şi oase pe care i-am cunoscut.

Observă mânia din ochii lui când spuse:

— Sunt lucruri pe care oamenii în carne şi oase le pot face dar pe care maşinile nu le vor învăţa niciodată. Se aplecă spre ea, o apucă de braţe, o trase spre el şi o sărută.

Nu era un sărut plăcut, mai curând o demonstraţie de putere, decât un gest de afecţiune. Yar nu-l respinse, dar nici nu-i răspunse. Când îi dădu drumul, îşi şterse gura şi spuse mânioasă:

— Nu fi convins de asta!

El fu uimit – o expresie pe care Tasha o văzuse numai la Dare şi la Data. Apoi gura lui se strânse într-un rânjet mânios, expresie pe care Data n-ar fi reuşit s-o exprime şi spuse:

— Ar fi trebuit să ştiu. Presupun că niciun bărbat nu va fi suficient de bun pentru tine.

— În orice caz, Data n-ar fi făcut niciodată ce-ai făcut tu adineauri. A fost o vreme când mă apărai de atenţiile neplăcute.

El păli… apoi, spuse:

— Îmi pare rău.

Pentru o clipă, redeveni bărbatul pe care îl cunoscuse. Dar Adrian Dareau nu putea lăsa să se vadă niciun punct vulnerabil. Masca îi acoperi din nou chipul.

— Dar tot nu te pot lăsa să iei naveta.

— Ai putea veni cu mine, să fii sigur că mă întorc.

— Nu. Oamenii Nalaviei ar face orice să pună mâna pe vehiculul ăsta! Ar fi periculos să-l foloseşti drept avionetă, dar dacă încerci să-l fixezi pe orbită, îl vor doborî.

— S-ar putea să ai dreptate, încuviinţă ea. De ce n-ai spus asta de la început?

— Ar fi posibil să scapi dacă ai fi în ascensiune continuă. Pe orbită ai fi o ţintă perfectă.

— Atunci… cum să trimit mesajul? Dacă eu şi Data nu raportăm peste câteva zile, Flota Stelară va începe să facă cercetări. S-ar putea să trimită o altă navetă, poate chiar o navă.

Dacă Picard va fi mulţumit cum ne descurcăm aici, nu va mai trimite pe nimeni.

— Deci e vorba de timp, spuse Dare. Într-un fel sau altul, Flota Stelară va trimite alţi oameni pe Treva. Nu pot decât să sper că voi reuşi să rezolv problemele pentru care am venit aici şi să plec înainte de sosirea lor. Foarte bine, Tasha. Dacă poţi calcula locul în care se va afla *Enterprise* în momentul în care ajunge semnalul, voi trimite semnalul vostru, dar nu pe frecvenţele Flotei Stelare. Canalele de comunicare ale Nalaviei nu sunt bruiate.

— Data poate calcula, eu, nu.

— Poţi să-l rogi pe Sdan.

— Să-i dau informaţii secrete referitoare la ruta unei nave a Flotei Stelare? Zău, Dare!

El se încruntă:

— Sunt bun, dar nu chiar *atât* de bun! Nici chiar Cavalerul de Argint nu poate lua o navă de clasă Galactică numai cu ajutorul a nouă oameni şi a patru nave dintre care cea mai bună poate atinge numai viteza de 3,7 warp într-o zi bună. Pe de altă parte *Enterprise* este prea bătătoare la ochi pentru scopurile mele.

„Nu şi dacă foloseşti numai puntea de luptă renunţând la farfurie.” Yar nu se putu abţine să se gândească la acest amănunt – dar după ce se ţinuse atâţia ani departe de Flota Stelară, se îndoia că Dare ar fi riscat o asemenea încercare. De altfel, dacă ceea ce spusese el era adevărat…

— Nouă oameni? Ai spus că sunteţi *numai nouă?*

Îşi închipuise că el are o armată de câteva sute de oameni.

— Dacă oamenii de aici nu sunt de acord să lupte, eu nu accept slujba asta, spuse el. Eu le asigur conducerea, planurile, tehnologia şi tehnica.

— Mai are cineva dintre oamenii tăi cunoştinţă de instrucţia făcută în cadrul Flotei Stelare?

— Barb, dar ea a părăsit Academia după numai doi ani, fiindcă e o luptătoare, nu o studentă. Ea a fost cea care m-a convins să mă amestec în povestea asta. Era într-un bar de pe Nornius Beta când nişte ţipi au hotărât că e uşor să lupte cu mine. Când am plecat, lăsându-i înfăşuraţi în jurul candelabrelor, ea mi-a propus să o ajut să salveze o persoană răpită. Nu aveam nimic mai bun de făcut… iar restul e de domeniul trecutului.

— Dare… tot ce am auzit eu despre Cavalerul de Argint, au fost numai lucruri bune. Dacă aş fi ştiut că e vorba despre tine aş fi fost mai atentă…

— Să mă prinzi?

— Sunt ofiţer al Flotei Stelare, nu vânător. Misiunea mea nu este să urmăresc criminalii căutaţi. Îl privi în ochi. Ai să-mi dai voie să trimit un mesaj către *Enterprise,* dacă omul tău va afla unde să-l trimit?

— Da, cu condiţia să monitorizez transmisiunea ta.

— N-ai încredere în mine când îţi promit că n-am să le spun că eşti aici?

— Ar fi de datoria ta să o faci, în cazul în care ai ocazia.

O cunoştea foarte bine… poate mai bine acum decât înainte.

— Atunci am să-ţi dau planul de zbor. Ai fost destul de mult timp în Flota Stelară ca să ştii că o navă nu rămâne pe loc mai mult de câteva zile. Trebuie să transmitem mesajul în imensitatea cerului.

— Dar trebuie să încerci, spuse el. Înţeleg. Am să-ţi îngădui să încerci… cu două condiţii.

— N-am să spun nimic despre tine, spuse ea. Care e cea de a doua?

— Vreau să-mi dai cuvântul că nu vei încerca să fugi.

— Dare…

— Nalavia nu-l mai poate minţi mult timp pe androidul tău. Când îşi va da seama că ai dispărut, va începe să te caute. Dacă descoperă locul ăsta…

— El îl va descoperi.

— Noi îl vom lăsa să intre…

— Şi veţi avea doi ostatici. Dar nu-l veţi prinde pe Data la fel de uşor cum m-aţi prins pe mine. El are implantaţi o grămadă de senzori electronici. Nu-i poţi anihila pe toţi cu tricorderul tău.

— Folositoare informaţie, spuse Dare. Mulţumesc. Şi acum, dă-mi cuvântul, Tasha. Îţi promit că, dacă ce vei vedea aici nu te va convinge că Rikan şi nu Nalavia reprezintă ceea ce este mai bun pentru Treva, am să-ţi dau drumul.

— Nu este treaba Flotei Stelare să hotărască cine e mai bun şi cine nu pentru Treva. Prima Directivă…

— … a încetat să mai fie aplicată atunci când Nalavia a cerut ajutorul. Deşi Flota Stelară îi poate refuza ajutorul.

— Lăsând terenul liber, pentru ca tu şi Rikan să acţionaţi.

— Da, spuse el fără pic de cinism. Rikan reprezintă ce e mai bine pentru Treva. Ai putea spune că nu am dreptul să judec, dar asta îţi cere *ţie* Nalavia să faci. Te rog să rămâi atâta timp cât să poţi compara poporul condus de Rikan şi pe cel condus de Nalavia.

Părea atât de sincer şi de deschis în acel moment, încât uită de crimele pentru care era acuzat. În calitate de prizonier al lui, nu putea să-l aresteze. Dacă ar fi fugit, ar fi fugit şi din faţa misiunii. Cu cât ar fi rămas mai mult timp alături de Dare cu atât mai mare era posibilitatea să vină momentul în care să fie obligată să-l aresteze.

Nu voia să se întâmple asta. De fiecare dată când arunca o privire dincolo de armura bărbatului pe care îl cunoscuse şi îl iubise, teama acestei obligaţii devenea şi mai puternică.

Dacă îşi dădea cuvântul, trebuia să şi-l ţină. Dacă nu-şi dădea cuvântul, singura lui soluţie era să o închidă din nou. Dacă îi dădea cuvântul, avea posibilitatea să trimită un mesaj către *Enterprise.* Datoria ei…

— Îţi dau cuvântul meu, spuse ea, înăbuşindu-şi durerea din suflet.

El zâmbi – un zâmbet abia vizibil, discret, dar, pentru prima dată redeveni bărbatul cu chipul frumos pe care-l cunoscuse. Scoase insigna ei de comunicare din buzunar.

— Tot nu poate transmite pe canalele Flotei Stelare, dar dacă hotărăşti să lucrezi alături de noi, o vom trece pe frecvenţele folosite de noi. Acum, hai să-l găsim pe Sdan şi să vedem dacă poate calcula poziţia navei *Enterprise.*

În sala strategică, Sdan deschisese unul dintre dulapuri lăsând să se vadă terminalul unui computer cu mult mai modern decât tot ce văzuse Yar în castelul Nalaviei. Asemeni celor de la bordul navei, acestea nu aveau butoane sau comutatoare. Răspundeau numai la comenzi vocale sau digitale.

Deşi Sdan pretindea că nu are şcoală, putea să calculeze matematic probabilitatea localizării în timp şi spaţiu a navei faţă de drumul făcut cu o viteză constantă de unda radio în subspaţiu. *Enterprise* monitoriza în mod obişnuit toate mesajele transmise pe frecvenţa Flotei Stelare, dar computerul nu lua în seamă alte frecvenţe, dacă nu erau deosebite – de exemplu dacă nu erau

transmise direct navei.

Dare îl lăsă pe Sdan să-şi continue calculele în linişte şi-i arătă camera strategică lui Yar. Era în întregime computerizată, incluzând chiar şi un plan schematic al castelului cu poziţia fiecărei persoane care locuia în el. Yar simţi că i se usucă gura atunci când îşi dădu seama…

— Puteai să-mi urmăreşti fiecare mişcare fără să te mişti din camera asta!

— De fapt, spuse Dare, Sdan e cel care urmăreşte ecranele. Barb te-a urmărit, Poet era pe deal iar eu m-am dus la navetă pe cel mai scurt drum… pe care am avut grijă să nu ţi-l arătăm. Îi arătă că, dacă ar fi luat-o în sus pe scări, acolo ar fi găsit un coridor care ducea direct în curte, pe când ea o luase în jos, până la nivelul bucătăriilor, apoi urcase pe rampă şi ajunsese în curte cu mult în urma lui Dare care pornise cu mai mult de un minut după ea.

Brusc ea îşi dădu seama:

— Am uitat să te întreb cât de rău te-am lovit.

— Ai făcut exact ce ai intenţionat. Mi-am pierdut cunoştinţa dar Sdan era acolo, să mă readucă în simţiri, aşa că am pornit spre navetă mai curând decât ai calculat.

— Ai luat un întăritor după ce ai fost lovit la cap? Dare…

— Am luat numai un tranchilizant. Nu e nicio problemă, Tasha. Se întâmplă în meseria noastră.

Ea reuşi să-şi reţină răspunsul care-i venise pe buze: nu mai lucrau în aceeaşi meserie.

Luară din nou o cină scurtă împreună cu Rikan, după care Aurora o conduse din nou pe Yar în sala strategică. Acolo îi arătă tot ce ştiau ei despre activităţile Nalaviei, poziţiile armatei ei, armamentul şi sistemele de desfăşurare.

Sdan se afla din nou la pupitrul lui, verificând toate probabilităţile şi înjurând când acestea nu se dovedeau aşa cum ar fi dorit el.

Cele două femei lucrau la unul dintre cele mai mari monitoare. Yar deveni fascinată, apreciind talentul Aurorei şi uitând pentru o clipă că această femeie îi luase locul alături de Dare. *Nu mai este al meu,* îşi reaminti ea. *M-am retras cu ani în urmă de pe acest câmp.* Prinsă în acest joc al strategiei, Yar sugeră poziţii pentru trupele lui Rikan, dacă acesta dorea să cucerească palatul

Nalaviei.

— Ia regina, spuse Aurora, şi câştigi jocul.

— Aşa se pare, fu de acord Tasha. Nalavia pare să fie singura care se ocupă de toate operaţiunile.

Este, în acelaşi timp, cel mai periculos gen de tiran, dar şi cel mai vulnerabil.

— Ai dreptate, spuse Aurora. Nu a creat în poporul ei dorinţa de a o susţine la putere şi asta datorită lucrurilor cu care este asociată. Consiliul, însă, e cu totul altceva.

— Oamenii care deţin într-adevăr puterea, spuse Yar. Este o veche strategie, dar foloseşte întotdeauna. Ei votează ceea ce doreşte Nalavia; ea le dă bogăţie şi putere,

— Asemenea oameni nu sunt cu adevărat loiali, spuse Aurora. Ne-am gândit să ne infiltrăm cumva în Consiliu, să convingem un consilier, doi, că acesta ar trebui să fie preşedinte, sau măcar să nu mai aibă încredere în cel actual.

— Bună idee, dar cum o veţi realiza? întrebă Yar.

— Nu este uşor într-o societate atât de închisă. Am încercat să mă infiltrez în calitate de neguţător liber şi să acţionez discret. Din nefericire, de vreme ce acţiunile sunt în totalitate ale Nalaviei, a creat imediat restricţii: e imposibilă o afacere profitabilă, pe Treva. Am fost obligată să mă retrag pentru a-mi păstra acoperirea.

Yar se încruntă…

— Dare te-a lăsat…

— Oh, nu era chiar atât de periculos. Dar el refuză să facă ceva ce, realmente, ar avea succes.

— Şi anume? întrebă Yar.

— Să se ducă chiar el. Poate fi deosebit de atrăgător atunci când… Se întrerupse, apoi continuă… Dar, desigur, tu ştii asta, spuse ea cu blândeţe. Dar el nu vrea să-şi folosească această putere.

— Aurora, vrei să-mi spui că i-ai sugerat lui Dare…?

— Să se ducă sub o acoperire oarecare, să-şi folosească farmecul asupra Nalaviei şi asupra celor două femei mai puternice din consiliu… apoi să le lase pe cele trei să afle totul una despre cealaltă – fireşte, după ce Dare avea să plece de pe planetă. Având în vedere ce fel de femeie este Nalavia, vestea scandalului dintre ei ar fi ajuns până pe Pământ. *Dezbină şi*

stăpâneşte, ar fi fost cea mai bună soluţie printre aliaţii Nalaviei. Doamna Nalavia apărea într-o postură mai mult decât ridicolă. Dar ştii cum Dare…

Ştiu oare? Oare mai ştiu ceva despre el? Yar o privea pe Aurora.

— Nu înţeleg. Cum îi poţi propune aşa ceva când tu şi Dare…

— Dare şi cu mine? Aurora râse. Oh, nu, Tasha. Eu nu suport genul năzuros, şi veşnic preocupat. Eu îl iubesc pe Dare ca pe un prieten, ca pe un coleg. Ideea asta de iubire romantică e prea solemnă şi prea serioasă pentru mine. L-aş lua oricând pe Poet – el ştie să mă facă să râd.

— Oh! spuse Yar încercând să-şi ascundă surpriza. Amintirile ei despre Darryl Adin erau acelea ale unui om vesel, râzând mereu.

În cele din urmă, Sdan raportă:

— Dacă *Enterprise* a rămas pe cursul pe care mi l-ai dat, ar trebui să se apropie de destinaţie. Un mesaj trimis peste treizeci şi şapte de minute ar trebui să-i intersecteze traiectoria. Cât timp vor rămâne pe orbita planetei Brentis VI?

— Probabil o zi, cel mult.

— Să înregistrăm acum mesajul tău şi să-l transmitem la fiecare două ore.

— Nalavia o să monitorizeze transmisia, le aminti Aurora.

— Fără tricorderul meu, spuse Yar, nu pot codifica mesajul.

— Nu contează, spuse Sdan. Codificat sau nu, un mesaj prin subspaţiu, transmis de aici, înseamnă că te afli aici.

— Chiar şi aşa, dacă l-aş putea codifica, Nalavia nu va şti cu exactitate ce fel de mesaj am transmis. Se gândi o clipă, apoi îşi aminti că ar putea folosi şi altceva. Sdan, poţi pune computerul să traducă mesajul în cod binar?

— … Sigur, dar ar fi uşor de decodificat cu orice computer.

— Dacă ştii despre ce e vorba. Căpitanul Picard şi comandantul Riker îl vor recunoaşte imediat – de curând au avut motive să ştie cum sună.

— Ah! spuse Sdan. Atunci îl vom transmite cu viteză maximă. Există şansa ca Nalavia să nu fi auzit aşa ceva. Putem spera că experţilor ei în materie de mesaje cifrate le va trebui ceva timp să-şi dea seama despre ce e vorba.

Yar îşi compuse mesajul: „Sosit pe Treva. Rapoartele Nalaviei nu sunt demne de încredere. Frecvenţele standard prin

subspaţiu, bruiate. Trebuie evaluată situaţia. Vor urma alte rapoarte. Yar.”

— Nu ceri ajutor? întrebă Aurora.

— Nu ceri ajutorul unei nave stelare decât dacă eşti convins că ai într-adevăr nevoie, răspunse Yar. Poate că eu şi Data vom putea rezolva problemele de aici şi ne vom întoarce pe *Enterprise,* aşa cum a fost planificat.

— Pentru un ofiţer de securitate cu experienţă, spuse Aurora, eşti neaşteptat de optimistă. Yar văzu în ochii femeii că înţelesese şi pricepu că, în adâncul sufletului, ea mai spera că puteau rezolva problemele aici, permiţându-i lui Dare să scape.

Înainte de masă, Aurora o luă pe Yar în apartamentul ei şi îi împrumută nişte haine. La fel ca un bărbat, Aurora purta îmbrăcăminte largă. Fiind mai înaltă decât Yar, toate îi erau acesteia prea lungi. Strângând pe ici pe colo şi prinzând în centură, Yar reuşi să nu mai semene cu un copil îmbrăcat în hainele mamei, ci mai curând cu o femeie fermecătoare. La cină, îmbrăcă rochia aurie şi văzu aprecierea din ochii lui Dare, simţi o căldură periculoasă în trup. „Nu trebuie să las sentimentele să-mi afecteze judecata” îşi aminti ea. „Sunt încă prizoniera lui Dare, chiar dacă am acceptat să nu fug.”

Cu toate acestea, cina fu excelentă, conversaţia fascinantă, şi, după masă, Dare şi Yar îl urmară pe Rikan într-unul din saloane. Imediat auziră sirenele de alarmă.

Dare îşi atinse insigna.

— Ce se întâmplă?

— Se apropie o avionetă. Nu recunoaştem semnalul, se auzi vocea lui Barb. A trecut de punctele de apărare exterioare fără să declanşeze alarma.

— Data! spuse Yar. El trebuie să fie!

Dare aprobă cu un semn al capului, apoi vorbi în insignă:

— Este androidul. Opreşte supravegherea electronică şi urmează procedeele pe care le-am discutat azi după-amiază.

— Am înţeles!

— Ce faci? îl întrebă Yar pe Dare în momentul în care acesta se întoarse şi privi spre focul din cămin de parcă nu i-ar fi păsat de nimic pe lumea asta.

— Androidul tău se ghidează după sisteme electronice. Noi îl vom captura cu metode care nu folosesc electronica.

Lui Yar nu-i rămase decât să aştepte, ştiind că Data nu se va aştepta la capcane fizice. Spera că puterea şi rapiditatea lui îl vor ajuta să scape.

Dar oamenii lui Dare erau mult prea buni. În mai puţin de o jumătate de oră ei îl aduseră pe android în salon. Apoi Yar încercă să diminueze starea de încordare, făcând prezentările când colegul ei, uneori atât de incredibil de naiv, făcu un pas înainte şi încercă să-l aresteze pe cel care-l prinsese.

Yar îşi muta privirea de la trupul comandantului Data la umbra întunecată a lui Darryl Adin. Luminile din cameră erau slabe, lumina focului părea puternică.

Cu toată murdăria care îl acoperea pe Data, chipul lui palid se vedea foarte distinct. Era încruntat şi uimit.

Trebuia să se întoarcă să-l vadă pe Dare, cu toate că îl auzise cum se abţine să nu râdă: în momentul în care ea îi văzu silueta el pierduse bătălia şi acum râdea liber – cu acel râs sincer pe care îl văzuse la sosirea ei. Avu nevoie de mai multe minute să-şi recapete controlul. Apoi se îndreptă spre Data, se roti în jurul lui, continuând să râdă în timp ce îl privea pe android.

Rikan manevră ceva la braţul fotoliului şi lumina deveni mai puternică.

Yar ar fi vrut să alerge în ajutorul lui Data dar situaţia era şi aşa destul de încordată. Din nefericire, androidul era obişnuit să fie considerat la prima întâlnire ca o fascinantă piesă din dotare; rămase nemişcat, lăsându-i să-l examineze. În spatele lui, Sdan, Barb şi doi dintre oamenii lui Rikan ţineau armele îndreptate spre el. El nu le dădea atenţie.

Dare se rotise în jurul lui Data şi acum stătea în faţa lui. Data, la rândul lui, se uita la Dare înţelegând din privirea lui Yar că trebuie să aştepte. Era uimită de calmul ei. Poate că, după emoţiile din ziua aceea, pur şi simplu, sistemul ei nervos nu mai putea reacţiona la alarmă.

Dare vorbi, în cele din urmă, dar adresându-se lui Yar şi nu lui Data:

— A fost curaj, sau aşa a fost programat?

— A fost curaj nebunesc, răspunse ea. Asta trebuia să fie obligaţia mea. Data, de câte ori trebuie să-ţi spun că nu eşti indestructibil?

— Şi nici invincibil, răspunse el cu reală tristeţe. Am venit să te

salvez, locotenent, dar, după cum vezi… Făcu un semn echivalent cu un semn de nepăsare şi zâmbi uşor.

Dare se uită la Data.

— Eşti mai mult decât o maşină, spuse el.

— Da, domnule. O parte din mine este organică.

— Nu, nu partea fizică. Tasha, tu mi-ai spus că acest coleg al tău are personalitate, dar nu mi-ai spus că are şi simţul umorului.

Yar văzu cum ochii lui Data se deschid tot mai miraţi. Dare nu avea de unde să ştie ce însemna această afirmaţie din partea unui străin.

Dare se întoarse spre Data:

— Dă-mi cuvântul tău, de ofiţer al Flotei Stelare, că nu vei încerca să evadezi, sau să mă arestezi din nou şi eu voi spune acestor oameni să plece. Au treburi mai bune de făcut decât să te păzească toată noaptea.

— Tasha? întrebă Data.

— Eu i-am dat cuvântul lui Dare – până când voi avea toate informaţiile pe care mi le poate pune la dispoziţie Rikan. Ei ştiu cealaltă faţă a întâmplărilor de aici, Data. Cred că ar trebui să-i ascultăm şi să comparăm afirmaţiile lor cu cele spuse de Nalavia şi cu cele aflate chiar de noi şi abia pe urmă să hotărâm ce vom face.

— Cu această condiţie accept, spuse Data. Vă dau cuvântul meu că nu voi încerca să evadez câtă vreme mai facem cercetări. Nu spuse nimic referitor la arestarea lui Dare şi Yar ştiu că omisiunea nu trecuse neobservată. Trebuia să-i spună mai târziu lui Data că ea îşi dăduse cuvântul şi în această privinţă.

Dar oare de ce o făcuse?

Din cauza lui Rikan, fireşte. Acum, seniorul războiului ştia pe cine angajase – dar aici, departe de spaţiul Federaţiei, reputaţia câştigată de Dare şi aceea a Cavalerului de Argint cântărea mult mai mult decât motivele care îl făcuseră să părăsească Federaţia. Data n-ar fi înţeles că, pentru o lume care încerca să alunge un tiran fără milă, un criminal nemilos – reputaţia lui Adrian Dareau, era exact ceea ce le trebuia lor.

Data considera că seniorul războiului ştia că androidul descoperise ceva, după ce Yar fusese răpită… ceva care îl făcuse să aibă încredere în senior. Interesant…

— Foarte bine, spunea Dare. Îţi accept promisiunea… cu o

condiţie. Te alături nouă? Sau preferi să te speli mai întâi?

În lumina acum puternică, Data arăta şi mai cumplit, cu mai multe soiuri de pământ şi praf acoperindu-i uniforma şi chiar amestecându-i-se în păr, împreună cu frunze şi crengi. Era clar că trecuse prin întâmplări interesante. Data privi spre uniforma lui murdară, apoi spre mobilierul tapiţat cu mătase:

— Cred că mai întâi ar trebui să mă curăţ. Am foarte multe de spus.

Rikan vorbi:

— Trell, condu-l pe acest om într-o cameră şi găseşte-i ceva de îmbrăcat.

Apoi se adresă lui Data:

— Te rog să te întorci cât poţi de repede. Aşteptăm să vă demonstrăm că Nalavia nu v-a spus adevărul.

— Ştiam asta deja, spuse Data. Tasha, e chiar mai mult decât ştii tu. O să mă grăbesc pentru că este într-adevăr important.

Yar rămase mică în fotoliul pe care stătea simţindu-se ca şi dezbrăcată, fără uniformă. Data îşi văzuse mai departe de îndatoririle lui în timp ce ea…

De ce trebuia să se simtă vinovată? Îşi continuase misiunea aflând tot ce se putea despre planurile lui Rikan. Trimisese şi un raport către *Enterprise.* Nu fusese o zi chiar aşa de proastă.

Data se reîntoarse în mijlocul lor curat şi îmbrăcat cu nişte pantaloni puţin cam mari, încălţat cu ghetele lui şi cu una din bluzele largi, ale unuia din oamenii lui Dare, prinsă cu o cingătoare peste piept. Părea că joacă iar unul din rolurile lui, se gândi Yar. Nu-i mai trebuia decât o basma la gât, un ochi acoperit şi un cercel în ureche.

Din fericire, telepatia nu fusese introdusă în programul lui Data. El se aşeză, acceptă un pahar cu vin de la Rikan, care nu părea deloc uimit că are drept oaspete un android. Yar îşi dădu seama că e martora acelui specific *noblesse oblige,* o tradiţie rareori întâlnită acum în galaxie.

Aşa cum Rikan fusese întotdeauna Rikan, Data era în elementul lui, mirosind, apoi gustând vinul şi comentând:

— Excelent vin – vechi, decantat…

— Data, îl întrerupse Yar, ai informaţii importante pentru noi!

— Da, răspunse el punând paharul jos şi trecând la lucruri serioase.

— O clipă, spuse Rikan. Nu ştiu de ce ai mai avea nevoie, domnule Data. Ai nevoie de mâncare sau de vreo altă substanţă…

— Nu, domnule, mulţumesc. Azi am mâncat ce a fost nevoie. Locotenent Yar are dreptate când spune că am informaţii importante, pe care trebuie să vi le împărtăşesc. Se încruntă: Tasha, pot să vorbesc deschis aici?

— Aceşti oameni încearcă să o răstoarne de la putere pe Nalavia, dar pretind că nu sunt vinovaţi de atacurile teroriste asupra poporului ei.

— Nu sunt vinovaţi, spuse Data. Am copiat toate datele din computerul Nalaviei, inclusiv datele militare. Toate atacurile au fost ale propriei ei armate, cu scopul de a-l discredita pe Rikan.

Dare păru uimit, apoi încântat.

— Domnule Data, în ciuda modului neplăcut în care am făcut cunoştinţă, cred că o să încep foarte curând să ţin la tine. Ce ai mai aflat?

— Foarte multe. De o importanţă deosebită pentru voi este faptul că Nalavia îşi consideră vizitatorii Flotei Stelare… drept ostatici. A fost foarte agitată când a descoperit că Tasha a dispărut. Acum cred că ştie deja că nici eu nu mai sunt în palatul ei.

— Ostatici… spuse gânditoare Yar. Deci ăsta a fost planul ei: Dacă nu reuşea să ne convingă şi, prin intermediul nostru, Flota Stelară să facă ceea ce voia ea, urma să încerce să-i oblige, ameninţându-ne pe noi.

— N-ar fi reuşit, spuse Data.

— Ea nu ştie asta, spuse Dare. De aici, Federaţia pare foarte moale şi neameninţătoare.

Cu intonaţia lui caracteristică, pe jumătate întrebătoare, Data spuse:

— Într-adevăr. Tu ai impresia că Nalavia nu e ameninţătoare?

— Nu, răspunse Dare.

— S-a dovedit că a reuşit, interveni Rikan. Eforturile ei s-au concentrat spre a-şi întări propria putere, nu spre binele poporului de pe Treva.

— Ştii cum a reuşit să facă asta? îl întrebă Data pe senior.

— Îi încurajează spre moliciune, răspunse el. Nu înţeleg, ar trebui să fie cineva care să îşi dea seama ce face. Cu toate astea,

numai în afara oraşelor au fost oameni care s-au răzvrătit împotriva ei.

— Presupun că, la ţară, sursele importante de apă potabilă nu au fost tratate.

— Beau în special din puţuri şi din pâraie. Domnule Data, vrei să spui că Nalavia adaugă droguri în apa de băut a oraşelor? înţelese imediat Rikan.

— Nu este o presupunere, este o realitate.

Dare se încruntă:

— Oamenii nu par să se comporte asemenea unor drogaţi, spuse el. În timpul liber folosesc narcotice, dar nu s-au semnalat scăderi de producţie, mărirea procentului de accidente de muncă… orice care să indice că muncitorii sunt dependenţi de un produs chimic.

— Nu este un astfel de drog, spuse Data. Nalavia foloseşte o combinaţie chimică ce deschide minţile oamenilor spre sugestia hipnotică. Apoi foloseşte emisiunile video… pentru a-i programa. Drogul suprimă emoţiile negative puternice. Nu afectează judecata sau coordonarea, îi face pe oameni mai eficienţi la locul de muncă, fiindcă nu mai sunt distraşi de sentimente de mânie, teamă sau supărare.

— Sau de iubire, murmură Yar. Data îi aruncă o privire cu fruntea uşor încruntată ceea ce însemna că el stocase un răspuns pe care nu-l înţelegea, pentru a-l analiza mai târziu.

Data continuă:

— Narcoticele sunt vândute la liber, dar sub controlul strict al guvernului. Ele par să fie folosite ca substitut pentru emoţiile suprimate.

— Da, spuse Yar. E foarte uşor să apelezi la fericirea produsă de substaneţele chimice, când nu există altă fericire în viaţa ta.

Rikan se ridică brusc în picioare.

— Cum să luptăm împotriva acestei situaţii? întrebă el. Cum să oprim toate acestea? Data, dumneata ne-ai relevat secretul Nalaviei, şi pentru asta îţi mulţumesc din toată inima. Acum spune-mi cum o putem opri.

Dare zâmbi:

— Nu trebuie decât, spuse el, să înlocuim substanţa Nalaviei cu ceva inofensiv. În momentul în care sistemul fiecărui om va fi curăţat…

Data privea în gol, dând încet din cap şi zâmbind uşor în timp ce avea acces la informaţiile necesare.

— ... Vor avea o bruscă eliberare a sentimentelor. Tot ceea ce ar fi trebuit să simtă de-a lungul timpului, emoţiile care le-au fost suprimate, toate vor izbucni deodată.

— Şi atunci, spuse Rikan cu fermitate, atunci vom ataca.

Capitolul nouă

LOCOTENENT COMANDANT DATA era uimit de seniorul războiului Rikan şi de castelul acestuia. Structura era foarte veche, dar în interior avea cea mai modernă tehnologie, atât în materie de confort cât şi în materie de apărare. Sistemul de supraveghere computerizat era nou, parte din el adus de Darryl Adin, alias Adrian Dareau, alias Cavalerul de Argint.

Data găsea toate astea confuze – un sentiment nou în viaţa lui printre oameni – să fie prizonier şi totuşi să fie tratat ca un coleg, chiar ca un prieten. Având acces la toată documentaţia de pe *Enterprise,* cu excepţia celei secrete, la care avea acces numai Tasha şi membrii ei din securitate, el ştia totul despre Darryl Adin, adică îi cunoştea faptele. Omul nu părea să se potrivească celor scrise acolo.

Cineva capabil să vândă Federaţia, aranjând un atac ce putea pune în pericol viaţa recruţilor Flotei Stelare şi personalul acesteia – şi care avusese ca rezultat moartea unora dintre ei, ar fi trebuit mai curând să apară ca un criminal înverşunat. Asta nu însemna că Data avea experienţă în materie de criminali înrăiţi. Cyrus Redblock şi Felix Leech fuseseră creaţi de programul holospaţiului, având la bază personaje de ficţiune.

Cu toate astea, Data făcuse cursurile referitoare la această psihologie în Academia Flotei Stelare. Ceea ce făcuse Cavalerul de Argint nu corespundea profilului unui criminal. Tot ceea ce făcea se asemăna cu faptele de vitejie ale legendarului Robin Hood. Un bărbat acuzat pe nedrept, după cum afirmau povestirile, pentru aceleaşi crime de trădare.

Dar mai exista şi o altă posibilitate: dacă, într-un moment de slăbiciune, Adin, care în mod obişnuit era cinstit, s-a lăsat ispitit de bogăţie; dacă, aşa cum arătau dovezile prezentate la proces, fusese convins că *Starbound* putea fi capturată fără pierderi de

vieţi omeneşti; atunci, faptele de acum reprezentau o combinaţie de remuşcări şi aceeaşi lăcomie, care îl împinsese să facă înţelegerea cu orionienii.

Şi dovezile din procesul lui Adin fuseseră hotărâtoare.

Speculaţiile lui Data nu aveau nicio legătură cu acţiunile lui. Adin era un evadat atât din Flota Stelară cât şi din Federaţie, şi datoria lui Data era să-l aresteze. Poate o va face data viitoare, când va avea posibilitatea să-l predea.

Era necăjit că nu reuşise s-o convingă pe Tasha de naivitatea acţiunii lui şi mai ales că nu reuşise să-l facă pe Rikan să mai cumpănească în privinţa omului pe care l-a angajat. Poate că seniorul războiului cunoştea trecutul lui Adin sau poate că nu-i păsa, având în vedere reputaţia lui „Adrian Dareau”.

Data era îngrijorat de Tasha Yar. Ea era ofiţer al Flotei Stelare şi principala ei obligaţie siguranţa navei *Enterprise* şi a echipajului; principala îndatorire, faţă de Flota Stelară. Dacă, uneori, era mult prea zeloasă, era preferabil, decât să fie dornică de răzbunare. Promisese că nu va evada.

Dar şi eu am făcut acelaşi lucru, îşi aminti Data. În fond, oamenii lui Adin pătrunseseră în palatul Nalaviei şi o răpiseră pe Tasha, apoi o aduseseră aici chiar cu naveta ei. Erau neîndurători, eficienţi, şi Data nu avea nicio îndoială că vor găsi o celulă în care să-l închidă şi din care să nu poată evada; chiar l-ar putea scoate din funcţiune. Vulcanianul Sdan îşi exprimase deja dorinţa de a-l „examina” pe Data, şi făcuse asta în termeni care nu lăsau nicio posibilitate de îndoială că ar fi vrut să-l desfacă, să vadă cum funcţionează. Libertatea, chiar limitată, era mult mai bună decât să fie închis sau în imposibilitatea de a acţiona.

Mai mult decât atât, aceşti oameni se opuneau Nalaviei. Data nu mai avea nicio îndoială acum că Rikan şi Dare nu erau cei mai răi oameni. Pentru moment, Data se alătură planurilor de a îndepărta drogul din apa potabilă. După ce acceptase că Data nu era o jucărie care să fie demontată, Sdan lucră toată noaptea împreună cu androidul, transferând informaţiile din memoria acestuia în memoria computerului din sala strategică.

— Nu ştiu de ce Nalavia are un sistem atât de vechi, comentă Data.

— Foloseşte scopurilor ei, răspunse Sdan, şi e construit de trevanieni odată cu palatul. De altfel, nu poate face rost, legal,

de un asemenea computer. Ăsta e cel mai nou tip creat în cadrul Federaţiei şi vândut numai planetelor din cadrul acesteia, nici măcar aliaţilor.

— Atunci voi de unde l-aţi luat? întrebă Data. Sau ar fi mai bine să nu întreb?

— L-am construit, răspunse Sdan. Nici eu nici Poet nu suntem înregistraţi în Federaţie, cum nu sunt nici Barb sau Pris. În condiţiile astea, eu şi Poet am fost la expoziţiile de tehnologie, apoi ne-am întors şi am construit propria noastră versiune a celui mai nou model de computer pe care îl oferă Federaţia.

— În interiorul Federaţiei lucrul ăsta ar fi ilegal, sublinie Data.

— Dar noi nu facem parte din Federaţie, nu-i aşa?

— Aţi putea câştiga o grămadă de bani vânzând această tehnologie ferengilor, orionienilor sau…

— Ascultă, Minte de Computer. Dacă am fi vrut numai bani, i-am fi furat pur şi simplu. E mult mai simplu şi fără pericole. N-ai priceput încă faptul că noi nu suntem o bandă de criminali?

— Şi dacă aţi fi vândut tehnologia, sublinie Data, ea nu v-ar fi aparţinut în întregime pentru a o oferi clienţilor voştri.

Sdan zâmbi:

— Adevărat. Ştii ceva, Data? S-ar putea să ai o minte vicleană. Dacă mai rămâi ceva vreme pe aici s-ar putea să te invităm să te alături nouă.

— Cred că speraţi să rămân mai mult timp pentru ca voi să găsiţi o scuză să mă desfaceţi în bucăţi.

Sdan îl măsură de sus în jos şi răspunse solemn:

— Da. Aşa e întotdeauna.

Tasha Yar petrecu o a doua noapte în „camera albastră”, dar de data asta uşa ei nu mai era baricadată. De dimineaţă, îmbrăcată cu nişte pantaloni comozi şi cu o tunică, descoperi că, la fel ca şi în ziua precedentă, la micul dejun oamenii veneau când doreau şi părăseau masa după ce terminau de mâncat. Numai Rikan rămânea acolo tot timpul.

Seniorul războiului apăru în camera strategică după ce Yar se alăturase grupului din faţa monitoarelor. Erau acolo Data, Dare, Sdan, Poet, Barb şi Aurora. Făcu cunoştinţă cu Tuuk şi Gerva, o pereche de tellarieni, cu Jevsithian Drominiger, un grokarian şi cu Pris Shenkley, o femeie de rasă umană care proiecta sisteme de

armament. Acesta era „grupul” lui Dare.

Jevsithian era o figură arhetipală: cam de înălţimea lui Yar, dar atât de bătrân şi de ridat încât, la o primă vedere, nu-ţi puteai da seama din ce specie este. Roba cu glugă îl ascundea într-atât încât numai mâinile cu cele opt degete, asemeni unor păianjeni, îţi puteau da un indiciu a ceea ce era.

Yar auzise de grokarieni dar nu văzuse niciodată vreunul. Se spune că unii dintre ei aveau darul profeţiei, cu toate că ea îşi amintea că în manualul Flotei Stelare, care se ocupa de speciile cu aşa-numite puteri *psi,* această capacitate era explicată ca un „talent needucat, capacitatea de a calcula posibilităţi în cadrul spaţiului şi timpului continuu”.

Jevsithian întoarse spre ea ochii aproape ascunşi în ridurile adânci şi enunţă:

— Tu eşti cea cu care va fi schimbat.

— Hmmm? Yar avu impresia că priveşte într-o gaură neagră.

— Prezenţa ta face ca, dintre toate, un singur viitor să fie posibil. Cavalerul de Argint va fi învingător, cu toate astea, va pierde. Strălucitorul cavaler al întunericului va pătrunde în legendă.

— Hei... ce soartă e asta? protestă Sdan.

— Soarta înseamnă destin, răspunse Jevsithian şi soarta fiecăruia e legată de a tuturor. Se mută pe un scaun aflat într-un colţ, aparent dezinteresat de planurile pe care le făceau ceilalţi. *Sau,* se gândi Yar, *poate că ştie deja ce va face fiecare?*

— Tasha! Vocea lui Data îi distrase atenţia de la grokarian. Trebuie să stăm de vorbă!

— Hmm? Despre ce? întrebă ea, îndepărtându-se împreună cu el de oamenii adunaţi în jurul computerului.

— Despre cât de mult trebuie să-i ajutăm pe aceşti oameni... sau dacă trebuie să-i ajutăm.

Desigur, ea trebuia să-şi închipuie că Data nu avea să ia această ultimă hotărâre fără să se gândească foarte bine. Yar avu, pentru o clipă, senzaţia că se scufundă.

— Priam IV, spuse ea.

— Exact.

Ea îl privi:

— Ai făcut acest test? Cum te-au putut păcăli, când tu eşti capabil să vezi pereţii holospaţiului, oricum ar fi acesta

programat?

— Te superi dacă nu-ţi explic cum poate fi înşelat un android de experţii în materie de computere? Problema e că, aici, ne confruntăm cu acelaşi paradox. Ştim că Nalavia e atât de hotărâtă să-şi menţină domnia tiranică, încât a ajuns până acolo încât îşi droghează poporul. Dar asta nu e o planetă a Federaţiei. Nu este de datoria noastră să-i ajutăm pe oamenii de pe Treva să-şi recapete libertatea

— Datoria noastră este să *nu-i ajutăm?* întrebă Yar. Să presupunem că nu facem nimic. Nalavia îşi continuă domnia – asta în cazul în care Rikan şi Dare nu reuşesc să-i pună capăt fără ajutorul nostru.

— Fără ajutorul *meu,* spuse Data. Eu deţin informaţiile din computerul Nalaviei, informaţii care le vor permite să îndepărteze drogul din conductele de apă.

— Îngăduind oamenilor să hotărască singuri dacă o îndepărtează pe Nalavia de la putere sau nu, spuse Yar. Nu este asta mai în spiritul Primei Directive decât dacă îi lăsăm singuri, incapabili să gândească singuri?

— Nu este spiritul ci litera legii, căreia am jurat să ne supunem, sublime Data. Dacă intervenim, nu ştim care va fi efectul asupra culturii de pe Treva.

— Ştim numai ce se va întâmpla dacă *nu* intervenim. Situaţia se va înrăutăţi. Ne-ai vorbit despre efectele pe termen îndelungat pe care le are Riatina. Data, aseară erai gata să-i ajuţi pe Rikan şi pe Dare. Ce s-a întâmplat?

— Mi-a fost amintit efectul de scurtă durată pe care l-ar avea îndepărtarea drogului – războiul.

Yar îşi aminti vorbele lui Rikan: „Şi atunci, vom ataca!”.

— Războiul sau docilitatea obţinută prin intermediul drogului, spuse ea. Bine, suntem pe Priam IV dar, Data… dacă eu aș fi pe Treva, știu ce aș alege. Nu poți să-ți imaginezi cum este să trăiești drogat, dă nu percepi altă fericire decât cea creată de substanţe chimice…

— Mama ta? şopti el.

— Şi eu.

— Cum? întrebă el brusc.

— Nu-mi amintesc decât durerea, recunoscu ea. De… de când m-am născut am fost dependentă de bucuria drogului, Data,

fiindcă şi mama mea era dependentă. Mai întâi mi l-a dat să nu plâng, după o vreme, nu şi-a mai putut permite să cumpere pentru amândouă şi mie nu mi l-a mai dat. Primele mele amintiri sunt ale unei dureri cumplite, simptom creat de lipsa bruscă a drogului din organism.

— Tasha, n-am ştiut…

— Te rog să nu spui nimănui. Nici măcar Dare nu ştie asta. Femeia care a avut grijă de mine după ce mama mea m-a părăsit mi-a interzis să folosesc drogul până când am fost destul de mare ca să înţeleg că e preferabil să ai mintea limpede, şi că asta merita toate durerile pe care ţi le provoca viaţa… chiar şi pe Noul Paris. Tu ai spus că Riatina nu are efecte psihice secundare în momentul în care nu mai e administrată. Eu spun să eliberăm minţile celor de pe Treva. Să-i lăsăm să gândească singuri, să hotărască singuri ce să facă în legătură cu Nalavia.

Data o privi câteva clipe în ochi, apoi aprobă cu un semn al capului.

— Le voi da lui Rikan şi lui Dare informaţiile de care au nevoie. Rikan e un trevanian, are dreptul să hotărască ce să facă cu informaţiile.

Data le dădu toate informaţiile referitoare la producerea şi la distribuirea Riatinei.

— Cel mai simplu ar fi să o înlocuim în locurile unde e stocată, înainte de a fi folosită, le explică el. Nu există paznici – de ce ar vrea cineva să fure o substanţă de purificare a apei? Dacă am avea un transportor, ar fi o joacă de copil să punem în locul Riatinei o substanţă inofensivă. Într-o oră am rezolva problema pentru capitală şi încă trei mari oraşe.

— Dar nu avem un transportor, spuse Dare, punând mâna pe umărul lui Data în momentul în care se aplecă înainte să studieze ecranul. Yar văzu privirea pe care o aruncă Data mâinii – pe *Enterprise, numai* Geordi îl atingea pe Data în felul ăsta. Îi veni să zâmbească faţă de această schimbare de atitudine din partea lui Dare. Era clar că uitase deja faptul că Data era o maşină.

— Să presupunem, spunea Dare, că-i prindem pe cei care duc substanţa spre locurile de purificare.

— Are dreptate, spuse Barb.

— Asta pentru cazul în care am vrea să-l furăm, interveni Aurora, dar noi vrem numai să-l înlocuim. Cei care transportă

substanţa sunt, probabil, aceiaşi, deci cunoscuţi; şi lipsa lor va fi remarcată înainte de a fi folosită substanţa noastră inofensivă.

— Mmmm… mormăi Dare. M-am gândit să acţionăm rapid şi să-i atacăm pe cei care transportă substanţa în toate cele trei oraşe odată, într-o singură noapte.

— Putem să facem asta, spuse Barb. Dacă le luăm Riatina nu o mai pot pune în apă.

Poet răspunse:

— Cine se întreabă dacă duşmanul a fost învins prin strategie sau pentru că au existat oameni de valoare?

— Eu! îi spuse Barb aruncându-i o privire. Ne-am îngrăşat şi ne-am lenevit de când stăm aici!

— Cel mai important la nişte oameni de valoare e discreţia, îi reaminti Poet.

— La naiba, Poet, spuse femeia războinică, vorbeşti ca un laş. Dacă nu te-aş fi văzut luptând, aş crede că eşti un vierme smiorcăit.

Data le întrerupse cearta:

— Din clipa în care Riatina va dispărea, Nalavia va şti că voi aţi furat-o. Dacă o înlocuiţi, substanţa poate să nu fie folosită imediat. Dacă drogul nu e prezent într-un singur oraş, Nalavia o să verifice atât apa cât şi substanţa din depozit.

— Ai dreptate, spuse Dare. Planul va merge numai dacă substanţa inofensivă va ajunge la toţi, înainte ca Nalavia să-şi dea seama ce se întâmplă.

— Şi noi trebuie să fim pregătiţi să profităm de situaţie, adăugă Aurora. Câteva revolte nu vor fi de niciun folos. Nalavia o să-şi trimită armata să le înăbuşe şi să înlocuiască drogul. În momentul în care populaţia îşi va recăpăta libertatea, trebuie informată de trădarea Nalaviei.

— Dacă am putea ocupa radioul şi televiziunea, spuse Sdan, adevărul poate fi aflat foarte repede.

— Şi vom fi crezuţi, spuse Aurora, fiindcă oamenii vor simţi schimbarea în ei înşişi.

— De ce n-am distruge pur şi simplu plantele din care se fabrică Riatina? întrebă Yar. Nalavia ar afla imediat, dar, categoric, n-ar putea fabrica suficientă otravă pentru toate oraşele şi oamenii s-ar putea trezi.

— Asta e soluţia! fu de acord Barb.

Rikan spuse:
— În fabricile astea lucrează mulţi trevanieni. Sunt convins că cei mai mulţi dintre ei cred că ei fabrică o substanţă de purificare a apei. Există vreo cale de a distruge plantele fără să omorâm şi să facem rău unor persoane nevinovate?
— Mă îndoiesc, răspunse Dare.
— Chiar dacă am putea, gândeşte-te la reacţia Nalaviei, spuse Aurora. Ea nu va aştepta să izbucnească revolta; ea va institui legea marţială în momentul în care îşi va da seama că pierde controlul.
— Trebuie s-o luăm prin surprindere, recunoscu Rikan. Planul de a înlocui Riatina cu o substanţă inofensivă pare cel mai bun, dacă-l putem pune în aplicare.
— Pentru asta ne plăteşti, răspunse Dare. Data, ai informaţii referitoare la drumurile de la fabrici spre locurile de purificare a apei?
Yar văzu capul lui Data aplecându-se pe jumătate, într-un gest care însemna că el cunoaşte aceste drumuri.
— Am orarul, locurile unde se schimbă şoferii şi locurile unde se opresc să mănânce şi să facă plinul la combustibil. Numai că… privi în gol spunând asta… poate că şoferii nu ştiu, dar ei sunt urmăriţi de unităţile armate ale Nalaviei.
— Fără ştirea lor? Yar fu amuzată să-l audă pe Data vorbind exact ca Dare.
— Urmăriţi? întrebă Dare. Cum?
— În camioane sunt aparate de urmărire, prin intermediul cărora o mică escortă armată e convinsă că vehiculele urmează ruta, conform programului. Acolo unde nu sunt drumuri paralele, escorta urmează camioanele de la o distanţă discretă, sau sunt folosite avionete. Sistemele variază. Androidul se încruntă, uimit pentru o clipă. Ah, îmi dau seama pentru ce! Ei traversează sate şi locuitorii nedrogaţi ar fi foarte uimiţi văzând o escortă militară pentru o substanţă de purificare a apei. De aceea, metoda de escortare se schimbă frecvent, mergând în paralel, în faţă, în spate, folosind vehicule care duc trupe întregi sau o singură persoană, avionete… Se pare că Nalavia speră ca niciunul din sisteme să nu fie descoperit.
— Şi aşa a fost, spuse Aurora. N-am auzit pe cineva să bănuiască ceva. Dar acum, când ştim…

— Am orarul pentru următoarele patru zile, spuse Data. În afară de asta, nu mai era nimic în computerul Nalaviei.

Dare îi zâmbi, dar de data asta nu fu un zâmbet sarcastic.

— E suficient Dă-ne orarele şi vom găsi noi o cale să facem substituirea. Domnule Data, ţi-ar plăcea să părăseşti Flota Stelară în schimbul unei vieţi pline de pericol şi întâmplări palpitante la celălalt capăt al galaxiei?

Yar ştia că vorbele erau spuse în glumă, dar Data răspunse solemn:

— Mă tem că... nu m-ar încânta deloc.

Unul dintre avantajele unui android era că se gândea la mai multe idei în acelaşi timp. Data va descoperi în următoarele câteva ore că putea fi şi un dezavantaj.

Tasha părea plină de speranţa de a-i elibera pe locuitorii oraşelor de pe Treva de substanţa chimică euforică uitând că, deşi aveau un fel de statut de curator, ea şi Data erau prizonieri. Data nu uita cine era, în realitate, Darryl Adin şi asta îi crea o problemă la care nu se gândise – îi plăcea acel om.

Adin era liantul care unea acea grupare, aşa cum era şi Jean-Luc Picard pentru echipajul de pe *Enterprise.* Rolul lui Adin era mai dificil decât al lui Picard. Cu toate că puţini îl urmau, erau mult mai diferiţi decât membrii echipajului în care servise Data, fiindcă ei nu aveau o credinţă comună într-un ideal, cum ar fi fost Flota Stelară, ideal care să-i unească. În timpul primei zile, Data îi auzise certându-se întruna, dar îi văzuse lucrând pentru un ţel comun.

Şi în tot timpul ăsta, nimic din ce făcuse Adin nu lăsase să se înţeleagă că Data nu ar fi fost o persoană. Din toţi oamenii pe care îi cunoştea, numai Geordi La Forge îl acceptase fără nicio întrebare chiar de la prima întâlnire.

Nu, îşi dădu el brusc seama, şi seniorul războiului făcuse exact acelaşi lucru. Dar Data intrase prea puţin în contact cu Rikan în acea zi în care lucrase ore întregi alături de Dare.

Înainte de masa de prânz, aveau deja un plan. Sdan şi Poet plecară împreună cu câţiva dintre oamenii lui Rikan să împrumute vehicule grele de transport de la companiile aflate pe teritoriul lui Rikan, Barb şi tellarienii plecaseră cu o „listă de cumpărături” pentru containere, în timp ce ceilalţi alergaseră toată ziua încoace şi încolo. Aurora se apropie de Data, care se

afla la pupitrul computerului. Era împreună cu Pris Shenkley, cea care proiecta arme. Voiau să revadă din nou planul pentru a depista eventualele inconveniente.

Data nu se putu abţine să nu fie îngrijorat atunci când Adin şi Tasha nu mai participară şi se retraseră discret din camera strategică.

Dar îi revăzu la masa de prânz, prima masă pe care o lua după cina din seara trecută, cu Nalavia. Acum, componentele lui organice erau pregătite pentru o încărcare nutritivă şi curiozitatea îl făcu să guste din tot ce se afla pe masă. Masa lui Rikan era la fel de îmbelşugată ca şi cea a Nalaviei. Dacă n-ar fi avut alte gânduri care să-l frământe, Data şi-ar fi pierdut timpul analizând ingredientele care alcătuiau acea varietate de arome.

Mintea lui era preocupată de conversaţia referitoare la extinderea planului lor de a o sabota pe Nalavia, dar şi de a-i urmări pe Tasha şi pe Adin.

Tasha purta din nou rochia aceea lungă, aurie. Aurora era splendidă într-o rochie roşie. Pris era îmbrăcată în albastru deschis. Rikan avea o tunică cu broderie bogată şi o haină pusă peste o cămaşă cu dantelă elegantă. Adin era, ca de obicei, îmbrăcat în negru, cu o cămaşă albă şi cu emblema argintie. În timp ce Data – atunci când toată lumea se retrăsese să se schimbe pentru masă – se gândise să se schimbe în uniforma pe care o găsise curată, agăţată frumos în camera ce-i fusese desemnată.

Cu toate astea, amintindu-şi hainele pe care le văzuse cu o seară în urmă, se îmbrăcă cu ceea ce i se păru mai adecvat din ceea ce îi dăduse Trell – o jachetă şi pantaloni de un verde cenuşiu şi o cămaşă aurie, care avea aproape culoarea ochilor lui.

Când îl văzu, Tasha zâmbi şi spuse:

— Arăţi superb!

Dar Data s-ar fi simţit mai bine în uniforma lui. Se întreba ce se întâmplase cu uniforma Tashei.

Întregul grup se adună după masă în salonul lui Rikan. Pris Shenkley se aşeză lângă Data şi încercă să discute.

— De ce nu lucrezi pentru Federaţie?

— Fiindcă ei ar fi cei care ar controla tot ce aş face, şi nu eu, răspunse ea. E adevărat că, acum, Federaţia construieşte numai

arme defensive şi care evită agresiunea, dar eu prefer să-mi folosesc talentul acolo unde pot controla modul în care sunt folosite armele mele.

Data îi povesti despre recenta vizită făcută de *Enterprise* pe planeta Minos şi despre armele care s-au întors împotriva creatorilor lor, distrugându-i.

— Da, spuse ea, exact de mentalitatea asta mă tem. Este mult prea uşor să construieşti arme tot mai bune pentru simplul motiv că cineva o poate face. Pentru Dare construiesc exact armele de care are nevoie într-o anumită misiune şi nu arme care să poată concura numai cu alte arme.

— Şi vei construi arme şi pentru acest plan de înlocuire a Riatinei?

— Nu, fiecare are deja mai multe feluri de arme cu care e obişnuit. Dar mă ocup de metodele de apărare ale castelului lui Rikan.

El clătină capul…

— Tu ai creat plasa folosită pentru a mă captura?

Ea roşi uşor.

— N-am creat-o practic – eu n-am făcut decât să sugerez că, probabil, nu te vei aştepta la ceva atât de primitiv. Plasa e folosită pentru capturarea unui animal mare care trăieşte pe Treva. M-am gândit că va fi destul de solidă să te susţină. Zâmbi. Te-am subestimat. Nu mi-am închipuit că sforile unei astfel de plase ar putea fi rupte. Dacă oamenii noştri n-ar fi ajuns foarte repede, ai fi scăpat.

Ea îi luă o mână pentru a-i studia palma.

— Eşti atât de puternic… Şi, cu toate astea, atât de blând. Îţi dai seama cât de atrăgător e lucrul ăsta?

Era aproape gata să spună „da”, de vreme ce toate femeile pe care le întâlnise îi spuseseră acelaşi lucru, dar tocmai această remarcă îi aminti să facă apel la fila care îi permitea să flirteze şi o făcu tocmai la timp…

— Ăsta e… felul meu de a fi.

— Mmmm. Ea îi studie palma. Ai amprente!

— Da. Şi sunt unice, sau, în orice caz, n-au fost copiate după ale nici unei persoane care trăieşte în Federaţie.

— Este aşa cum trebuie să fie, spuse ea în şoaptă, tu eşti unic.

Data fu surprins să vadă că Pris flirta cu el, dar făcu apel

numai la directorul principal al filelor de flirtare, pentru a putea face faţă. Era clar că ea nu dorea decât o discuţie plăcută.

De altfel, Data descoperi că nu vrea să meargă mai departe. Chibzui asupra acestui lucru. Înţelese de ce dorise să reacţioneze cât mai puţin la insistenţele Nalaviei şi cât mai impersonal posibil: femeia era un diavol. Dar Pris, ca şi restul grupului lui Adin, nu avea dosar criminal. De ce nu voia să devină mai intim cu ea, dacă ea o dorea? În fond, era creat pentru a funcţiona în situaţii foarte variate. Pris nu era ca Nalavia; ea nu părea să fie vicleană sau cinică.

La gândul acesta, atenţia îi fu atrasă de Darryl Adin care, în seara aceea, stătea alături de Tasha. Acum Tasha părea că-şi petrece tot timpul alături de Adin. Bărbatul încerca în mod vizibil să trezească sentimentele pe care Tasha le avusese pentru el. Încerca să-i acapareze mintea şi devotamentul cu amintiri ale trecutului ce nu puteau fi reînviate,

Adin se aplecă şi mai mult spre Tasha şi Data îşi folosi microfonul direcţional pentru a auzi ce murmură:

— Să ieşim pe balcon.

Se scuzară faţă de Rikan şi ieşiră în noaptea luminată de lună. Data îi mai putea vedea încă prin geamurile uşilor. Îi văzu cum se apleacă peste balustradă şi cum privesc în abisul întunecat. Adin îşi puse braţul pe umerii goi ai Tashei şi ea se rezemă de el, atât.

În acest timp, fila pentru flirt o întreţinuse pe Pris – până când ea spuse:

— Ştii să spui nimicuri într-un mod mai inteligent decât oricare bărbat pe care l-am cunoscut. De unde ai învăţat asta?

Data verifică fila la care ceruse acces:

— O adaptare modernă a tehnicilor descrise în romanele lui Jane Austin, răspunse el sincer.

Pris râse zgomotos.

— Este, în orice caz, încântător. Şi, dacă n-ar trebui să mă scol mâine dimineaţă devreme, te-aş întreba ce alte tehnici mai cunoşti. Dar, cum vei rămâne printre noi o vreme, sper că vom avea ocazia să ne cunoaştem mai bine.

— Şi mie mi-ar face plăcere, dar nu se grăbi să răspundă la întrebarea pe care ea n-o pusese încă.

Salonul se golea, se pare că din respect faţă de Rikan. Data observă că bătrânul senior al războiului era din ce în ce mai

ţeapăn, forţându-se să stea drept.

Când Data se uită iar spre balcon, Tasha şi Adin nu mai erau acolo. În câteva clipe, avea să rămână singur cu Rikan… uitat.

Data nu avea nimic de făcut în noaptea aceea. Nu exista nicio bibliotecă, niciun computer, niciun laborator ştiinţific unde să se ducă să-şi hrănească curiozitatea lacomă.

Se hotărî să coboare în camera strategică. Cu siguranţă că trebuie să fie cineva acolo. Poate că l-ar fi lăsat să exploreze ce mai exista în acel computer.

Dar, când se duse să-i spună noapte bună lui Rikan, bătrânul îl întrebă:

— Tu dormi, domnule Data?

— Nu, domnule.

— Atunci vrei să-mi faci o favoare?

— Desigur, domnule, dacă pot…

— Sunt un om bătrân. Presupun că nu vei şti niciodată ce înseamnă bătrâneţea, dar nici nu vei avea plăcerea ca ceilalţi să-ţi facă toate capriciile numai pentru că eşti bătrân. Rikan ridică spre el privirea clară şi aspră încă. Ce vârstă ai, domnule Data?

— Douăzeci şi şase de ani standard ai Federaţiei, domnule.

Ochii seniorului războiului se măriră.

— Atât de tânăr? Asta înseamnă că eşti abia la începutul experienţei tale de viaţă! Dar tu ai fost pe multe stele, ai făcut, în douăzeci şi şase de ani de viaţă, mai mult decât am făcut eu într-o viaţă întreagă.

— Se poate, domnule, mai ales că eu am fost… creat… ca un adult. Pe de altă parte, eu n-am ştiut niciodată cum e să fii copil.

— Asta e trist, spuse Rikan. Copilăria e cea mai fericită perioadă din viaţa unui om… sau aşa ar trebui să fie. Dar am început să uit. Favoarea pe care voiam să ţi-o cer este să vii în camera mea după ce Trell mă ajută să mă urc în pat. Cu toate că trupul îmi e obosit, anii mi-au furat capacitatea de a adormi uşor sau de a dormi bine. Vrei să vii să stăm de vorbă?

— Cu plăcere, domnule.

Deci, atunci când Trell îl informă pe Data că Rikan e gata, acesta se îndreptă spre camera seniorului războiului, păstrând în memorie rugămintea grijulie a servitorului.

— Vă rog să nu staţi până târziu. Stăpânul meu are nevoie de odihnă pentru că o să se scoale în zori, oricât de puţine ore ar

dormi peste noapte.

Aşezat în patul acela mare, Rikan părea mai mic şi mai fragil decât în hainele lui băţoase. Se sprijinea de perne.

— Mai vrei vin? întrebă el, turnându-şi un pahar şi sugerându-i lui Data să facă la fel.

— Nu domnule, mulţumesc. Alcoolul nu are niciun efect asupra metabolismului meu. V-am gustat vinurile numai ca să adaug noi buchete şi arome la experienţa mea.

Seniorul războiului zâmbi.

— Ţi-ai petrecut viaţa adunând date?

— Pentru asta am fost creat.

— Cu siguranţă că nu numai pentru asta, spuse Rikan. Acum o clipă ai pronunţat cuvântul „experienţă”. Îmi dau seama că ai sentimente, că eşti preocupat de colega ta Natasha şi de datoria faţă de organizaţia pe care o serveşti.

— Îmi înţelegi foarte bine preocupările, admise Data.

— Am mai mulţi ani de experienţă decât tine, spuse Rikan. Am fost surprins să aflu cât de puţin timp ai… trăit tu.

— Cât timp am fost conştient, sublinie Data.

— Partea organică a trupului tău nu e vie?

— Dintr-un punct de vedere; are nevoie de substanţe nutritive şi se aprovizionează. Dar această parte a mea a existat şi în stare de stază o anumită perioadă de timp necunoscută mie, înainte să-mi fie trezită conştiinţa.

— Ah, exclamă Rikan, cât de interesant! Îţi aminteşti când ai fost adus în stare conştienţă? Sau eşti o persoană care nu-şi aminteşte clipa naşterii?

Naşterea! Aşa o numise şi Tasha. „Deci aici e locul naşterii tale” spusese ea când îi văzuse planeta.

— Este primul eveniment pe care mi-l amintesc. Mintea mea nu era o *tabula rasa*; era deja programată cu un limbaj, cu foarte multe cunoştinţe şi informaţii adunate de patru sute de colonişti de pe planeta mea de baştină.

— Mă întreb, murmură Rikan, dacă a fost un şoc mai dureros decât cel al naşterii. Presupun că nimeni nu va şti, de vreme ce nimeni nu le va putea trăi conştient.

— Nu domnule, răspunse Data automat – apoi îşi dădu seama de întrebarea subînţeleasă. Nu la nivelele actuale de tehnologie. Şi dacă vreodată va fi posibil să fie transferată conştiinţa umană

într-un trup de android… nu ştiu dacă, după ce a fost om, acea persoană se va putea adapta.

Rikan îl studie.

— Te simţi mai puţin uman?

— Sunt… *altfel* decât un om. Sunt mai puternic şi mai rapid decât orice umanoid totalmente organic. Am mai multe informaţii la dispoziţie şi le pot folosi în mod mult mai eficient. Cu toate astea sunt capabil să învăţ şi să mă dezvolt – nu numai să-mi înmulţesc numărul de file informaţionale.

— Evident, îi spuse Rikan cu un zâmbet, n-am avut niciodată dorinţa de a purta o asemenea conversaţie cu unul dintre computerele inteligente instalate de Adrian aici. Tu eşti cu siguranţă o persoană, Data.

— Da. Cu toate astea aş vrea să fiu om dacă aş putea. Mă uit la dumneata, de exemplu, şi, cu toate că ştiu că, prin experienţa mea, pot învăţa să judec, mă întreb dacă e posibil să acumulez înţelepciune.

Zâmbetul lui Rikan se lărgi.

— Ah, Data, tu nu-ţi dai seama că întrebarea ta este chiar răspunsul dorit?

Data nu înţelese.

— Ce-aţi spus, domnule? întrebă el, încruntându-se nelămurit.

— Lasă, spuse Rikan. Vei trece peste acest impas… şi vei descoperi altele. Îmbătrâneşti fizic?

— Se pare că nu, domnule. Dar exist de mult prea puţin timp pentru a trage concluzii despre cât timp voi rămâne neschimbat. Aşa cum îmi aminteşte foarte des Tasha, eu nu sunt indestructibil. Dar, în cazul în care sufăr stricăciuni ireparabile, Flota Stelară crede că trupul meu va dura mai multe secole.

— S-ar putea să nu suferi schimbări fizice odată cu trecerea timpului, dar viaţa prea lungă are şi părţile ei dureroase, mai dureroase decât pierderea puterii, sau slăbirea simţurilor. Supravieţuitorii sunt consideraţi norocoşi, Data – şi ironia este că, persoanele care ne invidiază pentru longevitatea noastră, fie că nu trăiesc suficient pentru a cunoaşte ce ne-a rezervat soarta… fie trăiesc să o împărtăşească.

— Domnule?

Rikan se uită dincolo de Data, fără o ţintă precisă.

— Am avut o soţie şi o fiică minunate, am avut prieteni buni şi

colegi care au împărtăşit aceleaşi experienţe ca mine. Acum sunt cu toţii morţi – inclusiv o mulţime dintre cei mult mai tineri decât mine. Copila mea a murit înaintea mea. Soţia mea a urmat-o după numai un an. Prietenii mei, tovarăşii mei… toţi au murit.

Ochii seniorului se îndreptară din nou spre Data.

— Creatorii tăi şi-au dat seama la ce te vor supune atunci când ţi-au dat atât înţelepciune dar şi sentimente şi apoi te-au condamnat să trăieşti mai mult decât toţi cei pe care îi iubeşti?

— Nu ştiu dacă sunt capabil să iubesc, domnule.

— Cum de nu ştii tu când eu mi-am dat seama deşi te cunosc numai de o zi?

— Eu nu pot procrea, îi explică Data. Nu exista niciun motiv să fiu creat cu capacitatea de a…

Rikan râse.

— Ah, Data, cât de tânăr – şi cât de uman – eşti în această privinţă! A confunda contactul fizic cu iubirea născută din prietenie este o greşeală tipică a tinerilor. Nu, nu – eu vorbesc despre dragoste, despre dragostea faţă de prieteni şi colegi, pe care o ai din plin. Râsul avu din nou inflexiuni triste. Şi acest motiv de mare bucurie, este şi o sursă a unor mari dureri.

— Înţeleg, spuse Data.

Rikan îi zâmbi trist.

— Nu, nu înţelegi, dar vei înţelege… şi poate mai curând decât îţi închipui. Data, tu ai fost creat asemeni unui *supravieţuitor,* cum spune Adrian. Jevsithian spune că Adrian e un supravieţuitor, fie că aşa a vrut soarta, fie prin propria lui voinţă. Ai auzit profeţia vizionarului?

— Asemenea profeţii nu pot fi verificate ştiinţific, sublinie Data.

— Dar dacă se adevereşte, ca fiinţe suntem capabile să fim şi logice, Data. În prima clipă în care l-ai văzut pe Adrian ai vrut să-l arestezi. Nu cred că te poţi sustrage acestei îndatoriri şi acuzaţiile pe care le-ai rostit – crimă, conspiraţie, trădare – sunt, cu siguranţă, pedepsite cu moartea.

— În Federaţie nu există pedeapsa cu moartea, îi explică Data.

Rikan închise ochii şi se cutremură.

— De asta mi-a fost teamă! Deci, încarcerarea pe viaţă!

— Nu, trimiterea într-o colonie de reabilitare, spuse Data. Şi numai până când se vindecă de rătăcirea minţii.

— Denumirea nu are nicio importanţă. Nu-l cunoşti încă bine

pe Adrian. Pentru un astfel de om, a-şi pierde libertatea ar fi mult mai rău decât dacă ar muri. Cred că de asta profetul a spus că mai întâi va câştiga tot – ceea ce se referea la Treva – şi apoi va pierde.

Ochii strălucitori, deşi bătrâni, se deschiseră din nou, privind spre Data cu o întrebare în adâncul lor.

— Ascultă, Rikan, spuse androidul, te rog să nu-mi ceri mie asta. Cu tot binele pe care l-a făcut, poate că atunci Darryl Adin a trădat odată tot ceea ce a pretins a fi credinţa lui. Dacă am neglijat ocazia de a-l preda justiţiei Federaţiei… aş face exact acelaşi lucru.

Tasha Yar îşi petrecu următoarele două zile împreună cu Darryl Adin. Vechea lor camaraderie renăştea pe măsură ce plănuiau cum să schimbe butoaiele cu Riatină ce erau transportate spre oraşele de pe Treva. Datorită rutelor şi orarelor pe care le aveau de la Data, operaţiunea era simplă. În momentul în care fiecare camion se oprea pentru ca operatorii să mănânce, ele aveau să fie înconjurate de vehicule asemănătoare, pentru a scăpa de supraveghere. Încărcătura urma să fie rapid înlocuită cu substanţa inofensivă aflată în containere asemănătoare. Operatorii celorlalte vehicule – toţi trevanieni de pe teritoriul lui Rikan – aveau să le distragă atenţia iar schimbul urma să fie făcut de Sdan, Poet, Aurora şi Pris, care aveau aparatura cu care să poată păcăli vehiculele pe care se aflau senzorii. O joacă de copil, aşa cum spusese Data, având în vedere informaţiile pe care le aveau, echipamentul şi îndemânarea lor.

A doua zi, la vremea amiezii, operaţiunea fusese încheiată fără niciun incident, toată lumea se întorsese la castelul lui Rikan, unde domnea bucuria.

Lui Yar şi lui Data nu li se îngăduise, fireşte, să participe. În timp ce Yar îl aştepta pe Dare să se întoarcă, ştiu că luase deja o hotărâre: Dare fusese mai şiret decât ea şi decât Data şi avea, fără îndoială, un plan ca să poată scăpa atunci când misiunea avea să se încheie. În vreme ce ea nu putea să-l lase cu conştiinţa împăcată să plece, n-ar fi făcut nimic să-i anticipeze evadarea. Avea, pur şi simplu, încredere că el va plănui ceva la fel de unic ca şi cursa pe care i-o întinsese lui Data.

În vremea asta, androidul era mult mai tăcut decât de obicei.

În camera strategică aproape goală, ea simţea lipsa discuţiilor prieteneşti pe care le avuseseră în drumul spre planetă. *Bănuieşte,* se gândi ea furioasă. *Oare crede că îl voi ajuta pe Dare să fugă?* Dar nu-l putea întreba asta. Mai bine să-l preocupe problema credinţei ei, decât să facă vreun plan care să-l împiedice pe Dare să scape.

După masă, toţi se adunară în salonul lui Rikan, pentru a continua sărbătorirea, astfel că lui Dare şi lui Yar le fu uşor să se strecoare pe balcon, şi de acolo, departe de zgomotul din salonul de muzică al lui Rikan. Ca şi restul castelului, păstra o atmosferă antică datorată mobilelor şi ornamentelor vechi, în timp ce tehnologia modernă producea sunete ciudate când erau atinse butoanele ascunse într-o cutie mică, emailată, de pe una dintre mese.

Dare programă ceva plăcut şi amândoi stătură o vreme de vorbă, în linişte. În cele din urmă, Dare spuse:

— Aş vrea să fii alături de mine, Tasha.

— Cum? întrebă ea emoţionată, temându-se că îi va cere să fugă împreună.

Peste trei zile, când ne vom răzvrăti, când efectele drogului vor dispărea şi noi vom organiza revolta împotriva Nalaviei, aş vrea să fii alături de mine.

— Nu pot, spuse ea încet, Prima Directivă…

— Tasha, planeta asta a cerut ajutorul Flotei Stelare! Oferă-i acest ajutor!

— Am fost chemaţi să luptăm împotriva ta!

— Asta se va schimba imediat ce minţile oamenilor se vor limpezi. Dacă stăm aici şi-i urmărim, ai să vii cu mine în momentul în care oamenii se vor ridica împotriva Nalaviei?

— Crezi că o persoană ar fi atât de importantă, Dare?

Îşi puse mâinile pe umerii ei şi o privi în ochi:

— Va avea importanţă pentru mine, spuse el şi o sărută, de data asta blând, tandru, aşteptând să-i răspundă.

Nu se putu abţine. Îl strânse cu disperare în braţe, cât mai aproape de ea.

— Nu poate să dureze, Dare.

— Ştiu, răspunse el cu blândeţe, dezmierdându-i părul. Te cunosc, Tasha. N-ar fi drept să-ţi cer să renunţi la viaţa de acum pentru a urma un om aflat în afara legii. N-am să-ţi cer asta, îţi

promit. Dar am să-ţi pun o singură întrebare: tot mai crezi că sunt vinovat? Tot mai crezi că te-am trădat?

— Nu. Niciodată n-am crezut cu adevărat aşa ceva, Dare. Nu-mi dau seama cum pot exista atâtea dovezi împotriva ta – dar am ştiut tot timpul că omul pe care-l iubesc n-ar putea face niciodată aşa ceva.

Îl simţea cum se relaxează, încrezător, sub atingerea ei. Apoi, el o sărută din nou, la fel de tandru şi murmură:

— S-ar putea să nu ne mai revedem niciodată.

— Ştiu, dar să nu ne gândim acum la asta. Avem trei zile. Dare – unii oameni nu au nici atât.

El zâmbi, acelaşi zâmbet minunat, cald, pe care şi-l amintea atât de bine, apoi îşi întinse mâna spre ea. Ea o luă, hotărâtă să ia măcar atât cât i se oferea acum şi să lase la o parte grijile zilei de mâine.

Dacă pentru Tasha Yar viaţa era un extaz, chiar şi numai temporar, pentru locotenent comandantul Data eră o stare de confuzie dureroasă. Discuţia pe care o avusese cu bătrânul senior Rikan îl lăsă gândindu-se la sentimentele pe care bătrânul pretindea că le-ar avea. Oare îngrijorarea lui Data faţă de purtarea Tashei provenea din acea nobilă formă de iubire frăţească pe care Rikan voise să i-o atribuie?

Sau în încercarea lui de a înţelege spiritul uman dăduse peste sentimentul întunecat numit gelozie?

Data cunoştea definiţiile tuturor acestor termeni, dar asta îi era de prea puţin ajutor atunci când se vedea atât de des confruntat cu realitatea umană. Observă că Tasha dispăru şi a doua zi împreună cu Adin şi, de data asta, în ziua următoare, la micul dejun, veniseră împreună, foarte îngrijiţi şi foarte relaxaţi... şi parcă puţin prea mulţumiţi.

Îndoiala faţă de propriile motive îl făcu pe Data să fie tăcut mai toată ziua; de altfel, Tasha era tot timpul alături de Adin şi ceea ce dorea el să-i spună trebuia spus între patru ochi.

În cele din urmă, atunci când oamenii începură să plece ca să se îmbrace pentru masa de seară, Data îi spuse:

— Tasha, pot să vorbesc cu tine?

— Desigur, Data. Vino în camera mea.

Atunci când intrară, Tasha închise uşa şi îşi scoase jacheta pe care o purta şi o atârnă la locul ei.

Pentru o clipă, îngrozit, Data se gândi că ea avea intenţia să se dezbrace în faţa lui, ca un fel de a spune „Tu nu reprezinţi mai mult decât o maşină care trebuie să se afle în camera mea”. Dar nu se dezbrăcă, în schimb, îi făcu semn să se aşeze pe unicul scaun din încăpere, iar ea se aşeză pe pat.

— Cred că ştiu ce te preocupă, Data – şi nu este cazul. N-am să las ca sentimentele pentru Dare să stea în calea datoriei.

— Într-adevăr, asta mă îngrijora, spuse el recunoscător că ea adusese în discuţie acel subiect neplăcut.

— Numai că, în planurile tale de a urmări aşteptata revoltă împotriva Nalaviei, mă întreb dacă te-ai gândit ce se va întâmpla atunci când totul se va termina şi pacea va fi reinstaurată.

— Data, nu vreau să devin o fugară, în afara legii, şi să mă alătur grupului Cavalerului de Argint.

— Nu m-am gândit că vei face asta. M-am referit la obligaţia noastră imediată în momentul în care vom fi din nou în contact cu Flota Stelară.

Ea râse înfundat:

— Dacă tu crezi că ai să reuşeşti să-l arestezi pe Dare, n-ai decât, încearcă!

Data nu se confruntase niciodată cu o asemenea situaţie.

— Vrei să spui că tu nu o vei face?

— Vreau să spun că nu cred că vom avea această şansă, Data. Dare nu va sta aici atât de mult timp.

— Dar dacă rămâne? insistă Data.

— N-o să rămână, spuse Tasha cu fermitate şi se ridică pentru a-i da de înţeles că discuţia s-a terminat.

Se ridică şi Data.

— Eu îţi cer fapte, nu păreri, locotenent! Dacă vei avea ocazia să-l arestezi pe Darryl Adin şi să-l predai Federaţiei, o vei face?

Ochii ei sclipiră şi obrajii i se îmbujorară:

— Profiţi de rangul tău… *comandante?*

— E nevoie s-o fac… Tasha?

Ea stătu o clipă fermă, înfruntându-i privirea. Apoi, gura ei începu să tremure şi el văzu o lacrimă în ochii ei.

— Nu trebuia să-mi ceri asta, Data. Da, lua-te-ar naiba – dacă vom ajunge în situaţia asta, îmi voi face datoria. Dar sunt convinsă că nu vom ajunge în situaţia asta – Dare nu va ajunge aici.

Data o părăsi liniştit. Cuvintele Tashei erau bune. Atunci, de ce se simţea el puţin vinovat pentru că încercase să-i aresteze iubitul?

Ziua trecu cu planurile de a prelua radioul şi postul de emisie video în momentul în care simţurile poporului Nalaviei n-ar mai fi fost adormite de drogul hipnotic. Se gândea ce mişcare va face Nalavia pentru a institui legea marţială. Yar începu să se pregătească punându-şi o rochie diafană, de culoarea levănţicăi pe care i-o împrumutase Pris, în locul celei aurii purtate cu o seară înainte.

Se gândi că formalismul meselor de seară ale lui Rikan era atât de minunat, cu vechile obiceiuri, faţă de mesele distante din ziua de azi. Îşi perie părul scurt şi îl înfoie puţin. Părul lui Dare era mai lung decât al ei, dar pe el nu-l deranja faptul că ea are părul mai scurt. Din copilărie îl purtase tăiat foarte scurt, pentru ca niciun atacator să nu aibă de ce s-o prindă, iar Dare, fie el binecuvântat, nu se întrebase niciodată „Cum ar arăta dacă…?” aşa cum făcuseră toţi ceilalţi bărbaţi cu care fusese mai intimă. Cu excepţia lui Data, fireşte.

Bietul Data! Era atât de îngrijorat că ea îşi va distruge viaţa alături de Dare. Asta nu însemna că nu era tentată, dar ştia că iubitul ei îi acceptase hotărârea.

Dacă măcar ar fi existat o posibilitate să-i dovedească nevinovăţia! Dar nu exista. Îşi amintea de Curtea Marţială de parcă ar fi fost ieri; erau prea multe dovezi de necontestat.

Aşa că ea a făcut ceea ce viaţa şi cariera şi Flota Stelară au învăţat-o: fă planuri pentru mâine, trăieşte ziua de azi. În seara aceea ea avea să se strecoare din nou în camera lui Dare şi se va preface că viaţa nu însemna decât iubire şi zâmbet.

Yar privi în oglindă şi fu încântată de ceea ce văzu. Ea nu putea fi obiectivă; dar se simţea frumoasă indiferent de ceea ce lumea din afară vedea la ea. Acum nu trebuia decât să pună pe ea rochia aceea neobişnuită…

Alarmă! Alarmă! Se apropie avioanele! Toată lumea la posturile de luptă!

Când auzi anunţul care răsuna pe toate holurile, Yar aruncă rochia de culoarea levănţicăi şi se îmbrăcă din nou cu bluza şi pantalonii pe care-i purtase toată ziua. Abia atunci când ieşi din cameră îşi dădu seama că nu exista o punte de luptă.

Câteva uşi mai departe, Data ieşea îmbrăcat în uniforma Flotei Stelare.

— Camera strategică! spuse el şi amândoi alergară pe scările unde totul părea un haos organizat.

Dulapuri care până atunci rămăseseră închise, erau acum deschise. Poet şi Pris scoteau arme înspăimântătoare la prima vedere şi le înmânau membrilor casei lui Rikan. Sdan se afla la pupitrul computerului pe al cărui monitor apărea schema castelului şi a împrejurimilor.

Două scuturi de forţă străluceau uşor, unul în jurul castelului şi un altul la câteva mile mai departe.

— Scuturi? întrebă Yar. Nu puteau fi ca scuturile unei nave stelare decât dacă generatorul de materie/antimaterie era ascuns în măruntaiele dealului.

— Cel interior, răspunse Sdan. Cel din afară e un generator static care va deregla comenzile avionetei. Un pilot bun poate zbura pe comandă vizuală, dar computerele de la bord nu vor funcţiona. Vor fi obligaţi să treacă armamentul pe comandă manuală.

— Dar ai un scut în jurul castelului?

Pris înmână ultima armă şi se apropie.

— Un scut slab, spuse ea. Energia provine de la o baterie şi va rezista numai o jumătate de oră în faţa armelor pe care le au avionetele la bord. Vom încerca să le îndepărtăm înainte ca forţa scutului să scadă. Le dădu lui Yar şi lui Data câte o puşcă fazer de o construcţie greoaie. Dacă sistemele de apărare exterioare vor funcţiona, nu va fi nevoie să interveniţi. Dar dacă acestea vor cădea şi avionetele Nalaviei vor trece prin scut, ar fi bine să fiţi pregătiţi să vă apăraţi viaţa.

Capitolul zece

LOCOTENENT COMANDANT DATA îşi dădu seama că Pris Shenkley era corectă.

— Unde ai nevoie de noi? întrebă.

— Alăturaţi-vă lui Dare, pe metereze, le răspunse ea. Armele astea vor doborî o avionetă militară obişnuită – asta în cazul în care nu veţi fi doborâţi înainte.

— Instrumentul are efect peste tot în apărarea exterioară? întrebă Tasha.

— Da. Propriul nostru computer e ecranat, fireşte. Instalaţiile noastre de apărare ar trebui să doboare cea mai mare parte a avionetelor…

— Pris! strigă Sdan.

Toţi se întoarseră spre ecranul pe care se vedea ceva ce categoric nu era o navetă.

— Rachete! exclamă Pris. Lansaţi contraatacul!

— Am lansat, spuse Sdan în momentul în care o strălucire de lumină explodă în afara castelului atunci când racheta fu lovită. Câteva secunde mai târziu întregul castel se cutremura de bubuitul exploziei.

— Nalavia ne-a păcălit, spuse Pod. Cele mai bune planuri…

— N-aţi luat în considerare posibilitatea unui atac? îl întrerupse Data.

— A unui atac, da, spuse Pris, dar dacă foloseşte rachete, înseamnă că nu-i pasă dacă-i omoară pe toţi cei aflaţi în castel. Asta include şi echipa de cercetare a Flotei Stelare.

Aurora li se alătură.

— Rachete! Nalavia e nebună! Ce strategie să adoptăm împotriva unei femei nebune?

— Dar voi aveţi arme de contraatac! sublinie Tasha.

— Desigur, suntem pregătiţi pentru orice fel de război. Dar nu

ne-am aşteptat la asta câtă vreme voi sunteţi aici, spuse Aurora. Am crezut că Nalavia o să încerce să vă ia înapoi, nu să vă omoare.

— Asta e din cauza mesajului trimis de mine către *Enterprise,* spuse Tasha. Dare a spus că ne vor localiza. Dar, pentru a trimite un asemenea mesaj trebuia să avem aprobarea voastră. Încheieturile mâinii i se albiră în momentul în care strânse arma pe care o avea. La naiba! Ar fi trebuit să trimitem mesajul o singură dată şi am fi scăpat.

— Acum e prea târziu să te mai gândeşti la asta, spuse Sdan. Când scutul va slăbi, vom ataca trupele Nalaviei din aer, pentru ca scutul castelului să nu primească în plin asaltul.

— Nalavia a comunicat cu voi? întrebă Data. V-a cerut să vă predaţi?

Sdan atinse butonul de comunicaţie.

— Nimic. Dar... frecvenţa Flotei Stelare nu mai e bruiată. Normal, aré nevoie de toată energia pentru a-şi comanda trupele.

Tasha se repezi şi programă rapid frecvenţa de urgenţă a navei Flotei Stelare. Vulcanianul nu avu timp să o oprească.

— Aici locotenent Tasha Yar de pe Treva, către toate navele Flotei Stelare! Locotenent Data şi cu mine suntem atacaţi pe aceste coordonate. Stare de urgenţă prioritară – repet, echipa de cercetare a Flotei Stelare este atacată. Rog orice navă a Flotei Stelare să răspundă!

Nu se auzi niciun răspuns. Dar putea dura mai multe minute, chiar câteva ore până când mesajul să ajungă la cea mai apropiată navă a Flotei Stelare.

Urmară mai multe explozii atunci când rachetele întâlniră antirachetele şi apoi o lumină albă inundă camera strategică după străpungerea scutului exterior.

— Ar trebui să urcăm pe metereze! spuse Data. Vor avea nevoie de toţi oamenii.

— Dacă vom primi vreun răspuns din partea Flotei Stelare, aceasta nu va veni chiar acum, spuse Tasha, care căuta încă pe toate canalele Flotei Stelare.

Adin, Barb şi tellarienii erau deja pe metereze, înarmaţi cu puşti asemănătoare celor pe care le primiseră Data şi Tasha.

Prima avionetă se apropie trăgând în plin.

De pe metereze li se răspunse tot cu foc şi primele câteva aparate fură doborâte înainte să ajungă la punctul final de apărare.

Dar una trecu dincolo de linii. Adin ţinti – o explozie, şi aparatul căzu în prăpastie cuprins de flăcări.

Din urmă veneau altele, valuri-valuri, localizând armele după explozii. Fiecare val aducea mai multe avionete în apropierea castelului.

Cei cinci aflaţi pe metereze stăteau întinşi pe burtă, apăraţi de orice atac ar fi putut veni de jos. Ei sperau să distrugă avionetele înainte de a ajunge deasupra castelului.

Din spatele unui nor de fum apăru brusc un aparat care purta trupe şi care reuşi să coboare pe pământ, spre meterezele mai joase.

— Suntem depăşiţi numeric, spuse Data, fără să înceteze să tragă, doborând doi soldaţi în timp ce vorbea.

— Nu, atâta vreme cât localnicii sunt mobilizaţi, îi spuse Barb, omorând şi ea trei soldaţi.

Adin îşi lovi insigna.

— Sună retragerea! încearcă să te întorci înăuntru până când…

— Dare! ţipă Barb.

Adin se rostogoli pe spate tocmai la timp să scape de focul unei avionete care se strecurase cât timp fuseseră ei ocupaţi cu avionul de transport; trecea acum pe deasupra lor, trăgând cu toate armele.

Toţi şase traseră o dată, gloanţele loviră avionul, dar acesta continua să se apropie.

— Fugiţi! ţipă Barb.

Distruseseră aparatura de direcţie a navei.

Data putu să vadă chipul înspăimântat al pilotului în momentul în care aparatul zbura fără control, urmând să se lovească de meterezele castelului.

Tellarienii se repeziră pe scări. Data se repezi la Tasha, care nu se opuse şi se lăsă dusă de cei doi, aterizând cu bine în partea de jos a scării.

Data se întoarse exact în momentul în care Adin aruncă arma şi o prinse pe Barb, îndepărtând-o de linia de foc.

Dar, dincolo de zgomotul produs de arme…

Data trase din nou în atacatori, apărându-i pe cei trei oameni care mai rămăseseră pe metereze.

Lovindu-se cu toată puterea trupului său de Adin, îi luă răsuflarea – dar acum nu mai era timp pentru gesturi blânde. În cădere, Adin o antrenă şi pe Barb după el. Ea se rostogoli, apoi se ridică şi începu din nou să tragă…

Din avioneta căzută se trăgea în continuare.

Totul explodă în jur. Data îl trase pe Adin, pe jumătate conştient, spre scări, apoi se întoarse după Barb.

Ea îi căzu în braţe, cu trupul sfâşiat.

Meterezele se prăbuşiră după căderea avionetei. Data se întoarse şi îl văzu pe Adin luptându-se să se ridice în genunchi şi pe Tasha care urca scara pentru a-l ajuta.

— Tasha! Înapoi! ţipă Data, lăsând trupul lui Barb să cadă şi repezindu-se să-l prindă pe Adin de braţ şi obligându-l să-l urmeze. Se îndreptă spre Tasha, care îl prinse pe celălalt braţ şi toţi trei se repeziră spre scările înguste, urmăriţi de zgomotul exploziilor.

Scările se cutremurară. Praf şi cărămizi căzură peste ei. Cei doi oameni tuşeau încă în momentul în care ajunseră pe culoarul de piatră. Tuuk şi Gerva aşteptau.

— Unde e Barb? întrebă Gerva.

— A murit, spuse Tasha. Acoperişul se prăbuşeşte.

Semnalul de retragere se auzea când ei descoperiră alte trepte ce trebuiau coborâte – la capătul cărora erau cinci oameni înarmaţi ai Nalaviei. Numai tellarienii erau înarmaţi, dar ei nu aveau nevoie de niciun ajutor. Armele proiectate să distrugă o avionetă, trecură prin armura soldaţilor ca prin pâine. Din greşeală, distruseră şi o masă grea de lemn din spatele soldaţilor şi făcură o gaură mare în perete. Din fericire, nu atinseră nicio structură de rezistenţă.

Data şi Tasha îi urmară pe cei doi tellarieni, căci personalul Flotei Stelare nu cunoştea zona desemnată pentru retragere. Darryl Adin nu spunea nimic şi abia se mişca alături de Tasha, lăsându-l pe Data să le apere spatele.

În camera strategică, Adin se îndreptă direct spre ecranul pe care Aurora studia schema.

— Raportează, spuse el.

Pris intră dintr-o altă direcţie, aruncă o privire spre Data şi

spuse, îngălbenindu-se:

— Eşti rănit!

Data privi în jos şi văzu că uniforma lui verde-aurie era pătată de roşul sângelui uman.

— Nu, spuse el şi îşi aminti că oamenii lui Adin erau la fel de apropiaţi ca şi echipajul de pe *Enterprise.*

— Îmi pare rău, e sângele lui Barb. A fost omorâtă pe metereze.

Adin se întoarse spre el.

— Şi eu aş fi fost mort dacă nu erai tu, Data. Apoi adăugă: Barb a murit luptând; nici nu-şi putea dori mai mult, şi acum să ne asigurăm că n-a murit în zadar. Unde e Rikan?

— Aici, se auzi vocea seniorului războiului. Ca şi ceilalţi, fusese prins în momentul în care se schimba pentru cină. Purta o cămaşă elegantă tivită cu dantelă şi pantaloni perfect croiţi, dar nu avea nicio tunică, nicio jachetă. Una din mâneci era sfâşiată la umăr şi urme de sânge pătau albeaţa ei imaculată. O zgârietură adâncă întuneca obrazul seniorului războiului. Dar, asemeni lui Data, şi el era pătat de sângele altcuiva. Cuţitul prins direct la cingătoare şi încă plin de sânge mărturisea ce se întâmplase.

— Jevsithian? întrebă Adin.

— Sunt aici. Vizionarul stătea într-un colţ îndepărtat, concentrat în activitatea lui.

— Poet?

— Însângerat dar neîngenunchiat. Bărbatul stătea pe marginea unei mese din spate, curăţându-şi ochelarii în timp ce altcineva îi îngrijea o tăietură de pe frunte.

După ce toţi răspunseră la apel, Adin îi ceru lui Rikan să-şi verifice oamenii şi se întoarse spre monitor.

Brusc, Sdan spuse:

— Uite-i!

Toată lumea se repezi spre ecranul pe care schema castelului includea şi zonele ce-l înconjurau.

Din trei direcţii, oamenii lui Rikan începuseră să înainteze pe jos, în vehicule de teren, în avionete. Chiar dacă trăiau la ţară, nu erau fermieri primitivi înarmaţi cu praştii şi cosoare. Sclipiri luminoase indicau prezenţa fazerelor, a disruptoarelor, a puştilor cu percuţie.

— De unde au toate armele astea? întrebă Tasha.

— Mai important e de ştiut cum au reuşit să le păstreze, îi răspunse Rikan.

Nalavia încercase să-i dezarmeze pe cetăţenii Trevei, dar cei ce locuiau la ţară nu acceptaseră. Motivul pentru care scăpaseră fusese acela că oamenii îşi păstraseră armele desfăcute şi ascunse printre uneltele de lucru şi alte maşinării.

— A fost ideea ta, Dare? întrebă Tasha.

— Asta, nu, răspunse Adin. Unul dintre motivele pentru care au acceptat să lupte pentru propria lor libertate – nu aveau nevoie decât de o călăuză experimentată.

— Deşi, acum, nu prea avem ce să le oferim, spuse Aurora şi Data îi simţi enervarea din glas.

— Le putem oferi conducerea, spuse Rikan şi se îndreptă spre uşă.

— Unde te duci? îl întrebă Adin. Ne-ai angajat să te apărăm!

Seniorul se opri şi îl privi de la înălţimea lui impunătoare.

— Nu, domnule, te înşeli! Te-am angajat să ne ajuţi să luptăm împotriva Nalaviei. Cu toate că era bătrân, Rikan nu-şi pierduse nimic din ţinuta nobilă. Un senior trevanian nu se ascunde în timp ce alţi oameni luptă.

— Şi dacă Nalavia reuşeşte să te omoare? Cine îi va uni iar pe cei care i se opun? îi răspunse Adin.

— Poţi fi sigur că acela nu va fi un laş, îi răspunse la rândul lui Rikan, plin de demnitate.

— Rikan are dreptate, vorbi Jevsithian. El este ultimul dintre seniorii războiului – şi în lupta lui, va fi urmat, la un singur semn, de cei care doresc cu adevărat libertatea.

Trell, omul lui Rikan se întoarse spre vizionar.

— Tu ce spui? Seniorul meu va fi cel care va câştiga? Sau va deveni un martir?

Dar grokarianul răspunse numai:

— Văd ceea ce văd. Semnul lui Rikan asemeni unei embleme a libertăţii, alături de semnul Cavalerului de Argint.

Rikan îşi puse mâna pe umărul lui Trell.

— Înseamnă că atât mi-a fost scris să trăiesc. În tinereţe am luptat pe câmpul de bătălie iar în ultimii ani pe holurile unde se face politica. Asta e ultima mea bătălie – o simt.

Rikan plecă să se înarmeze, în timp ce Sdan raporta:

— Avionetele rebele şi infanteria Nalaviei vor lupta împotriva

trupelor de teren ale lui Rikan. Se îndepărtează de castel! Acum e momentul să intervenim.

Şi astfel, grupul lui Adin, Data, Tasha şi oamenii din serviciul lui Rikan începură să-şi facă drum prin castel, eliberându-l de soldaţii Nalaviei. Cineva corectase insigna Tashei, care funcţiona acum pe frecvenţele folosite de Adin. Data se opri şi o reglă pe a lui pentru a urmări întreaga bătălie, nu numai ce se întâmpla în apropiere.

Sdan lăsă comunicaţiile în grija Aurorei şi se alătură celorlalţi în încercarea de a recuceri castelul. Era destul de greu, chiar şi cu ajutorul sistemelor de securitate fiindcă, odată împrăştiaţi, trebuiau să verifice a cui formă de viaţă o interceptau înainte de a ataca, pentru a nu ajunge să lupte între ei.

Dar, în cele din urmă, castelul fu în siguranţă. Un turn şi o parte din etajul superior erau în ruine de când avioneta se lovise de ziduri, dar mare parte a uriaşei construcţii era încă în picioare atunci când apărură primele raze de lumină ale dimineţii.

Patruzeci şi trei dintre soldaţii Nalaviei reuşiseră să intre în castel. Şaisprezece dintre ei erau acum morţi – unul ucis de pumnalul lui Rikan, iar ceilalţi, închişi în celulele despre care Data bănuia că trebuie să existe în castel: acele încăperi străvechi săpate chiar în peretele dealului, protejate acum de câmpuri de forţă care n-ar fi lăsat să scape nici măcar un android.

Barb era singura pierdere din grupul lui Adin, dar şapte dintre oamenii lui Rikan muriseră luptând şi mulţi alţii erau prea grav răniţi să mai continue lupta. Toţi ceilalţi se adunară în curte atunci când primele raze ale dimineţii începură să apară şi când Rikan se pregăti să intre în luptă.

Seniorul războiului era strălucitor în armura lui complicată, dar uşoară, şi cu coiful pe care se aflau însemnele lui. Oamenii îl salutară atunci când se urcă în avioneta care îl aştepta – un vehicul decorat şi el cu simbolurile străbunilor lui.

Lupta se purta acum de cealaltă parte a prăpastiei, avionete şi trupe de teren încleştate într-o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Cum puteau spera Rikan şi Adin că ar fi posibil să câştige, se întreba Data. Nalavia putea arunca soldaţi odihniţi în luptă, mult timp după ce ei aveau să fie extenuaţi.

Niciuna din armele pe care le văzuse Adin nu era de felul celor care ar putea distruge un oraş – nu din cauză că astfel de arme

nu ar exista în mâinile oamenilor obişnuiţi, dar nu avea nicio îndoială că numai scrupule de ordin moral făcuseră ca această ciudată bandă de mercenari să nu le construiască.

Nu exista nicio posibilitate să o înfrângă pe Nalavia cu numărul de soldaţi pe care-i avea. Ea trebuia învinsă prin inteligenţă, viclenie şi de disperarea oamenilor lui Rikan care luptau pentru vieţile, pentru casele şi familiile lor.

După plecarea lui Rikan, Adin şi Poet se urcară într-o avionetă uşoară, tellarienii într-alta, Sdan şi Pris într-o a treia şi porniră pe urmele seniorului. Data se întoarse spre Tasha care îi privea cum pleacă, cu o vizibilă dorinţă de a-i urma.

Data privi după avionetele ce se îndreptau spre câmpul de luptă.

— N-a mai rămas niciun vehicul.

— A mai rămas naveta noastră, spuse Tasha.

— Nu e concepută pentru luptă, îi reaminti el. Naveta nu era înarmată şi, fiind creată pentru călătorii în spaţiu, nu exista posibilitatea de a folosi armele convenţionale.

Dar în aceeaşi clipă, Data îşi aminti:

— Mai este avioneta pe care am furat-o ca să ajung aici. Probabil că a rămas tot acolo unde am ascuns-o.

Tasha îl privi amuzată şi surprinsă.

— Ai *furat tu o avionetă?*

— Era prea departe ca să merg pe jos, spuse el cu sinceritate şi fu din nou mirat atunci când ceva spus cu seriozitate făcu un om să izbucnească în râs.

Dar Tasha nu-i lăsă timp să se gândească la ciudăţeniile umorului.

— Să mergem s-o căutăm! spuse ea, dar se repezi spre castel în loc să se îndrepte spre drum.

— Unde te…

— Arme!

Puştile fazer, uşoare, care le fuseseră încredinţate pentru a cerceta castelul erau, într-adevăr, nepotrivite pentru o luptă în aer.

Dar puştile grele erau înăuntru, curăţate şi reîncărcate, după ce fuseseră folosite cu o noapte în urmă. Luară fiecare câte una şi muniţie. Nimeni nu-i întrebă nimic când porniră pe drum.

Data nu-i putea cere Tashei să coboare dealul aşa cum o

făcuse el atunci când urcase, aşa că drumul dură mult. Abia după două ore reuşiră să treacă dincolo, spre câmpul unde lupta părea la fel de încleştată.

Tasha Yar îl lăsă pe Data să piloteze, având încredere că androidul va şti să se ferească de pomi, de dealuri şi de celelalte avionete în timp ce ea avea să-i atace pe soldaţii Nalaviei.

Trase într-o avionetă aflată în stânga lor şi aceasta se prăbuşi imediat.

— I-am nimerit! exclamă ea în timp ce Data pilota mai departe.

Trecură pe deasupra unui avion transportor. Data zbură o vreme alături până când Yar îi doborî pe pilot şi pe mitralior.

În timp ce zburară mai departe, Tasha izbucni în râs:

— Data, ai fost născut pentru asta! Eşti singurul care aş vrea să-mi piloteze nava într-o încăierare.

— Întrebare… „încăierare”?

— E o luptă aeriană foarte strânsă. Nu mi-am închipuit că am să văd aşa ceva în altă parte decât pe simulator. Uite-l pe Rikan! Treci la tribord! Îndepărtează avionetele care îl atacă!

— Tasha, te simţi bine? întrebă Data.

— Sigur că mă simt bine. Ne descurcăm de minune! Hai să-l doborâm pe ăla mare de acolo! Nu-mi plac gurile torpilelor!

— Ţinteşte în aruncătoare sau în direcţie, te rog, spuse androidul. Nu e nevoie să mai luăm alte vieţi, dacă…

— La naiba, Data! Ei au tras în noi! îi spuse Yar, furioasă din cauza lipsei lui de entuziasm. Trecuse multă vreme de când nu mai fusese într-o acţiune şi faptul că forţele Nalaviei îi atacaseră primele făcuse ca ei să poată porni lupta de apărare. Flota Stelară îi învăţase că nu trebuie să lupte numai ca să se apere. Ei bine, ei încercaseră să-i lase pe trevanieni să hotărască singuri. Nu era vina lor dacă Nalavia pornise atacul împotriva lor înainte ca drogul să dispară din sistemul psihic al oamenilor.

Avioneta voia să arunce o bombă spre nava lui Rikan. Asta ar fi însemnat moartea seniorului.

Două dintre avionetele lui Dare se grăbeau spre locul de interceptare. Yar nu reuşi să vadă dacă într-unul dintre ele era, într-adevăr, Cavalerul de Argint.

Ea şi Data se întoarseră să ajungă la tribord şi un ţipăt de triumf izbucni din gâtul lui Yar când talentul neomenesc al lui Data făcu o manevră perfectă.

Avioneta nu avea control inerţial; Yar fu aruncată în spate când se ridicară şi se răsuciră, mărind viteza. Trecuse mult timp de când nu mai simţise o asemenea stare de excitare. Aruncă în aer toate navele care încercau să se apropie de cea a lui Rikan.

Se trăgea din avioneta lui Rikan, ca şi din cea a lui Dare şi a celorlalţi din grupul lui, împiedicând mitraliorii să vadă mişcările lui Rikan. Pilotul seniorului era cu adevărat bun, remarcă Yar în treacăt, schimbând cursul foarte des, pentru a evita să devină o ţintă.

Radioul era deschis, dar erau atâţia paraziţi, încât Yar nu-i prea dădea atenţie până când un val de exclamaţii fericite începură să se audă printre celelalte ordine: „Se retrag!”.

Cine se retrăgea?

Gândul se pierdu în explozia unei rachete care fu atât de aproape încât era să-i smulgă parbrizul.

Data dădu brusc înapoi, metalul avionetei se cutremură şi ei evitară o altă rachetă ce pornise.

La radio se auzi: „Trupele de teren se retrag!”.

— I-am pus pe fugă!

Dar atenţia lui Yar era îndreptată spre cea de a doua avionetă, care încerca să-l urmărească pe Rikan.

— Rikan, înapoi! se auzi vocea lui Data.

Data se întoarse şi se îndreptă spre locul confruntării, dar…

— Pierdem controlul, spuse el.

În acelaşi moment, una dintre avionete trimise racheta spre avioneta lui Rikan şi aceasta ajunse direct la ţintă.

Yar şi Data erau destul de aproape ca să vadă cum pilotul încerca să devieze nava din calea rachetei, dar nava nu avea suficientă viteză.

Racheta nimeri nava, făcu o gaură în fuselaj şi începu prăbuşirea.

— Rikan a fost lovit! se auzi prin radio vocea lui Poet.

— Tasha, spuse Data cât putea de tare, pentru a acoperi zgomotul bătăliei, dar neafectat de acel moment de tensiune, am folosit nava dincolo de capacitatea ei. În două minute, sistemele nu vor mai funcţiona.

— Urmăreşte-l pe Rikan în cădere, îi ceru ea, apoi apăsă butonul radioului: Aici Yar. Data şi cu mine îl vom urma pe Rikan şi îl vom apăra la sol. Nava noastră este stricată.

— Tasha? Era vocea lui Dâre.

— Da. Nu suntem răniţi.

Data uită de comenzi, dar urmări nava ce se răsucea în aer şi care apoi atinse pământul, se răsuci pe o parte, trecu pe deasupra unor copaci pentru ca, în sfârşit, să se oprească. Se îndreptă şi el spre cărarea deschisă de navă şi reuşi să aterizeze cu bine, deşi cu multă greutate.

Îşi desfăcură centurile, puseră mâna pe arme şi se repeziră spre ea.

O avionetă militară zbura la înălţime foarte mică.

Yar şi Data se opriră şi începură să tragă. Probabil că reuşiră să nimerească generatorul pentru că nava explodă, aruncând asupra lor bucăţi de metal.

Data se aruncă asupra lui Yar.

O bucată arzând îl lovi pe android, care căzu cu toată greutatea deasupra lui Yar. După felul în care se mişca, ea uitase cât de greu este iar acum avea impresia că or să i se rupă coastele – şi asta s-ar fi întâmplat dacă el n-ar fi sărit imediat în picioare, îndepărtând fragmentul care ardea.

Uniforma lui luase foc.

— Rostogoleşte-te! îi strigă Yar înainte ca el să-şi dea seama despre ce e vorba.

El nu-i puse nicio întrebare – probabil că simţea deja o căldură mult prea mare – şi, în câteva secunde, focul izbucni.

Yar îl atinse. Materialul era fierbinte dar…

— Pielea n-a păţit nimic, spuse el.

— Te superi dacă verific chiar eu mai târziu?

— Nu, dar acum trebuie să-l salvăm pe Rikan.

Deasupra lor, bătălia aeriană continua. Yar îl lăsă pe Data să o ajute să treacă peste copacii doborâţi. Data, Worf, vulcanienii cu care lucrase, aveau o putere mult mai mare decât a ei, încât ar fi fost absurd să le refuze ajutorul. Dar colegii ei bărbaţi învăţaseră să nu-i ofere acest ajutor decât atunci când îl cerea.

Până când ajunseră la avionetă, doi dintre ocupanţi se târâseră afară – niciunul dintre ei nu era seniorul.

— Unde e Rikan? întrebă Yar.

— Înăuntru, spuse unul dintre bărbaţi. E rănit, dar nu mortal. Trell poate avea grijă de el.

— Eu intru, spuse ea.

Nava aterizase pe o parte. Una dintre uşi era inaccesibilă, cealaltă era acum în partea de sus. Yar se căţără pe fuselajul aerodinamic şi se strecură în cabină.

Lumina funcţiona, dar pupitrul de control era mort.

Rikan zăcea pe ceea ce înainte fusese o latură a navei, acum devenită podea. Trell era aplecat deasupra lui.

— Rikan? întrebă Yar. Cât de grav eşti rănit?

Coiful îi fusese tras şi Trell îi scotea armura de pe piciorul stâng.

Cu toate că era palid, seniorul încercă să zâmbească.

— Natasha, nu e decât un picior rupt. Într-o viaţă întreagă, câte oase nu-şi rupe un războinic? O să se vindece.

Trell tăie cracul pantalonului lui Rikan. Yar nu văzu nicio urmă de sânge. Se gândi că îi va fi greu să-l scoată de acolo.

Afară se auziră împuşcături. Umbra unui alt atacator trecu pe deasupra lor.

Yar se întoarse şi îşi atinse insigna:

— Data?

— A fost numai o avionetă mică. Nu cred că se vor întoarce să lupte împotriva celor patru arme ale noastre... dar vor veni altele.

— Trebuie să-l scoatem pe Rikan de aici, spuse ea. Este o ţintă prea uşoară.

— Am să te ajut.

Nu fu un efort prea mare pentru Data să pătrundă în avionetă, dar îşi dădu imediat seama care era problema.

— Eu pot să te scot, domnule, îi spuse el lui Rikan, dar nu fără riscul de a agrava fractura. Pare o fractură curată. Sunt programat cu toate tehnicile standard de prim ajutor, şi am capacitatea să o fac, dar durerea...

— Pot să suport durerea. Fă-o, Data. Poţi folosi armura drept atelă.

Trell şi Tasha îl ţinură pe bătrân de umeri. Nu aveau nicio posibilitate de a uşura durerea bătrânului, dar, cel puţin, Data putea rezolva problema foarte repede. Rikan urlă şi fu cuprins de o transpiraţie rece, apoi începu să gâfâie. Dar acum, piciorul era la locul lui.

— Te-ai descurcat foarte bine, Data, spuse Tasha.

Trell şi Data puseră la loc armura pe piciorul fracturat, legând-

o cu centura de siguranţă de la scaunul pilotului.

Rikan era cu mult mai înalt decât Data astfel încât androidul nu putea să-l care fără ca piciorul rănit să nu i se legene şi să-i producă dureri. Trell şi Tasha încercară să-l ajute în timp ce Data îl ridica spre uşa de la intrare.

Insigna Tashei ciripi şi ea o atinse.

— Ce se întâmplă acolo, se auzi vocea lui Adin.

— Rikan e rănit încercăm să-l scoatem, răspunse ea.

— Am să trimit una dintre avionetele mai mari. O să-l escortăm până la castel.

Lăsând comunicaţia deschisă, ei auziră mai multe exclamaţii furioase în momentul în care avionetele Nalaviei se îndreptară spre nava lui Rikan cu scopul de a-l omorî pe bătrân. Dar oamenii seniorului erau acolo, gata să-şi apere conducătorul căzut. Bătălia continua cu furie deasupra lor.

Data spuse:

— Va trebui să urc şi apoi să-l trag pe Rikan. Puteţi să-l sprijiniţi?

Trell făcu un semn afirmativ cu capul. Tasha îl susţinu pe senior până când Data ajunse deasupra lor, se aplecă şi îl prinse pe bătrân pe după subsuori, îl ridică cu grijă şi îl scoase din navă. Apoi se întoarse să îl ajute pe Trell în timp ce Tasha ieşea singură.

O altă avionetă se repezi spre ei. Data îl acoperi pe Rikan cu uşa deschisă a navei în timp ce Tasha sări jos, apucă armele şi aruncă una dintre ele lui Data. Trase înspre avionetă, dar şi din avionetă se trase asupra ei.

Una dintre avionetele mici ale lui Adin era în spate, pregătind atacul hotărâtor. Lăsând o coadă groasă de fum pe urmele ei, îşi menţinu cursul şi se repezi spre grupul aflat lângă nava seniorului.

Tasha se lipi de fuselaj şi Data o prinse de mână pentru a o trage cât mai la adăpost în timp ce trăgea mai departe în nava kamikaze. Nu era nicio posibilitate de a o opri – chiar dacă sistemele nu mai funcţionau, inerţia avea să o aducă direct deasupra navei seniorului.

— Tasha! La o parte! se auzi vocea lui Adin în cele două insigne de comunicare – dar nu era genul Tashei să părăsească omul rănit pe care îl apăra. Ea şi Data rămaseră între Rikan şi

avioneta care se îndrepta spre ei. Li se alătură şi Trell.

Uşa îi adăposti pentru câteva secunde. Gloanţele nu pătrunseră prin ea. Apoi, avioneta se află deasupra lor. Mitraliorul îl văzu şi trase…

Trell se prăbuşi împingând-o pe Tasha în Data.

Tasha ţipă în momentul în care nu se mai putu ţine pe picioare, dar Data o prinse înainte să cadă.

Avioneta îşi continuă zborul şi se prăbuşi printre copaci cu o explozie cumplită.

— Tasha? Tasha, vin în ajutorul vostru, se auzi vocea lui Adin.

Avioneta lui ateriză cu greu în zona cu copaci doborâţi, chiar în clipa în care Tasha spunea:

— Eu n-am păţit nimic, Trell a murit.

Nu mai venea nicio altă avionetă astfel încât Data se putu întoarce… şi văzu că Trell căzuse peste pieptul lui Rikan. Bătrânul încerca să găsească pulsul lui Trell, dar sângele care curgea din rănile produse de proiectile spunea foarte clar că omul murise. Cu blândeţe, Data îndepărtă cadavrul.

Rikan privi spre el. Nu plângea, dar vocea îi era răguşită atunci când spuse:

— Trell a fost servitorul meu timp de douăzeci de ani şi înainte a fost tatăl lui. Au fost oameni buni, loiali şi cinstiţi. Şi eu le-am supravieţuit.

În acest timp, Adin şi Poet urcau spre uşa avionetei.

De data asta, Poet nu mai avea niciun citat la îndemână. Poate că îşi dădea seama că toate clişeele care vorbeau despre moarte nu aveau niciun sens în faţa evenimentului însuşi.

— Dare! se auzi vocea lui Sdan în insigne.

— Suntem bine cu toţii. Să coboare aici o avionetă care poate să ducă un om rănit.

— Una dintre avionetele lui Rikan încearcă să coboare… terenul e dificil acolo.

— Trimite-o aici!

Apăru o avionetă mai mare escortată de o navă de luptă mai mică. Se roti mai întâi deasupra lor dar, în cele din urmă, reuşi să aterizeze nu departe de locul unde se aflau Data şi Tasha. Data, Adin şi Poet îl ajutară pe Rikan să iasă din navă, apoi se îndreptară spre locul unde fuseseră doborâţi copacii, încercând să-l facă pe bătrân să sufere cât mai puţin.

Tasha şi doi dintre oamenii lui Rikan îi escortară cu armele în mâini, dar…

— Ce se întâmplă? întrebă Tasha suspicioasă. De ce nu ne urmează mai multe avionete?

Adin îşi lovi insigna de comunicare.

— Gerva, Tuuk, raportaţi! Ce se întâmplă?

Dar chiar în timp ce vorbea, câteva nave apărură deasupra lor îndreptându-se cu viteză maximă spre capitală.

— Nalavia i-a chemat înapoi, se auzi vocea lui Gerva. Mai întâi trupele terestre, apoi avionetele.

— Dare, spuse Tasha emoţionată, asta înseamnă că are probleme acasă. Planul nostru a funcţionat.

Drogul hipnotic nu şi-a mai făcut efectul şi poporul ei se revoltă.

Adin o aprobă.

— Asta trebuie să fie. Rikan, o să învingem.

Seniorul aprobă la rândul lui.

— Cred că ai dreptate, Adrian. Te rog să mă duci acasă, ca să…

— Comandant Data! Locotenent Yar!

Vocea care se auzea prin insignele lor de comunicare era foarte cunoscută, dar cu totul neaşteptată. Era vocea lui Jean-Luc Picard.

— Suntem aici, căpitane, n-am păţit nimic, răspunse Data. Unde sunteţi?

— Pe orbită standard. Pregătiţi-vă de teleportare!

— Unul dintre conducătorii de pe Treva e rănit, spuse Tasha. Nu este grav, dar ar putea fi vindecat mai repede în infirmeria noastră, decât aici.

— Sunt de acord cu tine, locotenent. Transportor… şi le făcu legătura cu operatorul.

— Trei pentru a fi teleportaţi. Aceste…

— Patru pentru a fi teleportaţi, o corectă Data.

Tasha îl privi uimită, apoi păli brusc şi avu senzaţia că leşină.

Dar Tasha nu era femeia care să leşine.

— Oh, Doamne, murmură ea privind spre Adin a cărui faţă era lipsită de expresie.

— Teleportez trei sau patru? întrebă operatorul din camera de teleportare.

— Numai o clipă, spuse Data. O privi pe Tasha care se uita la Adin… şi aşteptă. Ea era ofiţerul însărcinat cu securitatea, datoria era a ei. Dar ea trebuia să ştie că dacă nu o va face ea, o va face Data. Avea oare să-l oblige să…

Înghiţind greu, Tasha întoarse arma, pe care o mai avea încă în mână, spre Adin.

Poet făcu un gest să apuce arma, dar Adin îl îndepărtă.

Continua să se uite calm în ochii Tashei. Data nu pretindea că ar avea intuiţie, dar, de data asta, era convins că Adin se aştepta ca ea să-l lase să plece.

Dar, cu toate că buzele ei erau albe, în timp ce două pete mari, roşii, îi acopereau obrajii, Tasha reuşi să spună:

— Darryl Adin, având în vedere calitatea mea de ofiţer al Flotei Stelare însărcinat cu securitatea, te arestez pentru luptă neloială, pentru făptui că ai evitat încarcerarea, pentru trădare şi pentru crimă.

Capitolul unsprezece

PREA PARALIZATĂ CA să mai poată blestema soarta, Tasha Yar îşi îndreptă arma spre omul pe care-l iubea. Senzaţia familiară a teleportării îi învălui şi ei se materializară în aceeaşi poziţie la bordul navei.

Doctor Crusher, care tocmai intrase în camera de teleportare, rămase împietrită în faţa tabloului.

Yar nu se mişcă. Dare rămase fără nicio expresie în momentul în care ea ordonă:

— Echipa de securitate în camera de teleportare! Pas alergător! Avem un evadat periculos!

Doctor Crusher spuse celor care o însoţiseră:

— Luaţi pacientul! şi ei se mişcară cu grijă în preajma lui Yar şi a prizonierului ei, apoi îl ridicară pe Rikan cu grijă. Cu colţul ochiului, Yar îl văzu pe Data aplecându-se să-i ajute şi pe doctor Crusher care se uita la costumul pătat de sânge al androidului şi la aspectul lui neîngrijit, atât de neobişnuit.

— Mă simt foarte bine, doctore, o asigură Data.

— Dă-mi voie să hotărăsc eu asta. Îţi ordon să te prezinţi şi tu la infirmerie!

Şi apoi plecară – uşile se închiseră în urma lor înainte să se deschidă şi să-i lase să intre pe Worf şi pe încă cineva din echipa de securitate – locotenent Carl Anderson.

Fără să-şi ia privirea de la pistolul pe care îl îndreptase spre Dare, Yar spuse:

— Acesta este Darryl Adin, un evadat, un condamnat pentru crimă şi trădare. Ştiu că este deosebit de periculos.

Worf spuse, cu vocea lui de tunet:

— O să ne descurcăm noi cu el.

El şi Anderson făcură un pas înainte, cu fazerele ridicate. Dare păru dintr-odată foarte mic şi vulnerabil pe lângă uriaşul

klingonian.

— Duceţi-l la închisoare! le spuse Yar. Apoi, amintindu-şi o recentă lipsă a securităţii atunci când avuseseră de a face cu klingonienii, ea adăugă:

— Probabil că ascunde arme şi este instruit în cadrul securităţii Flotei Stelare! Ceea ce însemna că putea transforma aproape orice într-o armă.

Pentru prima dată o expresie trecu pe chipul lui Dare: gura i se strâmbă într-un rânjet. Era din nou omul dur şi periculos pe care îl întâlnise abia cu câteva zile în urmă, pe Treva.

Worf şi Anderson ieşiră împreună cu prizonierul. Yar simţi că o lasă genunchii. Nu-şi dorea decât să se aşeze pe marginea platformei transportorului şi să plângă.

Dar nu ăsta era comportamentul unui ofiţer al Flotei Stelare. Îşi scutură umerii, îi îndreptă, ridică capul şi se îndreptă spre punte, pentru a raporta căpitanului.

Locotenent comandant Data fu lăsat să plece de la infirmerie imediat ce medicii îi făcură verificările necesare. În atmosfera antiseptică, el îşi dădu seama că e murdar şi că miroase urât – dar câteva secunde sub duşul sonic aflat la infirmerie făcură să arate bine şi el şi uniforma, cu excepţia arsurii de pe spate. El hotărî că e mult mai important să se prezinte în faţa căpitanului şi să raporteze, decât să se ducă în camera lui să se schimbe.

Tasha luase aceeaşi hotărâre. Era împreună cu Picard şi cu Riker în biroul căpitanului, îmbrăcată în aceleaşi haine civile cu care fusese teleportată.

Până atunci, Data evitase să se întrebe dacă Tasha era furioasă pe el. Nu părea să fie furioasă. Era mai curând palidă şi uşor încordată. Data mai văzuse oameni în această stare; însemna că erau slăbiţi în urma unei boli, a unui şoc, a unei răni, dar erau hotărâţi să meargă mai departe.

Ştiu că nu va putea înţelege niciodată lovitura pe care o primise Tasha atunci când fusese obligată să-l aresteze pe omul iubit, dar reacţia ei îi mai dădu motiv de studiu asupra comportamentului uman.

O motivaţie pe care n-ar fi vrut s-o aibă.

Pe de o parte, o admira pe Tasha fiindcă-şi făcuse datoria. Pe de altă parte, cu toate că era ilogic să-l învinuiască pe el de durerea pricinuită, se temea că acesta era adevărul.

Data adăugă raportul lui la cel al Tashei. Când ajunse la bătălia din dimineaţa aceea şi la sosirea neaşteptată a navei *Enterprise,* concluzionă:

— Credem că Nalavia şi-a retras trupele fiindcă avea nevoie de ele pentru a controla populaţia din oraşe – care nu mai era sub influenţa drogului.

— Cred că ai dreptate, spuse Riker. Se pare că acolo se duce un război civil. N-aţi fost trimişi pre Treva să declanşaţi un război, ci să-l preveniţi.

Tasha nu spuse nimic. Data se gândi înainte să răspundă.

— S-a cerut ajutorul Flotei Stelare de guvernul aparent legitim. Cu toate acestea, noi am descoperit că acest lucru este total fals. Nalavia nu ţine seama de Constituţia de pe Treva şi îşi impune dictatura prin acte de terorism. Am dovada chiar din propriul ei computer.

— Deci ai luat asupra ta hotărârea de a te alătura rebelilor împotriva ei, spuse Picard.

Data deschise gura să protesteze, dar o închise la loc. Din clipa în care trupele Nalaviei atacaseră castelul lui Rikan, nu mai putea nega că el şi Tasha nu făcuseră exact asta, astfel încât spuse simplu:

— Da, domnule.

— Locotenent Yar? întrebă Picard.

— Da, domnule. Nalavia voia să ne folosească pe post de ostatici, pentru a te obliga să-l distrugi pe Rikan.

— Ar fi trebuit să ştie că Flota Stelară nu face aşa ceva, spuse Picard.

Tasha privi spre Data, apoi, din nou, spre Picard.

— Să presupunem că planul ei ar fi reuşit, domnule. Să presupunem că Dare… Adin… nu m-ar fi răpit, că Data nu ar fi evadat. Dacă ea ne-ar fi închis şi ar fi încercat să te oblige?

— Am fi făcut tot ce ne-ar fi stat în putinţă să vă scoatem de acolo, răspunse Riker fără să mai aştepte răspunsul lui Picard.

— Totul? întrebă Tasha.

Riker începu…

— Doar nu crezi că v-am abandonat…

— Numai o clipă! îl întrerupse căpitanul. Locotenent, ce vrei să sugerezi?

— Eu nu cred că Nalavia se va mulţumi cu o singură planetă,

mai ales o planetă cu o populaţie atât de mică, cum e Treva. Cred că vrea să-şi extindă puterea la hotarul Federaţiei – să facă celelalte lumi să ezite să se mai adreseze Federaţiei pentru a fi primite ca membre, făcând să părem ipocriţi.

Data o aprobă din cap înţelegând brusc situaţia.

— Nalavia a încercat să aranjeze lucrurile astfel încât, oricare ar fi situaţia, ea să câştige. Dacă ai fi folosit armele de pe navă pentru a-l distruge pe Rikan, sau dacă ai fi atacat-o pe Nalavia ca să ne salvezi pe noi, şi într-o situaţie şi în cealaltă ar fi părut că ai violat Prima Directivă.

— Dar ea nu şi-a închipuit că Data poate avea capacitatea de acces la computerul ei, sau de a evada. Nici nu şi-a imaginat că duşmanii ei m-ar putea răpi pe mine.

— Dacă nu s-ar fi întâmplat aşa ceva, continuă Data, mi-ar fi trebuit mai mult timp să devin suspicios. Dar în momentul în care am bănuit că Nalavia e cea care o ţine departe de mine pe Tasha nu m-am simţit cu conştiinţa încărcată atunci când i-am străpuns sistemul de securitate. Era datoria mea faţă de un coleg aflat în pericol.

— Toate astea vor fi incluse în raportul final, spuse Picard. Aţi operat în limita procedurilor standard… până în momentul în care v-aţi implicat în luptă.

— Am fost atacaţi, căpitane, spuse Tasha.

— Este adevărat, spuse şi Data. Nalavia l-a atacat pe Rikan ştiind că noi suntem în castel.

— Ştiam prea multe, spuse Tasha. Sunt convinsă că a avut intenţia să devenim motiv al unei insurecţii.

— Mmmm, spuse Picard, frecându-şi bărbia. Probabil că aveţi dreptate, dar cum o dovediţi? Lipseşte o piesă din jocul de puzzle de pe Treva. Până când îl vom găsi, vom rămâne pe orbită.

— De ce ai venit aici? întrebă Tasha. Noi am trimis un semnal de ajutor, dar ce căuta *Enterprise* în această zonă?

Riker râse.

— Când am primit primul vostru mesaj pe care nu l-aţi transmis pe frecvenţa Flotei Stelare n-am ştiut ce să credem.

— Wesley s-a gândit că e un cod dar nu l-a putut descoperi, spuse Picard. Worf s-a gândit că l-a transmis altcineva care voia să ne facă să credem că totul e în ordine cu voi, când, de fapt, nu era aşa. Şi Deanna… ea a avut o presimţire rea. Se încruntă. Am

fost învins numeric. Când s-a dovedit că eraţi într-adevăr în pericol, m-am bazat pe suspiciunile echipajului meu.

— Ce vei face acum, căpitane? întrebă Tasha.

— Data, spuse Picard, vreau să te uiţi la toate rapoartele activităţii înregistrate în acest sector… de când e Nalavia la putere.

— Cinci ani Trevani, domnule.

— Foarte bine. Cinci ani şi încă ceva înainte. Caută orice ţi s-ar părea ciudat.

— … ciudat, domnule?

Picard oftă.

— Data nu ştiu să-ţi spun cu exactitate ce să cauţi. Ceva neobişnuit, sau ceva ce nu intră în tipicul unui lucru obişnuit. E numai o bănuială. Eşti singurul care mă poate ajuta în privinţa asta.

Nelămurit din nou în privinţa sentimentelor omeneşti, Data se aşeză, totuşi, la terminalul computerului său şi începu să cerceteze. Avu nevoie de o oră.

Când Data îl cheamă pe căpitan să-i raporteze, Picard îi spuse:

— Ne vedem în biroul meu.

În birou se afla Riker. Peste câteva clipe li se alătură şi Tasha. De când fuseseră teleportaţi de pe Treva nu i se adresase niciodată direct lui Data. Nu i se adresă nici acum. Era din nou îmbrăcată în uniformă, stăpână pe ea, dar tot palidă.

Raportează, domnule Data, îi spuse căpitanul atunci când se adunară cu toţii.

— Ceea ce am descoperit în acest sector referitor la ultimii zece ani este o referire din ce în ce mai mare la orionieni.

Tasha făcu ochii mari.

— La orionieni? De ce la ei?

— Nu ştiu, răspunse Data. Am descoperit importante tranzacţii bancare incluzând şi conversiunea la moneda orioniană; nave de pe Orion oprindu-se pe aerodroame din sistemele apropiate; tehnologie, sisteme de comunicaţii şi management orioniene răspândite într-o serie de planete din acest sector, iată ceea ce iese din tiparul obişnuit, căpitane. Cu toată activitatea extinsă a orionienilor, nu am găsit nicio menţiune referitoare la comerţul cu sclavi.

— Interesant, spuse Picard. Singurul lucru care ar fi făcut

Federaţia să intervină. Altceva?

— Da, domnule. În cadrul acestei activităţi comerciale se află Treva – care nu are nimic, nici avionete, nici armament, de pe Orion.

Riker se încruntă.

— Din tot ce ne-ai spus, Nalavia nu pare să fie genul căruia să-i pese cu cine face afaceri. Dacă toţi cei din sector fac negoţ cu Orionul, ea de ce să nu facă?

Brusc, Tasha spuse:

— Căpitane! îţi aminteşti cum ai ales echipa de cercetare pentru această misiune? O femeie şi un android.

Un zâmbet uşor trecu pe buzele lui Picard.

— Deci ţi-ai dat seama!

Riker, încercând să-şi ascundă plictiseala, întrebă:

— Ce să-şi dea seama?

Răspunse Data:

— Căpitanul a trimis o echipă de cercetare care să fie imună în faţa senzualităţii Nalaviei.

Riker răspunse cu zâmbetul lui care trăda mulţumirea de sine:

— Desigur! Foarte bine gândit, căpitane!

Picard începu:

— Dar ce legătură are senzualitatea Nalaviei cu… dar continuă cu o proverbială „iluminare”: Data, tu crezi că Nalavia e de pe Orion?

Data se încruntă, căutând printre informaţiile pe care le preluase din computerul preşedintei de pe Treva.

— Din datele Nalaviei reiese că s-a născut pe Treva… într-o fermă dintr-o zonă îndepărtată, aproape de limita teritoriului lor de dezvoltare. Cu nouă ani în urmă a fost aleasă în Consiliul Legislativ, unde a devenit, curând, un conducător popular şi apoi a fost aleasă preşedintă.

— Aceste înregistrări recente, întrebă Picard, puteau fi falsificate?

Data se gândi o clipă.

— Din informaţiile pe care le deţin, nu pot să-mi dau seama. Dar pot avea acces la computerul din palat prin intermediul computerului de pe navă, fiindcă am introdus o frecvenţă de cod şi un semnal de recunoaştere în programul lui, deci pot transfera datele fără să fie nevoie să mă aflu fizic în camera computerului.

Eram… Eram în pericol de a fi prins, îi explică el lui Picard.

— Ai spus că ai avut acces la computer. N-ai spus că ai tras cu ochiul prin palatul prezidenţial…

— Da, căpitane, răspunse Data. M-am furişat… m-am strecurat, am pătruns prin efracţie. Foarte ciudat. A părut o faptă rea atunci când am spus că a fost o formă de comportament uman pe care nu eram programat s-o concurez. Dar atunci când am avut ocazia, am descoperit că o pot copia foarte bine.

— Dar dacă ai deja toate datele din computerul Nalaviei, întrebă Riker, ce anume a mai rămas acolo?

— Eu am o *copie a datelor din care nu am putut să-mi dau seama dacă informaţiile au fost schimbate. Dar acest computer are mai mult de nouă ani şi foloseşte un sistem învechit de stocare a datelor. Este o memorie fizică, nu virtuală, astfel încât conţine toate datele originale, chiar dacă acestea au fost schimbate sau rescrise. Dacă înregistrările Nalaviei sunt false, voi putea să îmi dau seama.*

Picard spuse:

— Domnule Data, ai avut ocazia să observi pe Nalavia de aproape. Crezi că ar putea fi orioniană?

— Da, domnule, răspunse el cu sinceritate. Sunt unii orionieni care operează în acest sector, dar, abţinându-se de la negoţul cu sclavi, ei evită să atragă atenţia Federaţiei. S-ar putea ca Nalavia să nu fie de pe Treva. Orionienii şi-au făcut operaţii mai înainte, pentru a trece drept alte specii şi astfel să se poată infiltra în Federaţie. Nalavia încearcă să facă în aşa fel încât Treva să nu se alăture Federaţiei, în timp ce orionienii îşi consolidează situaţia în acest sector. Tiparul se potriveşte… şi explică atât senzualitatea Nalaviei cât şi acel ceva artificial din ochii ei. Chir dacă i-a fost îndepărtat pigmentul verde, original, de piele, ochii albaştri şi vii, ca ai femeilor orioniene, ar fi creat suspiciuni. Colorarea lor i-a făcut să pară nenaturali.

— Da, spuse Tasha. Data are dreptate. Sunt sigură că Nalavia e orioniană.

Data adăugă:

— Nu voia ca cei de pe Treva şi nici cei din Federaţie să descopere originea ei. De aceea nu a făcut comerţ cu orionienii, de aceea aparatele din camera computerului par să fie un model vechi al ferengilor,

— Dacă Nalavia e orioniană, putem acţiona pentru a împiedica o planetă care a cerut să fie membră a Federaţiei să fie stăpânită de duşmani ai Federaţiei. Domnule Data, am nevoie de aceste dovezi. Foloseşte terminalul de aici! Trebuie să punem capăt unui război.

— Da, domnule, răspunse Data aşezându-se la terminalul căpitanului în timp ce ceilalţi ieşeau din birou.

Numai Tasha rămase după ce Riker şi căpitanul plecară pe punte.

— Data, spuse ea în şoaptă.

El ridică privirea.

— Ar fi trebuit să-ţi spun mai de mult. Vreau… Vreau să-ţi mulţumesc.

— Să-mi mulţumeşti?

— Fiindcă m-ai obligat să-l arestez pe Dare. Ai avut dreptate. Era de datoria mea, nu de datoria ta. Ştiu că dacă n-aş fi făcut-o eu, ai fi făcut-o tu.

— Cu… dar lăsă răspunsul automat neterminat. Nu pot să-ţi spun „cu plăcere” când ştiu câtă durere ţi-am pricinuit. Tasha, sper că nu voi mai fi niciodată obligat să produc atâta suferinţă unui prieten, dar mă bucur că ai înţeles. Într-adevăr, nu aveam de ales.

— Înţeleg, îi răspunse ea şi plecă.

Data găsi cu uşurinţă înregistrările falsificate: inserarea unui certificat de naştere însemna rearanjarea tuturor certificatelor de naştere din ziua respectivă; falsificarea datelor şcolare însemna ştergerea unor nume pentru a-l insera pe al Nalaviei. Din momentul în care Data scoase datele originale care nu conţineau numele Nalaviei, conducerea Flotei Stelare dădu imediat permisiunea pentru întreruperea tuturor emisiunilor ce conţineau informaţii şi care erau difuzate pe Treva. Din acel moment, evenimentele de pe Treva deveniră mai curând „o operaţiune de curăţare”.

La început, oamenii n-au vrut să creadă că au ales în cel mai înalt post o străină, dar, de vreme ce acum gândeau cu propria lor minte, n-a durat mult ca să înţeleagă că motivul cruzimii tot mai mari a Nalaviei era faptul că nu era una de-a lor. Ea se predă Flotei Stelare atunci când poporul atacă palatul prezidenţial. La infirmerie se dezvălui foarte repede originea ei orioniană.

În momentul în care revolta se potoli, trevanienii hotărâră ca noul lor preşedinte să fie Rikan – voiau chiar să-l facă rege – dar el insistă să se facă totul conform Constituţiei şi organiză alegeri. Rikan plecă de pe *Enterprise* strălucind de sănătate şi fericire, iar Data fu sigur că avea să fie ales preşedinte şi că va fi un conducător bun pentru Treva, mai ales că el însuşi completase toate datele pentru a fi primiţi în Federaţie.

Data şi Tasha se teleportară împreună cu Rikan în castelul acestuia, unde el acceptă felicitările oamenilor săi înainte de a aştepta ziariştii. Nu vorbi mult, dar încheie cu cuvintele:

— N-aş fi putut rezista singur în faţa Nalaviei. Treva îşi datorează libertatea nu numai Flotei Stelare, dar şi unui om numit Cavalerul de Argint. El va fi păstrat veşnic în amintirea acestei planete şi va fi veşnic cinstit.

Data o auzi pe Tasha oftând uşor, o văzu cum se încordează şi cum încearcă să lupte împotriva lacrimilor ce-i umpleau ochii. Îi văzu şi pe oamenii lui Adin privindu-i dintr-un colţ al grădinii tăcuţi, acuzatori. Când interviul se încheie, Rikan încercă să-i conducă pe Data şi pe Tasha spre ei, dar cei şapte le întoarseră spatele şi plecară.

— Lasă-i să plece, spuse Tasha. Nu mă aştept să mă ierte. Nici eu nu mă pot ierta.

— Întotdeauna l-am considerat pe Adin incapabil de faptele de care a fost acuzat, spuse Rikan.

— Sunt convinsă, îi răspunse Tasha. Dar nu este nicio posibilitate de a o dovedi.

— Nici măcar cu ajutorul foarte inteligenţilor şi talentaţilor tăi prieteni? întrebă Rikan privind spre Data.

Data încercă să protesteze, dar renunţă. Era mai bine să nu spună nimic, de vreme ce nu se putea face nimic pentru Darryl Adin.

Ciudat era faptul că, în ciuda oricărei logici care spunea că se dovedise vinovăţia lui Adin, şi el avea ceea ce nu putea descrie decât ca… sentiment… că acel om era nevinovat.

Cu această notă neplăcută, ei îşi luară rămas bun de la Rikan şi fură teleportaţi înapoi pe *Enterprise.*

Data se întoarse spre punte şi, fiindcă în timpul schimbului său nu avu de efectuat decât verificări de rutină, îşi concentră atenţia asupra celor doi prizonieri aflaţi în închisoarea de pe navă. Se

îndreptau spre Baza stelară 68, unde Nalavia şi Darryl Adin aveau să fie predaţi Flotei Stelare.

Nalavia avea să locuiască în confort, dacă nu în lux, pentru o vreme, până când orionienii aveau să aranjeze vreun schimb – probabil cu cetăţeni ai Federaţiei luaţi în sclavie. Fireşte, nu avea să ştie ce pedeapsă o aştepta pe femeie în mijlocul propriului ei popor, având în vedere că misiunea ei eşuase. Spera că avea să fie o pedeapsă severă.

Data fu îngrozit de acest gând. Dorinţă de răzbunare? Atât de curând după sentimentul de gelozie? Ce se întâmpla cu el? În dorinţa lui de a fi uman nu se gândise niciodată la aceste sentimente. Spre deosebire de mânie, care dădea oamenilor puterea de a-şi schimba viaţa, aceste sentimente aveau numai o valoare negativă. Hotărî să le şteargă din programul lui.

Dar… nu putu.

Erau îmbinate cu prea mulţi alţi biţi ai memoriei; nu putea şterge gelozia faţă de sentimentele resimţite de Tasha pentru Darryl Adin, fără să şteargă respectul şi prietenia pe care le resimţea pentru ea, împreună cu alte multe fapte referitoare la misiunea lor pe Treva. Acelaşi lucru se întâmpla şi cu antipatia faţă de Nalavia.

Nu avea altă soluţie decât să facă ce făceau oamenii cu sentimentele negative: să le păstreze, dar să refuze să aibă de-a face cu ele, şi, cel mai important, să refuze să acţioneze în funcţie de ele.

Sau… să refuze să le lase să intervină în acţiunile lui.

Brusc, Data îşi dădu seama că îşi reprimase o arie a programului său chiar de când Rikan sugerase că el ar putea face ceva să dovedească nevinovăţia lui Darryl Adin. Nu ştia dacă se poate aşa ceva… dar chiar din clipa în care înţelese că ar exista o cât de mică posibilitate, ştiu că trebuie să încerce. Data nu ştia de ce crede că aceste dovezi există. Mai trecuse peste acele înregistrări; nu exista nicio discrepanţă în privinţa timpului şi a înregistrării. Dar… un expert în materie de computere ar fi ştiut cum să evite aşa ceva. El ar fi putut.

El era un android; nu era capabil de intuiţie sau de ceea ce căpitanul Picard numise „presimţire”. Cu toate astea, în ciuda tuturor evidenţelor, era convins că Adin n-ar fi putut comite crimele de care era acuzat.

Ceru acces la informaţiile referitoare la intuiţie şi presimţire. Erau explicate ca determinând un tipar din diverse fapte fără legătură, unele dintre ele fără să fie reţinute în mod conştient.

Dar Data ţinea minte totul; el nu putea reacţiona la informaţii uitate.

Cu toate astea... era ceva ca o anticipare, o părere, un program nefolosit. Cu conştiinciozitate el examină datele care formaseră părerea că Adin e nevinovat. Acţiunile acelui om, activitatea lui cât fusese Cavalerul de Argint, datele dinaintea incidentului de pe *Starbound*...

În ultima misiune, înaintea celei de pe *Starbound*, apărarea împotriva orionienilor de pe Conquidor fusese condusă de secundul şefului însărcinat cu securitatea, Darryl Adin, de pe *USS Seeker*. Drept recunoaştere a calităţilor sale a fost avansat căpitan şi trimis la Academie pentru a se pune la punct cu toate noutăţile din domeniul său, pentru a fi trimis în misiuni pe nave mai mari.

Când Starbound a fost însărcinată să aducă dilitiul, cum puteau orionienii să piardă ocazia de a fura o asemenea comoară şi, în acelaşi timp, să-l distrugă pe omul care dăduse o lovitură atât de dură recentelor planuri de cucerire? Acuzarea afirmase că orionienii nu pierduseră ocazia, că se folosiseră de lăcomia lui Darryl Adin şi îl convinseseră să comploteze împreună cu ei şi apoi îl lăsaseră să plătească singur.

Dar dacă ei nu descoperiseră o asemenea slăbiciune la el? Dacă dovezile care îl legau pe Darryl Adin de orionieni erau false? Dacă omul era nevinovat, trebuia pus în libertate.

Chiar dacă atunci când ar fi plecat de pe *Enterprise* ar fi luat-o şi pe Tasha cu el.

În clipa în care ieşi din post, Data se îndreptă direct spre camera lui şi ceru computerului navei să se lege direct cu computerul principal de pe Baza stelară 36.

— Nu este nevoie pentru datele pe care le ceri, îi răspunse vocea feminină. Toate datele acestea se află în computerul navei.

— Trebuie să am acces la memoria în care au fost stocate datele originale.

— Încarci nemotivat comunicaţia de pe navă, obiectă computerul.

— Fă ce ţi-am cerut, spuse Data. E un ordin!

Aşa cum se aştepta, memoria computerului principal de pe Baza stelară 36 era o memorie standard, virtual nelimitată. Era imposibil să facă ceea ce făcuse cu computerul Nalaviei, căci nu exista o stocare fizică pentru a reţine informaţiile la care se renunţase.

Cu toate astea, creierul lui Data avea o adaptare superioară a aceluiaşi concept şi îşi amintea orice experienţă. Chiar dacă primea indicaţia „Nu s-a întâmplat niciodată”, el nu uita; pur şi simplu insera o nouă comandă de a nu acţiona la acea informaţie. Plasă o astfel de indicaţie referitoare la informaţia ce necesita securitate totală, încât să n-o divulge la o cercetare de rutină şi nici să vorbească sau să acţioneze în aşa fel încât să-i dezvăluie existenţa.

Data folosise toată viaţa computere cu memorie virtual nelimitată, dar nu se întrebase niciodată ce se întâmpla cu informaţiile şterse. Erau într-adevăr şterse sau deveneau inaccesibile? Trebuia să existe o cale de a le scoate.

Însă nu o cale umană.

Dar, n-ar fi putut avea acces la memoria computerului de pe Baza stelară 36 direct, folosindu-şi propriul creier pentru a căuta datele? Interesant! Fie că-şi atingea scopul, fie că nu, avea să fie o experienţă unică… şi, potenţial periculoasă. Era aproape sigur că putea face legătura. Dar… va fi capabil să se deconecteze? Conştiinţa lui proprie era destul de puternică, destul de diferenţiată de cea a sofisticatului computer pentru a-i permite să-şi păstreze identitatea?

Nu era decât o singură cale pentru a afla. Cu grijă, Data intră în legătura făcută de computer încercând să rămână conştient de trupul său care era aşezat la terminalul din camera lui în timp ce creierul pătrundea…

Computerul Bazei stelare nu avea personalitate, nu avea conştiinţă de sine pentru a obiecta în faţa acestei intruziuni. Descoperi că-şi poate impune ordinea în acel haos de informaţii: să se gândească numai la datele stelare pe care le voia, şi avu acces la datele de comunicare, la înregistrările de la hotel, la totul. Totul se potrivea dovezilor aduse de acuzare în faţa Curţii Marţiale.

Dar fuseseră schimbate, se intervenise în vreun fel asupra lor?

În momentul în care Data formulă întrebarea… simţi ceva în mecanismul său de informare, creierul computerului avea similitudini cu al său – şi simţi matrice familiare asociate cu acel anume set de date. Matrice înfiorătoare.

Înfiorătoare?

Computerul Bazei stelare nu putea fi înspăimântat. Era teama pe care o resimţea Data – o amintire din trecut.

Priam IV!

Era cel mai înfiorător lucru pe care trebuia să-l facă pentru a deveni candidat la absolvirea Academiei Flotei Stelare. Toţi cadeţii trebuiau să dea testul, dar nu puteai să faci un android să creadă că situaţia era reală, doar dacă-i alterai percepţiile.

Pentru Data nu existase o proiecţie în holospaţiu. Nu existaseră oameni care să joace roluri în această dramă psihologică. El dăduse voie, mai curând îi ajutase pe experţii Flotei Stelare să-i blocheze conştiinţa de sine şi să plaseze scenariul de pe Priam IV în propria lui conştiinţă. Cele mai vii amintiri ale acestui test nu se comparau cu scenariul însuşi, cu toate că fusese destul de îngrozitor atunci când îl trăise. Dar partea înfiorătoare pentru Data fusese înainte şi după test, când simţise că îi fusese luat controlul creierului, deşi cu îngăduinţa şi cooperarea lui şi, mai târziu, pe neaşteptate, când conştiinţa îi fusese redată.

Durase zile până când să deosebească realul de fals, amintirile ocupând acelaşi spaţiu şi timp în conştiinţa lui. Nu era numai ilogic, era pur şi simplu imposibil, ceva ce mintea unui android nu fusese făcută să accepte. Ştia de ce memoria lui conţinea ambele seturi de informaţii – el întins în laboratorul Flotei Stelare în timp ce tehnicienii îi urmăreau trupul pentru a fi siguri că totul funcţiona corect şi tot el pe Priam IV încercând să nu se abată de la Prima Directivă într-un scenariu în care nu puteai să câştigi. Cu toate astea, faptul că ştia, nu făcea ca acel paradox să-i facă viaţa mai uşoară.

Scenariul de pe Priam IV nu-i mai ieşea din memorie aşa că, în cele din urmă, dădu o comandă de „refuz accesul” şi amintirea încetă să-l mai tulbure. Cu toate astea, la fel ca în cazul tuturor celor trăite de el, amintirile existau în ciuda interdicţiei. Ceea ce simţea în computerul Bazei stelare 36 era similar; două seturi de memorie în conflict, ocupând aceeaşi comandă spaţiu-timp; un

set rezident, celălalt frânat de o comandă acces refuzat. Computerul Bazei stelare nu avea o conştiinţă care să fie tulburată de acest paradox. Era, de asemenea, incapabil să transfere comanda, cu toate că el o crease atunci când operatorul care schimbase filele „ştersese” originalele.

Data încercă toate programele, dar cel care le concepuse cunoştea toate metodele de a-şi ascunde urmele. Nu era de mirare că androidul nu putea suspenda interdicţia prin niciun program pur organic. Trebuia să intre în legătură directă cu computerul Bazei stelare.

Data îşi lăsă conştiinţa să pătrundă în memoria computerului şi reuşi să ajungă la filele ascunse. Paradoxul îi trezi sentimentul de teamă, dar el nu-i acordă atenţie şi continuă să caute, să caute…

Interdicţia funcţiona în continuare. Era percepută ca o forţă exterioară, aşa cum o percepea oricine folosea un computer. Ceea ce era şters, nu era accesibil.

Doar dacă ar fi putut convinge computerul că este o parte din el.

Începuse această cercetare de dragul Tashei, dar acum intervenise propria lui curiozitate. Ştia că informaţia fusese amestecată printre altele. Dacă ar fi putut să-şi menţină starea de conştienţă de sine, ar fi putut să aibă acces la fişierele ascunse şi ar fi putut să iasă nevătămat. Lăsând numai învelişul trupului la bordul navei *Enterprise,* Data deveni una cu masa lipsită de sentimente a…

Informaţii contradictorii!

Fu bombardat nu numai de datele pe care le căuta, dar de absolut toate informaţiile care fuseseră introduse sau şterse vreodată din computerul Bazei stelare 36. Fişierele din memoria virtuală a computerului copleşiră creierul lui Data asaltându-i conştiinţa. El luptă să menţină controlul, se zbătu să impună ordinea propriei sale conştiinţe în faţa acelui haos care îl târa spre anihilare.

Cu genunchii tremurând şi luptând împotriva lacrimilor, Tasha Yar se îndreptă pentru prima dată de când îl adusese pe Darryl Adin la bord, spre închisoare.

El era îmbrăcat într-o uniformă aurie. Câmpul de forţă pâlpâia fosforescent în faţa celulei unde se mai aflau şi doi gardieni

înarmaţi.

Sunetul trecea perfect prin câmpul de forţă. La auzul paşilor ei, Dare ridică privirea. Stătea pe o platformă ce servea şi de scaun şi de pat. Apoi se întoarse cu faţa spre ea, cu privirea lipsită de expresie.

Yar avea nişte haine în braţe. Se opri privindu-l pe Dare, apoi spuse:

— Paznici, puteţi pleca!

— Putem să ne îndepărtăm puţin ca să puteţi vorbi nestingheriţi… sugeră Anderson.

— Am *spus că puteţi pleca! repetă ea cu fermitate.*

Cei doi schimbară o privire între ei, dar se întoarseră şi plecară.

Yar aşteptă până când ei dispărură după colţ înainte să întrerupă câmpul de forţă.

Dare rămase nemişcat, uitându-se la ea şi fără să scoată nicio vorbă.

Ea se apropie de el cu hainele în braţe. Deasupra lor era jacheta pe care o purtase atunci când fusese teleportat pe navă. Deasupra ei strălucea însemnul Cavalerului de Argint.

— Eşti liber, Dare, spuse ea. Poftim, poţi să-ţi chemi prietenii. Sunt convinsă că urmăresc nava chiar dacă nu pot avea viteza noastră.

Într-un târziu el vorbi:

— Tasha… Era numai o şoaptă – ce faci?

Lacrimile începură să-i curgă pe obraji cu toate că zâmbea.

— Ţi-am spus, eşti liber. Dare… ai fost reabilitat.

El deschise gura să răspundă, dar nu reuşi decât să scoată o şoaptă…

— Ce spui?

— E adevărat! Totul a fost o înscenare. Orionienii au înscenat atacul asupra navei *Starbound pentru a fura încărcătura de dilitiu şi pentru a te discredita în acelaşi timp. Ei au falsificat datele din computerul Bazei stelare 36. Tu n-ai fost anunţat de întâlnirea ofiţerilor însărcinaţi cu securitatea, dar ei au falsificat datele pentru a reieşi că erai acolo – totul se afla amestecat printre alte date ale computerului. Data a fost cel care a descoperit totul.*

— Data?!

— Da, îi explică ea. Nimeni altul n-ar fi putut s-o facă. Niciun

om n-ar fi putut pătrunde într-un computer modern al Bazei stelare ca să descopere datele şterse cu atâta timp în urmă. Lui Data i-a venit ideea pentru că a făcut acelaşi lucru cu vechiul computer al Nalaviei pentru a afla cine este ea în realitate.

— Un alt afurisit de orionian, se înfurie Dare.

— Da. Dar, Dare – asta a făcut legătura în mintea lui Data. I-ai înfruntat pe orionieni pe Conquiidor. Apoi am aflat că ai făcut o înţelegere cu ei pe Baza stelară 36. Tuturor li s-a părut ceva fără sens, dar numai Data era în stare să o dovedească – cu riscul propriei vieţi.

— Cum? întrebă Dare brusc.

— Geordi... Locotenentul La Forge l-a găsit în stare de inconştienţă. În mod normal, Data nu îşi pierde cunoştinţa. Nici eu nu înţeleg... dar Data a reuşit să se lege de computerul Bazei stelare 36, să pătrundă în memoria lui pentru a localiza informaţiile amestecate printre multe altele. Era gata să nu se mai poată deconecta.

— Acum şi-a revenit? întrebă Dare realmente îngrijorat.

— Da. Se pare că Geordi a reuşit să-l aducă înapoi. Sunt foarte buni prieteni.

— Cred că domnul Data al vostru are mulţi prieteni, printre care şi eu. Dar Flota Stelară va accepta dovezile aduse de el?

— Le-au şi acceptat, îi răspunse ea veselă. Dare, datele aduse de el nici nu au fost puse la îndoială. De altfel au fost coroborate. Căpitanul Picard a trimis informaţiile Conducerii Flotei Stelare, s-a cerut o investigaţie pe Baza stelară 36 şi au descoperit „cârtiţa” orionienilor. Era proprietarul unui club frecventat de personalul Flotei Stelare.

— Tot un orionian? întrebă Dare.

— Da – căruia i se dăduse înfăţişare umană. Fiindcă nu făcea parte din Flota Stelară nu i s-a făcut o examinare medicală. Dar când autorităţile au început să facă verificări printre civili, el s-a deconspirat încercând să fugă.

— Un cârciumar! spuse Dare. Cine ştie câte date nu a aflat acest spion inteligent din bolboroselile membrilor echipajelor care băuseră puţin mai mult? Dar asta e suficient, Tasha? Chiar dacă nu mai sunt urmărit pentru vechile învinuiri, mai rămâne faptul că am evadat...

— Având în vedere cele aflate, s-a renunţat şi la aceste

acuzaţii, de vreme ce nu ai omorât şi nici nu ai rănit pe nimeni în timpul evadării. Dar, continuă ea, se pare că ai pus într-o situaţie dificilă anumite persoane cu multă experienţă din cadrul personalului de securitate.

— Aveam aceeaşi experienţă ca şi ei şi luptam pentru propria mea viaţă. Tasha… îmi era greu să cred că aş putea avea vreo şansă. Dar, cu toate aceste dovezi, că totul a fost o înscenare – cum a rămas cu sabotajul de pe nava *Starbound? Eu n-am făcut-o… Dar cine a fost cel care a trădat?*

— Se pare că Nicholas, spuse Yar.

— Inginerul şef? Dar de ce, Tasha? Urma să se retragă după o carieră onorabilă. De ce să facă aşa ceva? întrebă Dare.

— Din date reiese, că nu avea alt venit decât pensia şi niciun alt plan pentru mai departe. Se retrăgea pentru că nu-şi mai putea îndeplini îndatoririle. Cu aceste recomandări, nicio companie nu l-ar mai fi angajat. Dare, nici eu nu înţeleg, dar Data a descoperit comunicări între Nicholas şi agenţii de pe Orion. Nu cred că şi-a dat seama că ei se folosesc de el pentru a înscena trădarea ta. Şi-a închipuit, probabil, că ei voiau numai dilitiul. A folosit computerul Bazei stelare 36 pentru a studia o posibilitate de investiţie. Numai din pensie n-ar fi reuşit să facă o investiţie.

Dare aprobă din cap.

— În calitate de inginer şef, Nicholas avea acces în toată nava; nu i-ar fi fost greu să instaleze acel întrerupător de circuit. Clătină capul şi continuă: Nu pot să fiu supărat pe el. Orionienii s-au folosit de el, apoi l-au omorât. A fost un prost bun pentru un singur lucru şi, atunci când a pierdut, n-a ştiut ce să mai facă.

Yar zâmbi liniştită că Dare nu avea sentimente de răzbunare.

— Cel puţin acum totul s-a terminat.

— Nu chiar, spuse Dare. Nu ştiu dacă aş putea face faţă unei audieri…

— Nici nu trebuie, îi explică ea. Căpitanul Picard are prieteni printre amirali. Conducerea Flotei Stelare a convocat o şedinţă urgentă de cercetare şi rezultatele ne-au sosit acum cinci minute. Eşti un om liber… şi – întoarse hainele pe care le adusese, scoţând la vedere veşmintele care se aflau dedesubt – dacă vrei, poţi fi repus în gradul de comandant al Flotei Stelare.

El întinse mâinile, parcă dorind să atingă uniforma cu verde-auriu şi cu negru pe care i-o oferea ea. În loc de asta, îi luă toate

hainele din braţe, le puse pe banchetă şi o strânse pe Tasha la pieptul lui murmurându-i în păr:

— Îţi mulţumesc. Oh, Doamne… îţi mulţumesc, Tasha.

Apoi o sărută, după care o întrebă:

— De ce nu mi-ai spus ce se întâmplă?

— Fiindcă n-am ştiut. Data a vorbit numai cu căpitanul care, la rândul lui, a luat legătura cu conducerea Flotei Stelare. Oftă, apoi continuă: Nu erau siguri că acele informaţii aveau să fie suficiente pentru reabilitarea ta, aşa că au hotărât să nu-mi dea niciun fel de speranţă. Când securitatea Flotei Stelare l-a arestat pe spion… El a spus că era legătura ta. Nu existau decât informaţiile oferite de Data împotriva afirmaţiilor lui. În cele din urmă, Flota Stelară l-a crezut pe Data. Totul s-a terminat, Dare.

— Mulţumită ţie, spuse el şi îi oferi minunatul lui zâmbet. Şi Data… Ce poate face cineva pentru un android care tocmai i-a salvat mai mult decât viaţa?

— Mulţumirile vor fi suficiente, îl asigură ea. Apoi se aplecă spre grămada de haine şi luă insigna de argint. Cred că ar trebui să-i anunţi imediat pe prietenii tăi, înainte să facă vreo prostie. Ne-au urmărit din clipa în care am plecat de pe Treva. I-am urmărit prin intermediul senzorilor până când, datorită vitezei noastre, i-am lăsat în urmă. Ştiu cu siguranţă că ne îndreptăm spre Baza stelară 68. Ar fi bine să le spui că o vom lăsa pe Nalavia acolo. Nu cred că i-ar interesa să pună la cale un plan de salvare a *ei din închisoare.*

— Tasha, spuse Dare cu glas dojenitor, doar nu crezi că prietenii mei ar fi încercat să mă scoată dintr-un Sediu de Reabilitare al Federaţiei.

— Să nu cred? Dar *sunt convinsă! Şi nici nu m-ar fi mirat dacă ar fi reuşit. Acum sunt numai bucuroasă că nu va fi nevoie să recurgă la această soluţie.*

Îl lăsă singur pentru a lua legătura cu prietenii lui şi pentru a-şi schimba hainele, acceptându-i asigurarea „mai pot să găsesc drumul până pe punte”.

Dar, la puţin timp după aceea, era îmbrăcat în haine civile şi nu în uniforma pe care i-o oferise ea. Îi mulţumi lui Picard, lui Data şi apoi spuse:

— Aş putea aştepta într-un loc sigur pe Baza stelară 68 până când oamenii mei vor veni să mă ia?

Picard se încruntă:

— Desigur, dacă asta doreşti. Dar sunt convins că Tasha ţi-a spus…

— Că Flota Stelară acceptă să mă reprimească. Da, mi-a spus şi apreciez gestul, dar acum am alte obligaţii. Şi… mă tem că mi-am pierdut gustul pentru reguli şi regulamente. Se întoarse spre Yar care strângea marginea pupitrului din faţa ei, făcând eforturi să-şi ascundă dezamăgirea.

— Tasha, când ai o clipă liberă, aş vrea să stăm de vorbă.

— Duceţi-vă, spuse Picard. Dar, domnule Adin, îl avertiză el în momentul în care cei doi, Dare şi Tasha, se îndreptară spre turbolift, te rog să înţelegi că nu vreau să-mi pierd şeful însărcinat cu securitatea.

Zâmbetul lui Dare semănă şi de data asta cu un rânjet, deşi nu la fel de sinistru.

— Asta, cred că depinde de Tasha.

Se duseră în camera lui Yar unde ea află că Picard ghicise bine ceea ce dorea să-i ofere Dare.

— Am dorit dintotdeauna să lucrăm împreună. Înţeleg că trebuie să-ţi duci până la capăt această misiune, dar după aceea… îşi puse mâinile pe umerii ei, cu ochii în ochii ei şi, clătinând capul, zâmbi. Ce plăcere să ştiu că putem comunica, măcar. Am să-ţi spun de fiecare dată unde sunt şi nu-mi va fi greu să fiu pe urmele navei *Enterprise* oriunde s-ar afla în spaţiu.

— Şi până acum ai ştiut ce făceam? întrebă ea.

— Nu întotdeauna, dar mai aflam din când în când. Dar din momentul în care ţi-ai început misiunea la bordul navei *Enterprise,* a fost simplu. Dar nu vreau să fii la ani lumină depărtare de mine, Tasha. Vreau să-mi fii alături.

— Atunci de ce nu accepţi oferta Flotei Stelare? Dare, după ce şi-au recunoscut greşeala, cei din conducerea Flotei Stelare îţi vor oferi, cu siguranţă, orice post ţi-ai dori. Ai putea servi aici, la bordul navei *Enterprise.*

— Acolo unde *tu, pisicuţa mea, eşti şef însărcinat cu securitatea! Te iubesc, Tasha, dar nu sunt pregătit să primesc ordine de la tine.*

— Mai ales că vei avea un grad mult mai mare decât al meu, fu ea de acord. Dar eu nu pot…

— Taci, Tasha! Nu ţi-aş cere niciodată aşa ceva. Ai muncit mult

prea mult şi ai făcut eforturi mult prea mari să ajungi aici. Nu, iubita mea, noi n-am putea lucra împreună decât ca egali şi, recunoaşte, asta nu se poate în cadrul Flotei Stelare. Vino cu mine şi vei afla ce înseamnă să nu fii legat de regulamente, ci numai de conştiinţa ta.

— Dare, nu pot…

— Nu spune nimic, repetă el punându-i un deget pe buze. Nu trebuie să hotărăşti azi, Tasha. Crede-mă, înţeleg cât de importantă e Flota Stelară pentru tine. Dar cred că vei ajunge să înţelegi că mai există şi altceva în afara ei. Eu te voi aştepta, iubita mea. Noi doi suntem supravieţuitori. Îşi lipi buzele de buzele ei şi Tasha se lăsă învăluită în îmbrăţişarea lui.

Avea dreptate. Nu trebuia să hotărască chiar în ziua aceea – nici n-ar fi putut. Misiunea ei era de lungă durată… şi Dare înţelesese că trebuie să o ducă până la capăt. Dar se puteau revedea oricât de des.

Şi într-o zi, poate…

Capitolul doisprezece

NAVA *ENTERPRISE* FĂCEA un zbor de rutină. Nimic nu lăsa să se bănuiască faptul că avea să fie cea mai grea zi din viaţa locotenentului comandant Data.

Era la postul lui. Worf, aflat la pupitru anunţă că senzorii nu indică vreun obstacol şi nicio altă navă în calea lor şi apoi se întoarse către Tasha pentru a discuta despre concursul de arte marţiale care urma să aibă loc pe navă. Data auzi plăcerea din glasul Tashei când Worf îi spuse că era convins că ea va câştiga.

Tasha părea fericită, cu toate că Darryl Adin nu acceptase oferta Flotei Stelare. Data era încântat că descoperise dovada care îl reabilitase pe Adin – pentru că acum era evident că regăsirea omului pe care îl iubea nu schimbase nimic în prietenia pe care ea o arăta lui Data, lui Worf, Deannei şi celorlalţi.

Rikan avusese dreptate, Data nu înţelesese că pot exista două feluri de dragoste. Lui Data îi era şi acum greu să folosească acest cuvânt, mai ales că seniorul războiului îi spusese că, până şi oamenii mai încurcă multiplele sensuri ale acestui cuvânt. Probabil că Data făcuse asta fiindcă fusese programat de oameni. Oricare ar fi fost motivul, era sigur, acum, că prietenia care se formase la bordul navei *Enterprise* putea fi întărită numai prin acceptarea altora în cercul lor.

Dar Data renunţă la aceste gânduri atunci când misiunea nu mai fu, dintr-odată, o misiune de rutină. Naveta care o ducea pe Deanna Troi se prăbuşi pe Vagra II şi Data, Riker, Tasha şi doctor Crusher au fost teleportaţi pe planetă pentru a o salva pe ea şi pe pilot. Dar echipa de salvare a fost împiedicată să pătrundă în navetă din cauza unei fiinţe nemaiîntâlnite, numită Armus.

Nici măcar atunci nimeni nu a fost avertizat, nimeni nu a presimţit nimic. Cu toate că echipajul de pe *Enterprise* era obişnuit cu tot felul de forme de viaţă ciudate, nimeni n-a luat în

serios o formă de catran vorbitoare. Nimeni n-a încercat s-o oprească pe Tasha atunci când a încercat, brusc, să păşească peste ea, îngrijorată de faptul că buna ei prietenă, Deanna Troi, era închisă în navetă.

De ce l-au subestimat pe Armus?

Când acea fiinţă o lovi pe Tasha, Data şi Riker se întoarseră şi o atacară cu fazerele, în timp ce doctorul Crusher se repezea spre ofiţerul care căzuse. Atenţia bărbaţilor fusese distrasă de faptul că armele lor deveniseră ineficiente şi niciunul dintre ei nu-şi dădu seama că Tasha era grav rănită şi, lăsată singură…

— E moartă, îi raportă doctor Crusher căpitanului. Data nu distinse în vocea ei nicio urmă de mirare ci numai o totală neîncredere, sentiment ce-l văzu şi pe chipul lui Riker.

Fură teleportaţi la bord şi doctor Crusher puse trupul neînsufleţit al Tashei în braţele lui Data. Operând conform procedurilor standard, o duseră la infirmerie, o întinseră pe patul de tratamente şi vrură să raporteze pe punte.

Dar căpitanul tocmai ieşea din turbolift pe culoarul din faţa infirmeriei.

— Cum se simte?

— Nu ştiu, răspunse Data. Sunt sigur că doctor Crusher o poate readuce la viaţă.

Nu era o minciună. El presupunea că Tasha avusese o criză cardiacă în urma şocului electric, situaţie care avea să fie uşor remediată.

— Vino, Data, îi spuse Picard. În momentul când androidul îl privi, el adăugă: Probabil că n-o putem ajuta cu nimic, dar eu nu sunt în stare să aştept pe punte raportul medicului.

Astfel încât, Data îl urmă pe Picard în infirmerie, realizând că şi el voia să afle direct de la doctor care era starea Tashei.

Data se aşeză alături de Riker, simţindu-se neajutorat. În momentul în care toate eforturile de a o readuce la viaţă pe Tasha se dovediră inutile, Picard veni şi el alături de cei doi, ştiind la fel de bine ca şi Data că doctor Crusher îşi continua eforturile de a o reînvia, chiar şi după ce ultima speranţă se risipise. Data privi de la un om la altul şi văzu în privirile lor că refuzau să accepte moartea unui prieten până când doctor Crusher îi anunţă în cele din urmă:

— A murit.

— A murit? întrebă Picard de parcă n-ar fi putut să creadă, obligând-o pe doctor Crusher să-i dea explicaţii cu vocea înecată de lacrimi.

Data nu spuse nimic. Nu se simţea bine în preajma durerii umane… şi propriile sale sentimente erau un tumult cum nu mai trăise. Continuă să resimtă acea stare până la întrunirea pe care o convocase căpitanul.

Data rămase tăcut în timp ce toţi oamenii începură să vorbească în acelaşi timp. Se simţi străin printre ei… până când Picard începu să vorbească nesigur…

— Moartea locotenentului Yar este dureroasă pentru toată lumea. Trebuie s-o acceptam şi să ne împăcăm cu ea, căci, pentru moment, până când echipajul navetei nu va fi readus în siguranţă la bord, sentimentele noastre vor trebui să aştepte. M-aţi înţeles?

Urmă o clipă de tăcere – apoi, când Picard începu să le ceară părerea, Data se simţi încurajai văzând că şi colegii lui făceau exact ceea ce făcea şi el: lăsau totul la o parte şi se concentrau în efortul de a îi aduce pe Deanna Troi şi pe pilot teferi, acasă, pe *Enterprise*. Şi ei reacţionau ca nişte automate, ca şi el. Toţi înţeleseseră că durerea pentru prietena lor moartă trebuia să aştepte până când cei vii aveau să fie salvaţi.

Întorcându-se pe planetă, Data avu prima experienţă în ce priveşte sadismul. Armus era un caz descris în cărţi – dar combinaţia dintre puterea lui şi ostaticii pe care-i deţinea îl făceau invulnerabil la toate soluţiile teoretice.

Păru fascinat de Data. Cu toate că îşi exercită puterea diavolească asupra doctorului Crusher, a lui Geordi şi a lui Riker, de fiecare dată îl amesteca şi pe Data în tortură. Apoi li se alătură şi căpitanul Picard – şi descoperi soluţia.

— Vreau să-i văd pe oamenii mei aflaţi în navetă, îi ceru Picard.

— Distrează-mă, fu răspunsul lui Armus.

Picard abia dacă clătină capul şi murmură un răspuns negativ.

Din acel moment Data ştiu cum trebuie să te porţi cu Armus. Îşi dădu seama şi doctorul Crusher. Armus putea să-i stăpânească fizic, dar ei nu trebuiau să-i îngăduie să le stăpânească sentimentele.

Creatura îşi dăduse, probabil, seama că îşi întâlnise egalul din prima confruntare cu căpitanul căci, după ce îi testă pe Data şi

pe doctor Crusher, îl ignoră pe Geordi şi îl eliberă pe Riker, permiţând celor patru să fie teleportaţi la bordul navei *Enterprise* pentru a se putea înfrunta cu căpitanul.

Mai târziu, ascultând raportul căpitanului, Data descoperi din nou că nu înţelege.

— Domnule, spuse el, reiese că i-ai făcut lui Armus ceea ce voia să ne facă el nouă: l-ai stăpânit, amăgindu-l. L-ai făcut să creadă că-l vei ajuta să părăsească această planetă – apoi i-ai refuzat ajutorul. Furia i-a slăbit puterile permiţându-ne să te teleportăm la bord împreună cu membrii navetei.

— Aşa este, Data, spuse Picard.

Data se încruntă.

— Nu înţeleg. Dacă această manipulare emoţională din partea lui Armus n-a fost corectă…

— Data! oftă Geordi.

În aceeaşi clipă, doctor Crusher spuse furioasă:

— Doar nu vrei să-l acuzi pe căpitan de…

— Lăsaţi-l să vorbească! spuse căpitanul. Este o întrebare întemeiată, domnule Data.

Data explică:

— Nu pun în discuţie faptul că l-am lăsat pe Armus pe planetă, ci metoda. Un asemenea act nu are nicio valoare, nici pozitivă, nici negativă. Toţi am folosit fazere pentru a răni sau pentru a omori, de exemplu. În apărare sau în autoapărare asemenea acte au fost justificate.

În timp ce Data făcu o pauză căutându-şi cuvintele, Picard îi anticipă nelămurirea.

— Tu vrei să întrebi dacă am acţionat aşa din răzbunare sau din sadism, la fel ca Armus.

Data simţi privirile celorlalţi îndreptate spre el. Deşi el n-ar fi îndrăznit să pună întrebarea în aceşti termeni duri în esenţă, asta ar fi dorit să ştie.

— Da, domnule, recunoscu el.

Picard zâmbi trist.

— Nu-ţi pot răspunde, domnule Data.

— Cum? se repezi Riker. Ştim cu toţii că tu n-ai…

— Nu, ofiţer unu, spuse Picard calm. N-ai de unde să ştii asta, fiindcă nici eu nu ştiu. Ăsta e cel mai mare pericol în confruntarea cu răul – este contagios. Nu mă îndoiesc că am făcut ceea ce era

necesar. *De ce* am făcut-o – dacă am avut această putere supraomenească dintr-un sentiment de răzbunare pentru moartea Tashei sau pentru durerile la care v-a supus Armus – probabil că întrebarea asta am să mi-o pun şi eu tot restul vieţii.

— Îmi pare rău, domnule, spuse Data. N-ar fi trebuit să întreb.

— Ba da, Data, răspunse căpitanul. Ai făcut bine că ai întrebat. Am mai mulţi ani de experienţă decât voi toţi, dar asta nu înseamnă că pot lua decizii cu mai multă uşurinţă. Mai curând sau mai târziu, fiecare se confruntă cu acea situaţie în care nu poate să câştige. Una din cele mai dure lecţii ale vieţii e faptul că sunt momente în care tot ce poţi spera este ca rezultatul să fie nul. Atunci când lupta se dă cu propria conştiinţă e momentul cel mai greu.

Şi cu acestea întrunirea se încheie – dar ziua aceea lungă şi încordată nu se terminase. În sfârşit, îşi puteau îngădui să dea frâu liber tristeţii produse de moartea Tashei. Mai întâi vor participa la funeralii. Data fusese la multe astfel de servicii funebre în anii în care servise în Flota Stelară. În ziua aceea ascultă cuvintele atât de cunoscute de mângâiere şi totuşi nu se simţi nici mângâiat şi nici consolat.

Mai pierduse şi alţi colegi, dar era pentru prima dată când pierdea un prieten.

După ce îşi termină îndatoririle, Data se duse în camera lui, unde, peste câteva minute, auzi vocea căpitanului:

— Data, te rog să vii în holospaţiu.

— În holospaţiu, domnule?

— Eşti printre cei de la care Tasha vrea să-şi ia rămas bun.

— Da, domnule, răspunse Data automat – dar în sinea lui gândurile nu mai erau automate. Cunoştea, fireşte, tradiţiile Flotei Stelare… dar nimeni, niciodată, nu-l inclusese şi pe el.

Întregul echipaj de bord se adunase acolo, inclusiv Wesley Crusher. Li se alătură şi doctor Beverly Crusher.

Data stătu o vreme mai în spate, neştiind la ce să se aştepte. Atunci când apăru imaginea Tashei, văzu că Wesley îşi îndreaptă privirea spre mama lui şi se simţi mai apropiat de el.

Atunci când Tasha făcuse înregistrarea, bănuise, probabil, că va muri curând la datorie. Vorbi despre dragostea pentru prietenii ei, de recunoştinţa faţă de Flota Stelară şi despre sentimentele ei intime faţă de fiecare dintre ei.

Când ajunse la Data, ea îşi chemă prietenul mai aproape şi adăugă:

— Priveşti totul cu mirarea unui copil şi asta face să fii mult mai uman decât oricare dintre noi.

În momentul în care imaginea Tashei dispăru, căpitanul Picard fu singurul care spuse „Au revoir, Natasha”. Apoi adăugă:

— Întâlnirea s-a încheiat.

Toţi cei de faţă începură să iasă din holospaţiu. Numai Data făcu câţiva paşi înainte, privind spre imaginile ceţoase şi încercând să înţeleagă ce anume se întâmplase. Din nou se simţi izolat. Picard se apropie de el, dar aşteptă ca Data să vorbească primul.

— Domnule, spuse Data, scopul acestei întâlniri… îmi este nelămurit.

— Oh? Cum asta?

— Gândurile mele nu se îndreaptă spre Tasha, îi explică Data, ci spre mine. Mă gândesc numai cât de goală va fi viaţa fără prezenţa ei. Să nu fi înţeles eu ceva?

— Ai înţeles foarte bine, îl asigură căpitanul. Ai înţeles totul, şi îl lăsă pe android în starea aceea de contemplare.

O vreme, Data rămase acolo sperând… sperând că ar mai putea vorbi măcar odată cu Tasha, încercând să înţeleagă cum se pot împăca oamenii cu această pierdere.

Aşa cum spusese imaginea Tashei, el avea amintirile lui. Presupuse că unii îl vor considera norocos fiindcă îşi poate aminti fiecare moment petrecut împreună cu Tasha, care nu se va pierde în timp, aşa cum se întâmplă cu amintirile oamenilor. Probabil că ei nu puţeau înţelege că asta însemna doar că el îşi va aminti mult mai exact ceea ce, de acum, nu mai exista pentru ei.

Apoi îşi aminti ce-i spusese seniorul războiului.

— Supravieţuitorii sunt consideraţi norocoşi, Data, dar ironia este că oamenii care ne invidiază pentru longevitatea noastră, ori nu trăiesc suficient de mult pentru a şti cât de crudă este soarta noastră… ori trăiesc şi o împărtăşesc alături de noi.

Deci asta voise să spună seniorul. Data îşi dori să poată vorbi cu Rikan şi se gândi o clipă să folosească o parte din timpul liber la care avea dreptul.

Apoi îşi aminti ce spusese căpitanul Picard, atunci când îşi

făcuse raportul: „Am mai mulţi ani experienţă decât oricare dintre voi”.

Şi Jean-Luc Picard era un supravieţuitor. Dar, asemeni legendarului căpitan James T. Kirk, Picard reacţiona mai bine printre stele decât din spatele unui birou – şi învăţând lecţia de la acel căpitan Kirk, Flota Stelară îi îngăduia să facă acest lucru atâta timp cât va fi capabil să o facă şi cât avea să o dorească el.

După acea zi lungă şi grea, probabil că întregul echipaj de bord era liber. Cu siguranţă, căpitanul Picard dorea să se odihnească.

Dar când Data se întoarse în camera lui, găsi un mesaj, care îl aştepta pe toaletă, în care se spunea să ia legătura cu Picard.

— Oh, da, Data, sunt multe lucruri referitoare la Tasha în care am nevoie de sfatul tău. Vrei să vii în camera mea?